

ПОСВЕЩЕНИЕ В ДРЕВНАТА СТРАНА НА БОГОВЕТЕ

**12 ДНИ ИЗ ДЕБРИТЕ НА АЛХИМИЯТА
И ТИБЕТСКИЯ МИСТИЦИЗЪМ**

РАДУ ЧИНАМАР

ПОРЕДИЦА „БАЛКАНСКИ МИСТЕРИИ“

Посвещение в древната страна на боговете

В ръцете си държите книга, разказваща ни истински събития. Тя не е роман и е пряко продължение на „Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула“ от същия автор, в която се разкрива съществуването на подземен археологически комплекс с извънземен произход на територията на Румъния. Интригата зад това е комплексна, поради многоаспектната история, която предхожда тези събития.

През август 2003 г., американски и румънски военни части, намиращи се в загадъчен и безпрецедентен съюз, провеждат експедиция в недрата на т. нар. „румънски сфинкс“ в планините Бучеджви, където откриват най-голямата археологическа находка на всички времена: мистериозна зала на около 50 000 години, с холографска технология, надхвърляща и най-смелите мечти на човека.

Въпреки политическите и окултни интриги, вълненията и ограничения достъп до това велико откритие, водачът на експедицията позволил на Раду Чинамар да посети и проучи тези артефакти. Породена от тези събития се ражда и вече споменатата първа книга на автора, в която хронологията на горните събития е представена в детайли. Оттогава насам, животът на Раду се превръща в сложен лабиринт от необичайни обстоятелства и загадъчни взаимоотношения с необикновени хора.

В тази втора част нашият герой разказва за 12 дни от живота си, в които той преживява неща отвъд всяко въображение. Озовавайки се в Тибет чрез междупространствен портал, през който преминава с помощта на загадъчен лама, Раду е на път да преживее среща, надминаваща рамките на този свят, която ще го промени завинаги. Обстоятелствата, предшествали това пътуване, са не по-малко мистериозни и са свързани с тайнствен алхимик, чийто предци живели в продължение на векове, практикувайки тайната традиция на „Великото дело“, която удължава живота за неопределено време, докато човек успее да се самоосъществи отвъд ограниченията на физическата реалност.

Необикновените приключения на Раду Чинамар разширяват представата ни за онова, което е възможно, а следговорът към изданието продължава да изследва множеството смислови нишки, от които е изплетен този сложен гоблен, запазвайки по този начин традициите от първата част на книгата. Това е издание, което може да ви асистира по безценен начин в преосмислянето на всичко, свързано със света на окултното.

ISBN 978-954-92354-5-6

Цена: 23,00 лв.

ПОСВЕЩЕНИЕ В ДРЕВНАТА СТРАНА НА БОГОВЕТЕ

12 ДНИ ИЗ ДЕБРИТЕ НА АЛХИМИЯТА
И ТИБЕТСКИЯ МИСТИЦИЗЪМ

РАДУ ЧИНАМАР

Поредица „Балкански Мистерии“

12 zile: o inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor © 2006 by **Radu Cinamar**
First printed in Romania by Misterium Publicatii srl.

© **Посвещение в древната страна на боговете:**
12 дни из дебрите на алхимията и тибетския мистицизъм
© **Раду Чинамар**, автор, 2014 г.
Първо издание на български език, 2014 г.
© **Издателство „Паралелна Реалност“**, 2014 г.

Сравнителен превод от английски и румънски: Александър Тодоров
Под взаимната редакция на: Жана Симеонова
и Издателство „Паралелна Реалност“
Художник на корицата: Панайот Панайотов

*Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде
размножавана или предавана по какъвто и да е начин без изричното съгласие
на Издателство „Паралелна Реалност“.*

ISBN 978-954-92354-5-6

Съдържание

Предговор

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ИЗДАТЕЛ

ВЪВЕДЕНИЕ ОТ РУМЪНСКИЯ ИЗДАТЕЛ

ПРЕДГОВОР ОТ РАДУ ЧИНАМАР

Първа глава

ЧОВЕКЪТ КОЙТСБЕ ЗАБРАВЕН ОТ ВРЕМЕТО

Елинор

Съдба и реинкарнация

Втора глава ТИБЕТСКАТА ВРЪЗКА

Тайната на йидам

Репа Сундхи

Трета глава МАЧАНДИ

Преходът

Тайната пещера

Четвърта глава

ТАЙНОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

ЕПИЛОГ

Следговор

ОКУЛТНИ МАСКИ, ПРОЯВЛЕНИЯ И АЛХИМИЯ

синтез от Издателство „Паралелна Реалност“

Няколко думи от българския издател

В края на 2010 г. публикувахме книгата "Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула", която разказва историята около една забележителна находка в недрата на т. нар. "румънски сфинкс" в планините Бучеджи, Румъния. Всичко започва, когато авторът Раду Чинамар (псевдоним) бил поканен да се срещне с един загадъчен мъж, който работел в най-секретния отдел на Румънските Разузнавателни Служби (РРС). Неговото име е Цезар Брад (също псевдоним).

Цезар привлича вниманието на властите още в деня на своето раждане. Докторът не можел да пререже неговата невероятно дебела и жилава пъпна връв и уведомил комунистическите по онова време власти, както бил инструктиран да прави при всеки един аномален случай. Впоследствие родителите на Цезар са посетени от служители на румънския аналог на Държавна сигурност (тогава наричана "Секуритате") и сключват финансово споразумение, според което трябвало да докладват при всеки необичаен случай свързан с детето. Когато Цезар започва да демонстрира екстрасензорни и пси-способности, преминава под наставничеството на мистериозния д-р Ксиен, който бил в Румъния "под наем" от "червен" Китай, като част от програма за културен обмен между двете комунистически държави.

Обучението на Цезар преминава под юрисдикцията на Департамент Нула - най-секретния апарат на Секуритате, наричан още "окултния департамент", който буквално се превърнал в негов дом след като навършил 12 години. В крайна сметка той пораснал и се превърнал в ръководител на този отдел, отговарящ единствено пред тайнствения генерал Обадя, който пък отговарял директно пред комунистическия диктатор. С необичайна доза

предвидливост Цезар и генерал Обадя успели да запазят своите позиции в Департамент Нула след падането на диктатора Чаушеску.

Цезар вече бил начело на отдела на румънското правителство, отговарящ за "Досиетата Х", когато с него се свързал човек, който щял да промени съдбата на Румъния завинаги. Този човек бил сеньор Мацини - един от най-високопоставените членове на италианското масонство, който, освен това твърдял, че заема висок пост в йерархията на групата Билдерберг. Той обяснил, че оборудван с радар сателит на Пентагона открил тайно помещение точно под румънския сфинкс. Мацини дал на Цезар (който притежавал значителна автономия що се отнася до провеждането на секретни разследвания) много фалшиви обещания при условие, че му съдейства, като разреши на неговите хора да проведат разкопки с цел достигане до тази камера.

Въпреки че нямал абсолютно никакво доверие на Мацини, Цезар знаел, че ако отхвърли неговото искане, най-вероятно скоро след това щял да изгуби поста си в Департамент Нула. И тъй като президентът на Румъния и началникът на РРС били единствените хора извън Департамент Нула, които знаели за неговото съществуване, Цезар осъзнал, че Мацини би следвало да има наистина специални връзки. Съответно младият румънец преценил, че най-добрата опция била да продължи да се преструва, че съдейства на Мацини.

В крайна сметка, чрез особените си взаимоотношения с италианското масонство, Пентагонът изпратил в Румъния американски военни части, които да се заемат с издълбаването на тунела, нужен за достигането до тайното помещение. За целта била използвана масивна лазерна технология с голяма мощност. Имало и доста затруднения, но все пак, след множество изпитания и премеждия бил постигнат успех. Скритата зала била

отворена и разкрила повече, отколкото човек би могъл да си представи. Румънско-американският екип я нарекъл "Залата на Проекциите" и тя съдържа в себе си древна технология, посредством която някой може да постави ръката си на маса и да види триизмерна холограма на своята ДНК на микроскопично ниво. Други устройства на масата пък позволявали да бъде разгледано ДНК-то на извънземни видове от различни планети, като изображенията били придружени от звездни графики, показващи откъде идват те. Чрез поставянето на две ръце върху различни части на масата можело да бъде "смесено" ДНК-то на две различни същества, за да се види как би изглеждала евентуална кръстоска. Тъй като самите маси били с височина около 180 см., явно съществата, които са ги конструирали преди приблизително 50 000 години, са били огромни по размер в сравнение със съвременния човек. Изследователите видели холограми, представящи историята на Земята съобразно индивидуалността на човека, който наблюдава самия запис. Архивите обаче внезапно прекъсват някъде около 5 век сл. н.е., най-вероятно, защото технологията изисква обновяване на информацията. Един от най-любопитните аспекти на "Залата на Проекциите" е наличието на три загадъчни тунела, които водят до земните недра и до подобни съоръжения в Ирак, Монголия и Тибет, а също така и под платото Гиза в Египет. Един от тунелите води към Вътрешната Земя.

Макар това да било най-забележителното откритие правено някога в историята на археологията, политическият аспект на ситуацията бил крайно деликатен поради борбата за контрол, която се водила между румънците, американците и италианските масони. Въпреки изключителното политическо напрежение, Цезар Брад издействал на Раду Чинамар правото да посети тайната камера и "Залата на Проекциите". Неговата гледна точка е представена в "Подземните Тайни на Румънския Сфинкс? -

предшественика на тази книга.

Политическото напрежение достигнало своя връх, благодарение на американски войници, охраняващи подобна камера с холографска технология, открита по-рано в Багдад. Докато разглеждали тази мистериозна зала, те се натъкнали на холографска проекция, показваща, че в Румъния също е открито подобно устройство. Техният рапорт до началниците им, изпратен чрез стандартни методи за комуникация, довел до доста интензивно разследване, което впоследствие разкрило, че Пентагонът има свои войскове части на територията на Румъния. В крайна сметка, американският президент се свързал с румънския, с цел да разбере какво всъщност се случва. Италианското масонство било принудено да напусне сцената за свое добро, а това, до което се стига в крайна сметка след множество разгорещени преговори, са безпрецедентни дипломатически взаимоотношения между Румъния и САЩ. Румъния става част от НАТО.

Общо взето, това е кратко резюме на комплексното съдържание на първата част от тази поредица, което ни дава много добра илюстрация за битката между различните окултно-политически фракции по света и съпътстващите ги сложни интриги проектирани на национално равнище. Въпреки че твърденията направени от Раду Чинамар са необикновени, такива са и съпътстващите ги обстоятелства - нещо, което сме изследвали надълго и нашироко в следговора ни към "Подземните Тайни на Румънския Сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула".

Българското заглавие на настоящето продължение на тази история бе избрано да бъде: "Посвещение в древната страна на боговете: 12 дни из дебрите на алхимията и тибетския

мистицизъм". Макар и малко дълго, ще откриете, че то сравнително точно обрисова доста комплексните и фрагментирани събития описани в книгата, които се развиват в продължение на 12 дни. Тези събития са дори по-удивителни от онези, представени в първата част.

Противно на очакванията, приключенията на Раду претърпяват непредвидено и още по-интересно развитие, като сюжета на тази втора част изобщо не е свързан със "Залата на Проекциите" в Румъния, а Цезар дори не е действащо лице в историята. Настоящият разказ ни отвежда в Тибет, където нашият герой е придружаван от странни и екзотични спътници с още по-странна и екзотична крайна цел.

Точно както и първата книга от поредицата, така и тази ни разкрива една доста интересна и увлекателна фабула, която безспорно е забележителна на много нива. Разбира се, това не означава, че продължението няма своите недостатъци, точно както и предната част от поредицата. От позицията на изследователи, обаче, тази книга ни предоставя една уникална възможност да видим съдържанието ѝ по начин, надграждащ многократно нейната "окултно закодирана" перспектива. Както и в други предишни наши разработки, ще имате възможност да видите тази уникална многопластова структура в специалния следговор, който сме ви подготвили.

Като цяло в настоящата книга ви очаква среща с доста заостренели окултни концепции, като, например, карма и прераждане (както и **много** други), които няма да бъдат коментирани и разкритикувани от нас една по една поотделно, тъй като това вече се е случвало в коментарите ни към други издадени или публикувани в сайта ни материали. Ще откриете за себе си, че "Посвещение в древната страна на боговете" следва модела на своя предшественик и покрай интересната си история

тънко вкарва философските възгледи на окултните фракции, които стоят зад изнасянето на тази информация изначално. Както и всяка една окултна школа, която иска да има монопол над знанието и законите на Сътворението, така и тук тези закони се представят като общовалидни и абсолютни за нивото на съзнание, на което се намира човечеството, което, погледнато отстрани, е изключително посредствено. Читателят определено ще има повече ползи от текста, ако предварително е наясно, че това не е точно така и във вселената няма нищо утвърдено и неизменно, без значение колко тежък изглежда авторитетът зад дадено твърдение. Общата рамка на "схемата" зад представената в книгата философия ще откриете в следговора ни след края на историята.

Ако трябва да адресираме няколко реда до аудиторията, която следи конкретно нашата работа и се интересува от гледната ни точка, лично за нас има два подхода към настоящата книга. Тя (и особено втората ѝ половина) може да бъде четена през призмата на "Произход и история на Империите Орион и Сириус" и да правите наблюденията си на нейна база.

Можете и да я четете сама по себе си. И двата подхода са абсолютно валидни. След края на книгата, в следговора, ще чуете конкретните ни наблюдения, които ще погледнат настоящата книга и по двата начина. Разбира се, и основният текст, и следговорът ще бъдат пречупени през гледната точка и разбиране на читателя относно езотеричната материя като цяло, както и трябва да бъде. Това ще създаде нови опитности и перспективи, което ще обогати самото преживяване на материала за вас самите.

Относно техническата част на текста имаме да кажем няколко неща за обща информация на читателя.

Както и с първата книга, текстът отново е превеждан сравнително от румънски (на който език е писан оригинала) и английски. Плюсът е, че този път, за разлика от предната част, това бе направено само от един човек, който знае и двата езика, което позволява по-задълбочено вникване в авторовата мисъл и респективно - по-добро представяне на трети език - в случая български. В този ред на мисли, може би ще ви е интересно да разберете, че през изминалите години самите ние имахме възможност да направим няколко пътувания до Румъния и да говорим с англоговорящи местни, запознати с историята от книгите на Раду. Самите румънци споделят, че са запознати добре с английския вариант на книгите под редакцията на Питър Муун и смятат, че те са много по-добре написани и разбираеми отколкото румънския оригинал. Т.е. английският превод и редакция имат много по-голяма яснота на изрази, отколкото румънската поредица (без това да променя смисъла на съдържанието, разбира се), която често прави странни и внезапни завои на мисълта - нещо, което бихме казали - е характерно за румънската мисъл изобщо.

Всичко това е разбираемо предвид, че Раду Чинамар не е писател за разлика от Питър. Към това добавете и идеята, че самите румънци смятат, че Раду Чинамар е събирателен образ и респективно псевдоним на няколко човека, работещи за правителството, които фрагментирано изнасят сглобена впоследствие история. Всъщност това би обяснило доста неща, като например някои логически противоречия и дупки, които могат да бъдат открити и в 4-те части на книгата, (с които ние сме запознати). Защото, ако става дума за няколко човека - перспективата за едно и също нещо ще бъде различна и в опит тя да бъде направена съвместима с другите - непременно ще възникнат разминавания и логически празнини. Предвид и факта, че става дума за сблъсък с неща, които са изцяло нови за

преживяващите ги, (защото са от екзотичен езотеричен характер) ще видите, че формирането на конкретната гледна точка няма отправна такава. И тъй като всеки индивид е различен, той ще търси да свърже непознатото с нещо познато по различен начин.

Питър Муун има спорадичен контакт по електронната поща с човека, който твърди, че стои зад псевдонима "Радуга Чинамар". Според Питър кореспонденцията определено се води с един и същ човек, което, разбира се, не означава, че този човек не е избран от няколко други да обедини техните преживявания в една обща история, която да бъде представена (по някакви причини) на широката публика. Това не казва, че самото лице разказващо историята не е част от самата история по някакъв начин, но по какъв точно - едва ли някога ще разберем. Лично ние се надяваме ядрото на тези разкази да е от един и същ човек.

Разбира се, всичко казано по този въпрос не може да бъде нищо повече от чиста спекулация - може да бъде напълно вярно или напълно погрешно. Обикновено версията близка до истината е някъде по средата. Разбирането за структурата на текста и начина, по който той се е появил на бял свят обаче, може да ни накара единствено да бъдем толерантни към тази поредица и точно по тази причина ви разказваме всички подробности, които знаем около техническата част на този проект. Самият факт, че тази интересна история съществува на бял свят и е достъпна за нас, е изисквала случването на определени уникални обстоятелства в точно определено време, за което можем да бъдем само благодарни, така че е резонно да бъдат направени няколко компромиса свързани със смисъла и структурата на самото съдържание. Защото то очевидно не може да бъде тълкувано еднозначно. Като издатели и изследователи самите ние трябваше да направим няколко компромиса в това отношение, защото бихме предпочели посредственият и до болка познат на всички

философски пълнеж в книгата да бъде спестен и авторът да разкаже единствено онова, което е видял и преживял, защото именно то е интересното и именно заради него издаваме тази поредица (другото така или иначе всички вече сте го чели на 100 места). Разбира се - радостни сме и на това, което имаме.

След края на основната история (която свършва доста внезапно и незавършено) ще откриете епилог от Раду Чинамар, писан специално за американското издание на книгата по молба на Питър Муун. Този епилог не фигурира в румънския оригинал.

В първа глава на книгата ще откриете и графика, която бе реализирана от художника на българската корица по идея на един от хората, които бяха първоначално въввлечени в проекта около настоящата книга. Тази графика не фигурира нито в румънския оригинал, нито в английския превод на американското издание. Тя е правена специално за българския вариант. Смятаме, че визуализацията на въпросното "нещо" е добра и интересна идея и може само да помогне на историята, правейки я по-богата. Държим да отбележим отново, че тази графика **не е** част от оригиналния текст и тя е **хипотетична** реконструкция на нещо, което е рисувано единствено по описанията, дадени в самия текст. Тази графика не претендира за истинност и прилика с действителното описание на въпросния обект, затова нека тя не бъде вземана за даденост. Ние не правим твърдение, че това е начинът, по който изглеждат нещата в реалността. Това е просто една възможна визия за спряганото в текста. За какво конкретно става дума - ще разберете от самата книга, за да не разваляме предварително удоволствието от четенето.

Както виждате, отново сме се опитали да изстискаме максимума от всички възможни дадености в ситуацията. Надяваме се резултатът да ви допадне и да бъде интересен за вас.

Който прецени, може отново да прочете първата книга преди да започне с тази, за да направи настоящата история по-актуална.

Следват въведителни бележки от румънския издател и редактор на оригиналното издание на втората част от поредицата, издадена през 2006 г. в Румъния - Сорин Хурмуз.

След него следва предговор от самия Раду Чинамар, след което започват и описанията на новите му приключения, което вече е същинската книга.

Както и всеки път - пожелаваме ви приятно прекарване със следващите страници :)

Издателство "Паралелна Реалност"

Въведение от румънския издател

Публикуването на "Viitor cu cap de mort" [1] принуди обществото да се изправи лице в лице с една обезпокоителна действителност. Наистина можем да кажем, че произведението на Раду Чинамар породи много въпросителни в съзнанието на хората. Някои читатели се опитаха да узнаят скритото значение, което стои зад неговия невероятен разказ. Един от основните румънски вестници посвети две страници на темата, които частично потвърждават различни елементи от книгата. Бихме искали да благодарим на всички тези, които споделиха с нас своите открития по въпроса, както и на тези, които ни изпратиха положителни отзиви.

През времето, което измина откакто беше публикувана "Подземните тайни на румънския сфинкс", нашият редакционен екип получи многобройни телефонни обаждания от читатели, които споделиха своето мнение за изключително вълнуващия сюжет на книгата. Повечето от тях реагираха много доброжелателно и ни поздравиха за това, че имаме смелостта да публикуваме такава книга. При това - освен великото откритие в планините Бучеджи, което е описано в последната глава на книгата, е важно да подчертаем и факта, че Раду Чинамар ни представи една истинска златна мина от езотерична информация, която може да ни напътства във всекидневния ни живот. Тези много важни елементи са предадени от автора по такъв пряк и категоричен начин и имаха такова въздействие върху читателите, че сме щастливи да видим как книгата се превърна в бестселър в своята категория.

Често са ме питали дали познавам лично автора, както и дали написаното в книгата е вярно. Както вече загатнах, съществуват много потвърждения, които са свързани с написаното в "Подземните тайни на румънския сфинкс". Едно изненадващо

доказателство бе включено в статия, подписана от Адина Мутар, която беше поместена в броя на румънския вестник "Ziarul" от 7 февруари 2005 г., от който по-надолу помествам няколко избрани от мен откъса:

Кабинет 1 сформирал специално военно поделение за изучаване на паранормални явления и за обучаване на „пара-войници“ в планините Бузъу. Кабинет 2 им завиждал. По тази причина по заповед на Елена Чаушеску била образувана военна част, съставена от субекти с паранормални способности – отряд, който получавал различни мисии от Елена Чаушеску, които включвали и търсенето на съкровища от легендите. На първо място, хората на Елена трябвало да шпионират „пара-войниците“, които били предвождани от генерал Илие Чаушеску. После, след като придобили определени „способности“, хората на Елена били изпратени да търсят древни съкровища, които били скрити в мистериозни пещери в Карпатите, особено в планините Бучеджи, за които се говори, че съдържат огромна подземна галерия, която е пълна със злато.

...не да дарява предмети
...любим последовател
...традиция
които им били
че може да
'адат

ДЕПАРТАМЕНТ НУЛА – ЗВЕНО НА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ

В края на миналата година бе публикувана странна книга, озаглавена „Подземните тайни на румънския сфинкс“, с автор Раду Чинамар. Тя говори за няколко сензационни открития, направени от Департамент Нула, таен департамент на Държавна сигурност с много нули, което означава, че е бил много секретен. Той бил основан през 1968 г. по заповед на Николае Чаушеску с цел да открие, обучи и развие човешки субекти с необикновени способности въз основа на моделите на САЩ, СССР и Китай – страни, които са много напреднали в тази област. Тъй като Чаушеску по това време не бил в добри отношения с руснаците и отказал да подкрепи Москва в събитието, което е известно като Пражката пролет от 1968 г., изглежда, че – според автора на книгата – бил подписан договор с Китай, в който се указвало, че един точно определен човек на име

доктор Ксиен, експерт по парапсихология, ще организира и надзирава дейността на този свръхсекретен департамент в продължение на 15 години, а Румъния ще предостави учебни стипендии на 100 китайски студенти през същия период от време. Авторът определя местоположението на две от базите на Департамент Нула, като една от тях е „в близост до град Б“, а друга – в планините Ретезат. Той също така споменава и някои значими мисии, наречени „събития от тип К“, като например изчезването на хора от планините Бузъу през 1981 г., за което ние също писахме в предишно издание на вестник „Ziarul“. Наред с това, в книгата се говори и за система за засичане на „специфичната вибрационна честота на всяко същество, обект или феномен, която лежи на принципа на резонанса“. Това всъщност е машина, изобретена от Карол Прзибилла и намирала се под абсолютната „защита“ на „държавната сигурност“ на Елена Чаушеску.

... които окрив
ахоу чини

... спомних за мисте-
пиката галерия в тайно
... чеджи. Него

опитва да помог
уховни практи
ости.

МЪЖЕ В ЧЕРНО В БОЗИОРУ

Изхождайки от доказателствена база данни, която била разкрита от други лица, които били замесени по онова време в подобни дейности, разбираме, че „събитията от тип К“ на мистериозния Департамент Нула се сливат с тези на военния отряд за „справяне“ с паранормални явления, който бил базиран в планините Бучеджи. Този отряд бил подчинен на генерал Илие Чаушеску. Изследователят Василе Рудан, специалист по свръхсетивни възприятия, работил за тази военна част според условията на стриктен договор. Той ръководел свръхсетивни експерименти върху надарени деца и всички доклади, снимки, фотографски негативи и филмови ленти били предадени на съответното военно поделение. На него не му било позволено да задържа нищо. (...)

...на да даде предмети
дин д думи

...първо да
воя любим последовател
...на традици

които им били
че можели да
адат

КАБИНЕТ 2 ШПИОНИРА

Свързах се с генерал Николае Плесита и го попитах за Департамент Нула на Държавна сигурност и неговите паранормални занимания.

„Никога не съм чувал за подобно нещо.“ — каза той. „Чувал съм за подобни дейности в армията, но не и за тези на Държавна сигурност. Но Елена Чаушеску се занимаваше с подобни въпроси в обсега на Националния съвет за технологии и наука (НСТН), над който тя имаше власт. Първият вицепрезидент на институцията беше Йон Урсу. В рамките на НСТН съществуваше департамент, който имаше правомощия за всякакви изследвания или експериментирание с такива явления. (...)“

След по-нататъшно „ровене“ разбрах от пенсиониран полковник, който по-рано работел в Департамента за национална сигурност (ДНС), че действително имало хора в рамките на НСТН, които имали, като описание на трудова си характеристика, „проследяване и надзираване на паранормални проучвания“, като техните доклади били с гриф „Код НУЛА“ и били изпращани на Елена Чаушеску. Тя ги разпределяла на трима подчинени. Двама от тях работели за ДНС. Един от тях получавал докладите за стратегическите геологични залежи, като уран и петрол, които били откривани чрез свръхсезивни възприятия, а другият получавал определени изобретения, с които по-нататък се занимавал Институтът за напреднали технологии (ИНТ). Третият отговарял за въпросите, които били от личен интерес за Елена Чаушеску. С други думи, хората от екипа за паранормални проучвания и следене на паранормалните явления на Чаушеску вършели цялата работа, а тези от Кабинет 2 ги шпионирали и крадели докладите на първите. (...)

опитва да помогне за мистериозната галерия в тайното министерство.

ЛЕГЕНДИТЕ ЗА ПЕЛЕШ

Елена Чаушеску узнала за съкровищата в Бучеджси благодарение на румънската кралица Елизабет Кармен Силва, която в книгата „Предания за Пелеш“ събрала много истории от местните и от пастири относно легендарните съкровища, които били скрити дълбоко в планините. Писано е, че в „Замъка на старицата“ има

подземна крепост, в която е складирано огромно количество злато. Изглежда не е случайно, че румънският крал Карол I избрал това място за построяването на замък Пелеш – официално открит през 1883 г. в Бучеджси. Много чуждестранни публикации са отбелязали странния ансамбъл от мегалитни скулптури на склона с румънския сфинкс и Бабеле, и пещерите, пазени от манастири. Свещениците, пазители и бранители на тайни съкровища, завещаани от нашите прародители, от поколение на поколение, били построили една истинска мрежа от манастири като първа линия на защита и укрепление. (...)

... да даде предмети, които им били
воя любим последовател не можели да
ана традици издат

СВЕЩЕНАТА ПЕЩЕРА В БУЧЕДЖИ

Като за начало, публикациите, които пишели за пещери или съкровища, били следени. В изследване, наречено „Хиперборейска Дакия“, публикувано в Париж през 1936 г. и впоследствие преиздадено пак във Франция и в Италия през 80-те години на миналия век, когато то предизвикало сензация – Василе Ловинеску писал, че: „Планината Ом в Румъния (позната още и като планината Ому¹) е пресечена от огромна пещера, една от най-големите в света. Нейният край никога не бил достигнат – само бил проучен до около 20 километра навътре в пещерата.“ Кой я е проучвал и с каква цел не било споменато. Между 1966 и 1968 г. в Румъния дошъл перуанският архитект Даниел Русо, за да изследва румънския сфинкс от планините Бучеджи (с

[1] В немалък брой от европейските езици (а и някои други) думата "о.ма" (изписвана с латински букви като "ота"), която звучи близко до името на планината Ом(у), означава "баба" или "старица", а свързаната с нея дума "о.па" пък има значението "дядо" или "старец", които са символично-смислови взаимовръзки с името на скалното образувание Бабеле и името на планината О(р)м(у). В английския език пък съществува думата "ormolu", която представлява сплав от мед, калай и цинк, т.е. имитация на истинско злато, известна на български под името позлатен бронз (и често използвана за украса на мебели и прочее неща), а думата "ore" значи "(метална) руда" или (поетично) благороден метал — вероятно те произлизат от прото-тракийските езици/диалекти, в които "оро" (ORO) имало значение на "злато" (за справка вижте следговора на предишната книга от тази поредица - "Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула"). Планината Ому или връх Ому е всъщност част от Бучеджи и е на 3 часов туристически преход от румънския сфинкс. Наричан от древните "Планината на човека/човечеството", Ому е издълбана от подземни пещери, които даките са използвали като

места за възнесение. - бел. пр.

огромн
я и ц
Нак
и, кс
негс
юс
То
еди
ачин
дело.
точно
тялоти
ивот
редм
л д
бл
ста
хир
О

чието име той не бил съгласен). Преди това го бил виждал само на пощенска картичка. Той бил придружен от екип от румънци, които използвали тази възможност, за да снимат документален филм за филмовото студио „Alexandru Sania“, който се казвал „Скални мистерии“. Русо бил забелязал, че румънският сфинкс приличал на основното лице от ансамбъл от статуи, които били изваяни на склон от платото Маркахуаси в Перу и които били наречени „Паметникът на Човечеството“. Румънският сфинкс всъщност не е просто лице и е заобиколен от други човешки лица от различни раси и дори от главата на куче. Подкрепяйки своите заключения със своя голям опит, Русо казва, че кучето играе ролята на пазител на съкровища и че: „трябва също така да има и съкровища“ близо до този великолепен Паметник на Човечеството.

а
д
г
н
в
з
х
-
41
31
18
уу
14
15

...мимик първо да
...любим последовател
...ена традици

които им били
че може да
адат

...да даде предме
...дин ...д ду

НА РЪБА НА БЕЗСМЪРТИЕТО

Друг изследовател, който направил обширно изследване на планинското било на планините Бучеджи – изследване, което достигнало до министерствата на Кабинет 2 – била Кристина Панкулеску. Според нейната теория, която била разгледана най-подробно в книгата на полковник Емил Страину „НЛО – паралелни вселени“, в Бучеджи, близо до планината Ому има планетарен енергийно-информационен център, който е посочен от всички предания на древните цивилизации. Чрез серия от анализи на проби от скали и електронография, Кристина Панкулеску подчертала някои много специални свойства на този Небесен стълб – Дърво на Живота, идентифициран като планинския връх Околит. В заключение, тя доказала, че центърът е геометрично място на космическа връзка, изходен портал от материалната вселена с измерима енергична дейност, която се проявява в цикли. Панкулеску забелязала, че от 1986 г. насам интензивността на центъра отишла над прага на латентност. Центърът бил познат и по времето на управлението на даките, като местоположението му било посочено като свещената планина Когайон. „Призовавани от сфинкса, хората от народа на Дакия знаели как да станат безсмъртни“, е заключението на изследването, което е завършено през 1988 г. и е представено на Централния комитет на Румънската комунистическа партия (РКП).

а оттам, по мистериозни начини то намира своя път до бюрото на хората на Елена Чаушеску. А може би тя също е флиртувала с идеята за безсмъртие, както и много други лидери през човешката история са правили с техните групи от алхимици, които търсели философския камък, за да добият еликсира на живота и да превърнат всеки метал в злато. Елена Чаушеску била „колекционер“ на всевъзможни подмладяващи и възстановяващи практики, както от родната си Румъния, така и от чужбина; но събитията от декември 1989 г. (т.е. революцията в Румъния) били близо и нямало време за други подземни проучвания, освен тези на подземния свят на политическата власт. По нейно време тези теории били изследвани по-прилежно и усърдно, макар и в пълна секретност. Днес те са направени обществено достояние, но на властите изглежда не им пука особено за това. Колкото до легендарното съкровище от планините Бучеджи – то все още не е намерено, просто защото не е намерена портата към съкровището, а този вход води до велика подземна галерия, която е препълнена догоре със злато. В книгата „Подземните тайни на румънския сфинкс“ обаче, е казано, че тази велика галерия е била открита от сателити на НАСА и, че в нея лежи безценно съкровище що се отнася до историята на човечеството. Но може би авторът на книгата малко е прибързал с някои неща. (...)

...материали, които покриват
...пиката галерия в тайно
...бучеджи. Него
опитва да помогне
...уховни практики.

ПОРТАТА КЪМ СЪКРОВИЩЕТО

Хората на Елена Чаушеску били добре ориентирани. Един от най-пламенните изследователи на свещената география на Румъния, Дан Корнелиу Бранеану, който публикува множество статии за жреческия център в Бучедж, потвърждава, че в дълбините на планината има мрежа от подземни галерии, които може би се свързват с няколко пещери, които пък се свързват и с други свещени центрове по света. Той също така изучил книгата „La historia fantastica de un descubrimiento“ на Даниел Русо, публикувана в Мексико от издателска къща „Diana“, относно пътуванията на Русо през „свещените планини“ на Румъния, които още държат спомени за цивилизацията преди Потоп. Русо бил смаян от многобройните свещени изображения по урвите, които пазят

¹ В превод на български – „Фантастичната история на едно откритие“. – бел. ред.

пътя до планината Ому, „древни скулптури, направени преди Потоп и ерозирали с времето“, които изобразявали жреци и лъвове, пазители на съкровищата. „Проучих много праисторически свещени центрове по целия свят, но тук, в Карпатите, намерих Портата към съкровището“, пише Даниел Русо. За какво съкровище говори той? Отговорът идва от Дан Корнелиу Бранеану: „Това не е просто материално съкровище, а главно духовно такова, което предава информация от един цикъл на друг за цивилизации, които бродят по Земята от незапомнени времена. Лобсанг Рампа пуска в обръщение идеята за подземно хранилище за тайно въвеждане в тайни учения чрез посвещения, което се намира в планините на Тибет, Ерих фон Деникен определя местоположението на едно такова в планините на Еквадор, а Даниел Русо счита, че свещената триада свършва в Бучедж, или дори всъщност започва именно оттам. Колкото до думата „ОМ“, тя има важно духовно значение и се среща в имената на много топоними само в нашата страна.“

опитва да помогне
духовни практики
ности.

ПРИ УДАРЕНАТА ОТ ГРЪМ СКАЛА

След много изследвания, които включвали и радиестезия, Корнелиу Бранеану предполага, че може да има входен портал към подземната мрежа под планината Ому, която се намира в долината Обарсия Йаломитей – на място, над което се простира скална урва, наречена „Ударената от гръм църква“ или „Ударената от гръм скала“. Това е урва, която внезапно свършва направо във вертикална каменна стена, която също така служи и като поддържаща стена. В основата на тази каменна стена могат да се намерят разтрошени камъни, които вероятно са резултат от пробиването на входен тунел към подземната мрежа от тунели (която съединява няколко пещери в Бучеджи). Тунелът вероятно е бил изкопан преди над 40 000 години (датирането било направено посредством радиестезия). Днес той е затрупан. Каменните фигури, забелязани от Русо по време на неговото изкачване към Ому, могат да бележат вертикалната равнина, в която се намира порталът, на фактическа дълбочина от 12 метра.

Откъсите, които току-що прочетохте, не са единствените потвърждения на историята на Раду Чинамар. Има и други.

Използвам тази възможност, за да информирам всички наши читатели, че аз не познавам лично господин Раду Чинамар. Нямам никакви данни, информация или някакви други източници за него и всичките ми опити в тази посока не дадоха никакъв резултат. Съдържанието на книгата "Подземните тайни на румънския сфинкс" бе получено по електронната поща и всички останали неща бяха уредени по същия начин - всичко по изричната молба на автора. След известни колебания от моя страна, основно поради необичайния начин на сътрудничество, аз приех да публикувам материала, защото счетох, че той е изключително ценен за

румънския народ.

Същите процедури бяха следвани и с книгата, която сте на път да прочетете - едно произведение, което е дори по-скандално от първата книга. Господин Раду Чинамар е един много потаен човек и аз отлично разбирам неговите причини за това му поведение - причини, които произтичат пряко от принципите, които представя в своите книги. Въпреки това силно се надявам, че ще имам възможност да се срещна с него в недалечното бъдеще и не се съмнявам, че това е това нещо, което желае и мнозинството от неговите читатели.

Настоящата книга успява да обърне наопаки почти всички наши представи за живота и вселената, в която живеем. Въпреки че са ясно поднесени, идеите и събитията в книгата могат толкова много да шокират нашия интелект, че се чувствам задължен да приема, че може би всички ние имаме нужда от дълбока преоценка на начина, по който мислим и живеем.

РЕДАКТОРЪТ (на оригиналната румънска версия на книгата)

(Сорин Хурмуз)

Предговор от Раду Чинамар

Ако удивителните събития, в които бях замесен през последните две години, се бяха ограничили до необикновеното откритие в планините Бучеджи (което представих в предишната си книга "Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула"), може би нямаше да имам основателни причини да напиша нова книга. Дори "великата експедиция", водена от Цезар Брад, през огромните енигматични подземни тунели, като се започне от Залата на Проекциите - нямаше да предизвика достатъчно силен импулс у мен, за да опиша основните ѝ аспекти. За това има две причини. От една страна, този факт понастоящем е една от най-големите държавни тайни в Румъния. След завръщането си и точно както и очаквах, Цезар изпълни обещанието си да сподели с мен най-важните събития и открития от експедицията, която той се осмели да предприеме заедно с елитен отряд от командоси, сформирани от петнадесет първокласно обучени военни. Тяхната мисия е може би най-авантюристичното и пленително проучване в историята на човечеството.

Въпреки че не знам всяка подробност за експедицията, мога да кажа, че имам една добра обща перспектива за нейните изумителни реалности, за които научих от Цезар, когато се срещнах с него в края на октомври 2004 г. - година след като той започна експедицията. Политическият климат тогава бе доста "горещ", защото бяхме в онова критично време точно преди изборите. Доколкото разбрах, докладът на Цезар е продължил пет дни и отчетът му е изслушан от специална румънско-американска комисия. Дори е вероятно определени политически фактори да са били изцяло повлияни от новите открития и доказателства, които били предоставени. Чувал съм, че членовете на проверовъчно-ревизионната комисия били толкова обезпокоени от данните и

доказателствата, които им били представени, че в продължение на няколко часа те не можели да вземат каквото и да е решение или правилно да предадат информацията на висшия политически ешелон на държавата. Цялата им ценностна система била напълно обърната с главата надолу и не били останали каквото и да е други аргументи, които да подкрепят техните стари вярвания. Може би заради това било направено заключението, че била необходима радикална трансформация на окултната система и влияния вътре в страната.

Изумително е как веригата от събития - като се започне от великото откритие в планините Бучеджи и се продължи с главната експедиция по протежение на подземните тунели - промени почти завинаги начина на мислене, както и съдбата на някои хора. Причислявам себе си към тези хора, защото трябваше бързо да се адаптирам към значителни промени в моето собствено съществуване. Тези трансформации включваха главно моето вътрешно същество. Окултната вселена, в която бях постепенно въведен от Цезар, плюс факта, че сега вече съм убеден в определени поразителни аспекти на физическите и фините процеси на живота, ме насърчиха с голям интерес да прекарам време в изучаването на книги и документи по темата и по този начин увеличиха познанията ми за тези аспекти, които са най-често изцяло пренебрегнати от мнозинството от хора.

Установих обаче, че е невероятно трудно да се опишат по правдоподобен начин определени ситуации и събития, които са на границата на абсурдното спрямо обичайната човешка мисловност. Това е другата причина, поради която няма да опиша великата експедиция. Освен факта, че Цезар не е съгласен с това да пиша за нея, аз също така мисля, че е много малко вероятно описанието на необикновеното пътешествие да има истинско въздействие върху съзнанието на повечето хора. Разбира се, това може да е само

временно положение, защото начините, по които се случват събитията на глобално равнище - особено сега, в този критичен период от историята на човечеството - са непредсказуеми и често шокиращи. Това може да стане причина едно, някога пренебрегвано събитие, впоследствие да бъде преразгледано в светлината на истинската си важност. При внимателен анализ можем да видим, че всичко, което се случва в този свят, следва направлявана траектория, чиято искряща светлина вече се вижда от определени човешки същества, които са способни да я разпознаят измежду много други възможности. Следователно можем да очакваме бърза и удивителна трансформация в съзнанието на хората и едва тогава елементите на великата експедиция, която започна в планините Бучеджи, ще бъдат оценени и разбрани според тяхната истинска значимост. Това е положението що се отнася до огромната маса от хора.

Цезар ме информира лично, че вече има няколко групи, които имат за цел да построят един вид информационна и дори фактическа база данни, за да улеснят усвояването на разкритията на великата експедиция за останалата част от човечеството. В същото време той ме осведоми, че освен това има и групи, които са заинтересовани от това да поемат управлението върху взимането на всички решения, които са направени на най-висшето ниво на национална сигурност по отношение на откритието в Бучеджи. Цезар не е виждал отново сеньор Мацини, но е подразбрал, че Мацини и други два "мозъка" на световния масонски елит се били свързали повече от един път и са водили сериозни разговори с определени политически фигури в Румъния и, най-вече, с оглед на значимостта - в САЩ.

В един от приятелските ми разговори с Цезар, след отсъствие от над една година, той ми каза, че както той, така и генерал Обадя, били изпитали натиск върху себе си във връзка с това. От

тази гледна точка, въпреки положителните ефекти на великото откритие и тези на експедицията, изглежда, че "битката между доброто и злото" се засилила дори още повече. Интригата е много по-сложна и съдържа свръхсекретни елементи, които не ми е позволено да разглася сега, въпреки че знам за тях от разговора ми с Цезар. Но съм сигурен, че ще дойде време на "велики разкрития" и както вече сочат някои знаци, това време не е много далече.

Понякога, за да позволим едно хармонично и съгласувано развитие на събитията, е важно да не "насилваме" случването на нещата, дори и да е възможно това да бъде направено и намерението да е очевидно дълбоко благородно. В края на краищата, реалността, в която всички ние живеем на микрокосмическо ниво, е само отражение на универсалните закони, които действат на макрокосмическо ниво. Вариациите и трансформациите, които стават в нашия свят, се нуждаят от това да им бъде придадено дълбоко значение и да бъдат използвани мъдро, за да се избегнат каквито и да е изкривявания и смущения на ритъма.

Настоящото положение на румънския народ и на цялото човечество е като това на страдащ от рак човек. Болестта е сериозна, но може да бъде излекувана. Тя не е обикновена настинка, която може да бъде излекувана веднага. За човек, болен от рак, избягването на метастази изисква точни и интелигентни действия. Например, ако поради голямото си желание да бъде излекуван, боледуващият научи за чудотворно лечение и то му бъде приложено веднага, без всякакво разбиране, тогава е много вероятно неговото тяло да не може да се справи, защото то все още не е готово за проникването от лечебната енергия. От това следва, че той първо се нуждае от няколко предварителни етапа на пречистване и чак тогава на него може да му бъде приложено истинското лечение, което ще го излекува.

По същия начин, съзнанието на човешките маси, проядено от сложните пороци и трудности на модерното общество, не винаги е на необходимото ниво, за да усвои правилно определена информация и познание. Понякога едно такова знание може да предизвика обратна реакция, отказ от възприемане, погнуса и отдръпване. Точно затова е по-добре да се изчака правилният момент, преди да се разкрият шокиращите истини, които Цезар сподели с мен, особено предвид това, че те засягат нашата собствена страна (Румъния), както и човечеството като цяло. С други думи, това е проблем с глобални последици и с достатъчна сила да проникне в съзнанието на човешките маси, ако те са готови да го възприемат.

Положението е много по-просто на нивото на отделния човек. Когато събитията, в които участваме, вземат грандиозен обрат, ние инстинктивно чувстваме, че съдбата ни подготвя за нещо. Ние почти неудържимо се озоваваме в такива обстоятелства, че сме фактически принудени да се адаптираме в движение към новия курс на нещата, като същевременно с това питаем жив интерес и притежаваме силен стремеж за това да знаем повече и да действаме по-ефикасно. Точно това е ситуацията, в която се намирам сега. Самият аз познавам само частично фините сили и техните скрити причини, които са въввлечени, но силно чувствам, че те, стъпка по стъпка, ме насочват към един много точно фиксиран момент в бъдещето. Това, в което мога да ви уверя, е невероятната интензивност на събитията, които ще опиша в тази книга, както и фактът, че те из основи трансформираха цялото ми същество. Силно съм изкушен да вярвам, че моите срещи и разговори с Цезар, просветляващите обяснения, които той ми поднесе, както дори и моето присъствие на мястото на великото откритие в планините Бучеджи, наред с научаването на основните аспекти на експедицията, която беше водена от него, бяха само един вид "чакалня", една абсолютно необходима подготовка за

това, което щях да преживея след това. Фактите са добре свързани помежду си и усещам интуитивно, че всяко действие е интегрирано в един по-голям причинно-следствен ансамбъл, който се е запътил към една определена цел с прецизността на хронометър.

Това, пред което бях изправен, далеч надхвърля дори "илюзията", която изживяваме по време на сън. Трябва да призная, че по време на всичките тези събития, които се случиха в период от около две седмици, постоянно бях в състояние на пълно изумление. Дори мога да кажа, че това бе "двигателят" зад една фундаментална трансформация на моето същество, чиято дълбоко духовна природа го прави даже по-трудно за описание с точни и красноречиви изрази. Съзнавам, че това, което следва, може да породи голям въпросителен знак за някои от читателите и може би те дори ще го сметат за фантазия. Какво мога да кажа в подобна ситуация, освен, че всеки от нас чувства и мисли така, както му казват неговите сърце и душа? Що се отнася до мен, аз се чувствам свободен и пречистен от "мъглата" над много аспекти и реалности, които не само че не възприемах преди, но даже нямах и представа, че дори съществуват. Дълбоко усещам и живея всеки момент от своя живот и интуитивно чувствам много по-проникновен смисъл в своето съществуване.

Преди който и да е от вас, четейки тази книга, да е в състояние да се съмнява в нейната достоверност, самият аз бях изправен пред порива на съмнението и изумлението, които често ме караха да се чудя дали не сънувам или всичко това ми се случва в действителност. Беше ми помогнато да различа реалността от фантазията и истината от илюзията отвъд тези ментални шокове, които съм сигурен, че читателят също ще преживее. Нещо повече, аз бях напътстван по такъв начин, че тези разкрития се превърнаха в дълбоки вярвания вътре в съзнанието ми и дори цялата му

основа. Това, което подкрепи този съществен процес, бе една обширна енергична трансформация, която се случи в моето същество.

Бих могъл да опиша това "чудо" на положението на човек, който е постил в продължение на няколко дни, като не е ял нищо и е пил само вода. Това е метафорично казано нормалното състояние на обикновените хора, които живеят своя живот в състояние, подобно на това на една ларва, без дори да подозират за необятните потенциални възможности, до които те могат мигновено да имат достъп, ако пожелаят. Разбира се, в края на своето постене, човекът е слаб и немошен. Дори и при тези обстоятелства, използвайки същата аналогия, човекът не осъзнава положението, в което е, вярвайки, че то е неговото нормално състояние. Веднага щом като започне да яде, той може да забележи как през цялото му същество текат силни потоци от енергия, изпълвайки го с жизненост, сила за действие, вдъхновение, твърдост на волята, щастие и много други чувства и възприятия, които той не е усещал преди това. Тогава изчезва безсмисленият живот, който е често блудкав и ограничен до прозаични и незначителни цели. Това е "чудото", което е породено от енергийните дълбини на нашето същество.

Сега вече съм способен по-добре да разбирам - макар и все още частично - съзнанието и финото енергийно състояние на Цезар Брад, защото и аз понастоящем живея един различен живот - много по-богат и вълнуващ от този, който имах преди. Преди да напиша черновата на тази книга, разказах на Цезар за удивителните неща, през които съм преминал. По своя неподражаем начин, изпълнен със спокойствие и разбиране, той се зарадва искрено заради мен и същевременно ми даде няколко скъпоценни съвета, за да спомогне за моята бърза еволюция. Почувствах, че той е много доволен от това, че вижда, че неговите

решения и усилия по отношение на мен не бяха безрезултатни.

Не мисля, че има някой, който да не иска да бъде щастлив и да не знае мистериите на вселената, но тогава ние сме изправени пред съществения въпрос: "Как да постигна такова нещо?" Доколкото знам, има много начини да се постигне това, но всички те споделят един елемент: фактът, че си имаме работа с процес на "превръщане", който отнема време. Може би това е причината, поради която някои хора се отказват от духовния път на познанието точно преди да постигнат истинска вътрешна трансформация вътре в своето същество: те са уплашени от усилието, което трябва да вложат в него и от идеята за постоянство. В моя случай трансформацията бе изключително бърза и отне само 12 дни. Вероятно, ако тя бе траяла по-дълго, умът ми щеше да намери някакви "поддривни" начини да размие шока, който беше предизвикан от поразителните събития, на които бях свидетел и тогава щях да бъда заклещен на по-низше ниво на разбиране. Кой знае колко дълго щеше да се наложи да остана там преди следващия ми духовен "скок"?!

Случилото се през тези сублимни 12 дни от живота ми е темата на книгата, която държите сега в ръцете си. Ако трябва да отнеса тези дни към моето собствено субективно протичане на времето, бих казал, че всъщност съм изживял няколко години, но в една много концентрирана форма и в сложно измерение на моето същество. За да разбере това измерение, съдбата подпомогна срещата ми с няколко същества, не всички от които хора, които точно белязаха моето пътешествие чак до необикновената ми среща с Мачанди. Това, без всякакво съмнение, бе повратната точка на моето съществуване. Оттогава насетне вече нищо не е същото. Друг свят, друга вселена...

Оттогава изминаха само няколко месеца, но наситеността на това, което преживях, и характерната му вибрация, не са ме

напуснали дори за миг. Ето защо реших да го разкрия чрез тази форма на представяне на читателите, които да пробудят своя интерес. Има причина и значение във всеки аспект от нашия живот. Може би в тази необятна симфония на реалността, споделеното от мен за това, което ми се случи, ще бъде като чудотворна брънка от общата верига, която ще задейства дълбока духовна трансформация у вашето същество. По време на всички такива трансформации е от съществено значение човек да влезе във финото си сърце...

Радуга Чинамар

Първа глава

Човекът, който бе забравен от времето

Няколко седмици след като беше публикувана книгата ми "Подземните тайни на румънския сфинкс", получих телефонно обаждане от моя редактор. Бяхме се разбрали, че телефонна връзка с мен ще бъде използвана само в абсолютно спешни случаи. Поради естеството на елементите, които бяха представени в първата книга, се очакваше, че ще бъде изправен пред различни реакции от страна на читателите ми или от определени държавни организации. Съобразно това, помолих редактора ми да се погрижи за подобна кореспонденция и да довежда до вниманието ми само най-важните съобщения. Нямах представа обаче, че точно това определено телефонно обаждане ще преобърне живота ми по толкова бърз и невероятен начин, по който стана.

Малко смутен, управителят на издателската къща ми обясни, че в продължение на няколко поредни дни той е получавал редовни телефонни обаждания по мобилния си телефон от мъж, който не искал нищо друго, освен да говори лично с мен по отношение на много важен въпрос. Редакторът разясни, че мъжът не му предоставил каквито и да е други подробности, нито пък пожелал да се представи. Поради това, че мъжът бил много вежлив и с добри маниери, на няколко пъти му било любезно отказано под различен претекст. След дузина такива молби, дискусиите били твърдо преустановени. Въпреки това тези неща нямали прост завършек.

Само два или три дни след техния "последен" телефонен разговор, същият мъж отново позвънил на редактора, като този път тонът му бил много по-твърд, но все пак учтив. Този път енергичното въздействие на разговора направило по-голямо впечатление на редактора в сравнение с предишните случаи и той

изведнъж започнал да се пита дали все пак не би било уместно да се уреди среща между мен и онзи човек. Решаващият елемент, който натежал при взимането на решението му, бил специалното уточнение, което било добавено в края на обаждането на мъжа. Последният казал, че всъщност истинският човек, който искал да се срещне с мен, бил един тибетски лама. Това ме изненада и аз започнах да повишавам вниманието си за това, което моят редактор ми разказваше.

Задах още няколко въпроса на редактора относно самоличността на този, с когото той е говорил, но неговият отговор беше, че мъжът отказал да остави своето име или да спомене каквито и да е други подробности. Човекът само споменал, че става въпрос за много специална ситуация. Именно поради това този почтителен, но много мистериозен човек, помолил за разбиране, като още веднъж настоял, че било много важно той да се свърже с мен. Моят редактор накрая се съгласил да ме осведоми за положението, без да обещава, че ще склоня на каквато и да е среща. Мъжът оставил номер на мобилен телефон, в случай че реша да приема предложението.

Благодарих на своя редактор и го уверих, че е постъпил правилно като се е свързал с мен. Счетох положението за интригуващо и започнах да ставам малко любопитен. Никога преди не бях срещал тибетски лама, а и освен това се чудех защо някой като него би се интересувал от мен. Без да чакам повече и чувствайки, че бях тласкан от невидима сила, съпроводжана от странна вътрешна емоция, отидох до обществено достъпен платен телефон и се обадох на номера, който бях записал. След няколко позвънявания, на обаждането ми отговори мъж с приятен глас и лек трансилвански акцент. Аз се представих и казах, че съм склонен да говоря, ако предварително ми кажат целта на дискусията.

- Това, което мога да ви кажа сега - каза мъжът - е, че няма да проведем този разговор по телефона. Самият аз бях помолен да посреднича за осъществяването на среща с вас и е необходимо да настоявам и държа непременно на тайното естество на тази среща.

- Беше ми казано, че всъщност с мен иска да говори тибетски лама. - рекох аз, питайки за повече подробности.

- Това е вярно и ако се съгласите, мога веднага да ви дам адреса. - отговори той, елегантно избягвайки да ми даде каквито и да е други обяснения.

Споразумяхме се да се срещнем след два дни. Трябва да призная, че по време на тези два дни на чакане, ставах все по-нетърпелив и все по-заинтересован от причините за тази среща. Мистериозната аура на човека, с когото говорих и който се бе въздържал да се представи, беше интригуваща, също както беше и специалната важност, която той отдаде на тази среща. Освен това имаше и изгледи, че ще говоря с тибетски лама, без дори да знам темата на разговора. Всички тези неща ми създадоха състояние на възбуда, което бе подобно на това, в което бях, когато трябваше за първи път да се срещна с Цезар. Любопитството и безпокойството ми бяха до известна степен добре обосновани. Макар да подозирах, че всичко беше свързано с голямото откритие в планините Бучеджи, все пак не можех да си представя каква е същността на връзката с тибетския лама.

Объркването ми бе задълбочено от факта, че Цезар никога не беше споменал каквото и да е за това някакъв тибетец да знае за свързващия подземен тунел към тибетското плато. В първата част на великата експедиция, която засягаше напредването по египетското разклонение и после придвижването през тибетското разклонение, били открити невероятни неща - невероятни за

вярванията и ценностите на съвременното общество (това са аспекти, които, както вече споменах, все още не ми е позволено да оповестя публично); но не били срещнати никакви човешки същества. Научих от Цезар, че в тибетската зона - като се започне от тунела, който водил дотам - се формирало разклонение към повърхността, но то било напълно блокирано. Топографските проучвания показали, че това определено разклонение на тунела се разделяло на две, като единият тунел отивал към планината Кайлаш, където има много стар будистки манастир, а другият отивал към Лхаса, столицата на Тибет, като вероятно имало тайна връзка с кралския дворец. Имало и друго главно разклонение от основния тунел, което отивало по посока на платото на пустинята Гоби, но това направление не било изследвано в първия етап на експедицията.

Въпреки това, изненадата, която щях да преживея по време на тази предстояща среща, надхвърли дори най-фантастичните ми очаквания. Със сигурност мога да кажа, че тя бе един от преломните моменти, които дълбоко трансформираха моето съществуване. Събитията, които се развиха през следващите няколко дни, бяха нещо близко до ефектите на шокотерапия - както в идеологически, така и в екзистенциален план.

Елинора

През следобед на втория ден след телефонното обаждане отидох на дадения адрес. Представляваше усамотена улица в луксозен квартал на Букурещ, определен само за избрани хора. Шикозните къщи стояха в сянката на големи дървета с много листа, които се движеха бавно в тихия следобед. Намерих къщата много лесно. Беше едноетажна вила, която изглежда бе наскоро реновирана с много модерен и находчив дизайн. След като позвъних на интеркома, бързо бях пуснат вътре. Бидейки малко

нервен, влязох в малък двор, пълен с растителна зеленина, с две добре поддържани павирани пътеки. След като бързо изкачих няколко стъпала, се озовах пред красиво резбована предна врата, която в този момент се разтвори изцяло.

Най-сетне бях посрещнат от мистериозния мъж, чийто акцент веднага разпознах, бях обаче доста изненадан да забележа, че той бе много млад. Не изглеждаше на повече от двадесет и шест или двадесет и седем години, беше русокос, със среден ръст и носеше зелена риза и подходящи панталони. Неговото спокойно и усмихващо се лице вдъхваше доверие и честност, но очите му притежаваха скрити дълбини. Въпреки своята младост, той ме остави с впечатлението, че е много зрял в своето държание и мислене.

След като учтиво ме покани да вляза във всекидневната стая на вилата, мъжът се представи, но тъй като срещата се случи при поверителни условия, няма да разкрия неговото истинско име. Поради това, че знаеше, че ще напиша тази книга, той предложи да използвам псевдонима Елинор [2] вместо неговото име.

- В моя случай, обаче - каза той - проблемът с името е относителен. Той е семейно "наследство", към което от време на време се изисква да се приспособявам.

- Как така? - попитах аз, изразявайки своето объркване - Не разбирам. Често променяш името си, така ли?

- Принуден съм да го правя, за да си нямам неприятности. - отвърна той.

- Но защо? Искрено съм изненадан. - казах аз, седейки в кожено кресло, сръбвайки от ориенталския чай, който Елинор ми бе предложил.

Атмосферата на стаята беше чудесна. Тя притежаваше изкусен дизайн от смесени антични и модерни елементи, който предизвикваше комфортно чувство на отмора и добро настроение. Младият мъж обясни, че ламата ще пристигне скоро, затова започнахме естествен разговор, който скоро се превърна в поредица от изумителни откровения.

- Знаех, че бързо ще стигнем до тази точка от нашата дискусия. - каза Елинон - Все пак, предвид настоящите условия, реших, че е благоразумно да споделя с теб една потресаваща тайна. Тайна, за която някои с готовност биха убили. Това е основната причина, поради която съм толкова внимателен по отношение на тази информация, но знам, че твоята честност е несъмнена и добрите ти намерения са забележителни.

Уверих Елинон в моята пълна дискретност и същевременно го накарах да разбере, че съм много заинтересован от това, което той иска да ми каже.

- Много скоро - продължи той - на мен отново ще ми се наложи да променя името си, тъй като в противен случай, бих привлякъл доста нежелано внимание. Причината за това е, че физическата ми външност не съответства на моята истинска възраст.

Все още не бях в състояние да схвана същността на проблема.

- Е, не виждам никакво несъответствие. - казах аз уверено - Все пак изглеждаш много добре като за млад мъж на не повече от тридесет години.

Елинон запази за кратко тишина, гледайки ме много сериозно.

- Проблемът е, че аз всъщност съм на шестдесет и две години. - промълви той много спокойно - Вече будя подозрение у някои хора

и не желая допълнително да го подхранвам. Единственият начин да направя това, е като сменя изцяло самоличността и адреса си в Румъния. Вероятно ще е нужно и да напусна страната за по-дълъг период от време.

Останах втрещен, като същевременно гледах в далечината. Първата ми мисъл бе, че съм се оставил да бъда подлъган от прищявката на един луд човек и че съм пропилял няколко часа от деня си. Въпреки това не можех да установя причината, поради която трябваше да вярвам на това си усещане. В края на краищата мъжът се беше отнесъл към мен с уважение и се беше държал галантно и вежливо, и нещо повече, къщата му беше красноречив израз на красив дизайн и архитектурно благоразумие. Като изключим това, че се мислеше за безсмъртен, няхах други причини да считам, че той е луд.

- Разбирам емоционалната ти реакция. - каза той с безпристрастен тон - Все пак е някак си нормално да се чувстваш поне малко скептично настроен по отношение на това, което ти казах. Но ако се замислиш по-дълбоко, ще разбереш, че не е невъзможно едно човешко същество да живее повече от настоящата средна продължителност на живота. Всъщност човек може да живее в продължение на огромни периоди от време в своето физическо тяло.

- Какво заключение трябва да си извадя от това? Че вие няма да умрете, така ли? - попитах аз, като забелязах, че бях използвал формалния начин за обръщение към него, след като бях научил истинската му възраст.

- Това е нещо, което аз сам трябва да открия, нали така? Вероятно ще мине известно време преди да направя решение във връзка с това. - продума той с леко ироничен глас - Интуицията ми и езотеричните ми познания, обаче, ме карат да вярвам, че не

можем да останем в човешкото си тяло за неограничен период от време. Въпреки това физическият живот може да бъде удължен с няколко хиляди години. Това може да предложи изключителни възможности за еволюция.

Докато започнах да се съвземам от шокиращите изненади, които ми поднасяше Елинор, си спомних за прашеца от моноатомно злато, намерен от Цезар в амфорния съд в Залата на Проекциите под планините Бучеджи. По онова време не бях научил какво наистина представлява онова вещество. Всичките обяснения, които получих, бяха просто хипотези и никой не беше проверил дали поглъщането на прашеца би предизвикало поразително подмладяване на тялото и същевременно не би поддържало неговото функциониране в оптимални параметри в продължение на стотици или дори хиляди години. Нямах представа дали са били направени каквито и да е по-нататъшни изследвания във връзка с това и дори не знаех къде впоследствие е бил пренесен ценният прашец.

Дори самият Цезар не ми беше казал каквото и да е било относно бялото злато, когато за последно го бях срещнал след неговото завръщане от великата експедиция. На свой ред аз се бях въздържал от това да засягам тази тема, тъй като интуитивно бях наясно с това, че тя представлява деликатен въпрос и същевременно е страшно голяма тайна. Сега обаче изглеждаше, че съдбата бе на моя страна, защото щях да разбера за удивителни неща, които, без да отхвърлям, преди това аз щях да класифицирам като фантастични. Ако човекът пред мен казваше истината, то в такъв случай имах пред себе си живото доказателство, че не е наложително хората да остаряват, а дори биха могли да удължат своя живот във физическото си тяло в продължение на колосален период от време. По тази причина предположих, че тайната на прашеца от моноатомно злато не е

изключително достояние само на непознатата древна цивилизация, както и че Елинор или има много специална връзка с най-висшия елит на глобалната власт, или е част от него. Въпреки че се усъмних в тази последна мисъл, все пак гласно му изказах своето предположение.

- Знам, че съответният пращец е бил една от "горещите точки" на откритието в планините Бучеджи, до което и вие сте имал достъп. - отвърна Елинор - Навярно ще бъдете изненадан, но аз съм запознат с доста голям брой от нещата, свързани с това и скоро ще разберете защо. Що се отнася до мен обаче, моят външен вид и дълголетие не се дължат на приемане на пращец от моноатомно злато. Това, което искам да кажа е, че моята външност - въпреки истинската ми възраст - не е вследствие на употребата на пращец от моноатомно злато, а се дължи на устройство, което, по мое мнение, дори още повече затруднява разбирането на взаимодействието между хората и енергията на времето.

Почувствах как ме завладя още една вълна от топлина като начин за изразяване на моето объркване, отказ да повярвам в казаното, както дори и един вид паника, която ме накара да се изместя неспокойно на мястото, на което седях. Не исках да стана жертва на безвкусен фарс, но в същото време няхах никакви доводи в подкрепа на това свое съмнение. Все още смутен, аз поисках доказателство. Тогава Елинор ми показа своята лична карта и паспорта си. Никога през живота си не съм преглеждал нечий документи за самоличност толкова внимателно и старателно, но въпреки това не можах да намеря никакви недостатъци в тях. Нямаше никакво съмнение относно лицето от снимката. Това бе Елинор, а годината на раждане беше много ясно написана: 1942 г. Дори и при тези обстоятелства, аз си помислих, че документите биха могли да бъдат фалшиви, но осъзнах, че

усилието да бъдат фалшифицирани би било твърдо голямо, а причината зад едно такова действие би била неясна. Ако той наистина бе този, за когото се представяше, щеше да бъде в негов интерес да има документи, които доказват, че той е много по-млад, отколкото е в действителност, защото това би заличило каквото и да е несъответствие по отношение на неговия външен вид. Интуитивно усещайки мислите, които имах, Елинор ми показа своето оригинално свидетелство за раждане и обясни, че той вече бил предвидил моите реакции, които считаше за нормални при подобни обстоятелства. Именно поради това бе изцяло готов да ми покаже документите си за самоличност. Все още ми е трудно да обясня сложното състояние на ума, в което бях точно тогава, като знаех, че пред мен стоеше мъж, който не остаряваше в общоприетия смисъл на думата. Действителността пред очите ми контрастирала с предубедените ми и дълбоко вкоренени представи от собствения ми ум, които не преставаха да ми напомнят, че човешко същество не може да живее в продължение на стотици години, камо ли в продължение на хиляди години. Това създаде у мен състояние на объркване, от което почти не знаех как да се измъкна.

След това, което вече бях преживял в Залата на проекциите, си мислех, че вече не е останало нищо, което да може да предизвика у мен изненада или удивление. И въпреки това, ето, че аз отново бях изправен - по най-простия и естествен начин - пред обезпокоителна сила, която на практика не се подчиняваше на съвременните научни представи и концептуална система, на които сме изучени. Разбира се, можех да възприема начина на мислене на завиращия си главата в пясъка щраус, както за съжаление правят толкова много учени, когато нещо надхвърля техните умствени възможности за разбиране. Лесно можех да напусна къщата, но опитът ми от подобни ситуации и дълбоката ми интуиция, че човекът пред мен казва истината, ме насърчиха

да приема "предизвикателството".

Елинор отвори подвижния стъклен прозорец на стаята и пропусна през него да влезе прохладният въздух на късния следобед. Неговият вдъхновен ход ми помогна да се успокоя и да подредя мислите си.

- Добре... - казах аз - Разбирам, че вашето положение представлява една объркваща истина, но кажете ми, как го постигнахте? И, моля ви, не ми казвайте, че сте бил роден безсмъртен, защото в такъв случай ще стана и ще си отида веднага.

Елинор се засмя сърдечно и седна обратно на стола си. Бях съумял да преодолее своята емоционална и дори концептуална спънка и това отслаби напрежението в стаята. Това също така вероятно беше и нещото, което измени начина ни на обръщение един към друг, защото се върнахме към неформална атмосфера с обща основа на взаимно разбиране.

- Радостен съм, че мога да те уверя поне що се отнася до това. - отвърна Елинор - Бях роден в Орадя [3] при възможно най-нормални условия. Живях там, докато не навърших 28 години, когато се преместих в Букурещ. Тогава в живота ми последва едно доста решаващо събитие.

Наблюдавах го въпросително, подканвайки го да продължи. Това, което щях да науча, напълно ме шокира.

- По онова време точно се канех да създам свое собствено семейство. Годеницата ми беше заета с организирането на сватбата, която щеше да се проведе два месеца по-късно. През един от онези дни получих препоръчано писмо, но името на подателя му ми беше непознато. Адресът на подателя беше

пощенска кутия при една от пощенските станции тук, в Букурещ. Заинтригуван, отворих плика и намерих няколко прекрасно изписани страници със сравнително несръчна формулировка на езика в тях. Тогава с голямо изумление научих, че този, който ми пишеше, е предтеча на моето собствено семейство, за когото нито аз, нито родителите ми знаехме каквото и да е било. Но въпреки това, по някакъв странен начин авторът на писмото изглежда сякаш ме познаваше много добре, споменавайки някои от важните събития в живота ми до този момент и също така изказвайки някои уместни наблюдения относно всеки член от семейството ми. Бях помолен да не разкривам съдържанието на това писмо на когото и да е било, защото то излага информация, която е скъпоценна за мен.

Ако тези въвеждащи части от началото на писмото ме изумиха, то следващите ме озадачиха. Изглежда моят предтеча беше от родословието на баща ми, но истинският проблем бе, че той твърдеше, че е бил роден през 1424 година в Германия, в област, която в днешно време би трябвало да е около град Кьолн. Той казваше, че баща му бил известен търговец, който на няколко пъти пътувал до Мала Азия за търговия. Баща му обикновено пътувал със семейството си, но при втория път, когато моят предтеча го придружил, техният керван бил атакуван и ограбен от банда разбойници. Родителите му били убити, а той, който по онова време бил на четиринадесет години, бил продаден като роб на владетел от второстепенно кралско потекло, който властвал над територия в древна Персия.

Въпреки това зловещо преमेждие, изглежда съдбата на предтечата ми все пак му била приготвила множество интересни изненади. Недълго след тези събития, неговият господар бил посетен от махараджа от далечна Индия и когато този човек си тръгнал, детето му било дадено като роб, заедно с други стоки и

скъпоценни предмети. След дълго пътешествие в компанията на своя нов господар, детето пристигнало в Индия, във владенията на махараджата. Изглежда махараджата бил образован човек и силно се интересувал от окултното.

Две години след завръщането им от Персия, в кралския палат пристигнал велик магьосник, за когото се говорело, че притежава огромна сила. Докато бил на посещение при махараджата, магьосникът бил прислужван от момчето и той бил удовлетворен от неговото поведение и интелигентност. Бидейки приятел на махараджата, той помолил момчето да му бъде дадено, когато бил готов да си тръгва. По този начин моят предтеча станал чирак на един от най-великите магьосници на онези времена, който, както казваше писмото, всъщност практикувал алхимия, една много тайна наука, чийто дълбоки мистерии били познати само на истински мъдрите.

Моят прародител не споменаваше в писмото си дали този магьосник е съумял да се сдобие с философския камък - успешната кулминация на алхимичното изкуство, но въпреки това разкриваше една доста смущаваща информация. В писмото си казваше, че въпреки че той служил на магьосника в продължение на над двадесет години, никога не забелязал каквато и да е промяна в неговия физически вид или какъвто и да е знак за физическа или умствена дегенерация. Той междувременно бил посветен в голяма част от алхимичните тайни и придобил забележителен напредък в тази сфера. Въпреки че искал да научи повече за тайната на младостта на своя господар, последният винаги избягвал тази тема.

През двадесет и третата година от чиракуването, магьосникът казал на моя роднина, че те повече няма да се видят един друг в своята физическа форма. Той не казал защо напуска, нито пък къде отива. По това време моят прародител бил почти на

четиридесет години и като последен и най-скъпоценен дар, получил от господаря си един странен предмет, който бил направен от специална метална сплав. На него му било казано, че докато остане около онзи предмет, той никога нямало да остарее и ще живее в продължение на хиляди години. Магьосникът също така му дал няколко ценни съвета относно това как самият той да добие онази специална сплав, както и нужните указания за постигането на финалната форма на предмета. Неговият учител изчезнал през същата нощ и никога повече не бил видян.

През следващите сто години моят родственик на няколко пъти пробвал да направи мистериозната сплав чрез следване на инструкциите на учителя си. Въпреки това, той признаваше в своето писмо, че неговата радост от това, че знаел, че повече няма да остарява и може да живее за неопределен период от време, била толкова голяма, че в продължение на много години той предпочел да пътува и да научи много други неща. Получаването на тайната сплав останало с второстепенна роля.

Когато бил на почти 250 години, той решил да се ожени и да създаде семейство. По това време бил в Америка, на днешния бряг на Калифорния. Имал три деца: две момичета и едно момче. Решавайки да сподели своите тайни с мъжки наследник, който да е достоен за тях, той дискретно, но много внимателно държал под око развитието на своето генеалогично дърво. Поради вече натрупания си обширен житейски опит, започнал да се отдава на задълбоченото изучаване на разнообразни източни духовни течения, постепенно изоставяйки своите пътувания и обществен живот. В продължение на пет поколения от своето семейно дърво, той внимателно следил живота на мъжкия наследник, който изглеждал най-силен. Когато било необходимо, подпомагал по мистериозен начин - използвайки окултни методи в една или друга степен - непрекъснатостта на своето родословно дърво.

Той вече притежавал огромно богатство и неговата специализирана документация била поместена в грандиозна библиотека. В резултат на много добре обмислена система, той съумял да не буди подозрение относно своето богатство, което било разпространено из безброй места по земното кълбо, както и относно факта, че не остарявал. Когато бил сред други хора, било от съществена важност да не изпъква в обществото и да сменя своята самоличност и адрес възможно най-често, за да не повдига въпроси. Въпреки това, поради сложна ситуация, в която бил замесен около 1900 г., той насмалко щял да бъде разкрит и трябвало да прибегне до крайни мерки за решаване на проблема. Успял да прикрие следите си като отишъл да живее в Австралия и останал там в продължение на почти петнадесет години. Неприятната изненада била, че веднъж щом се върнал в Европа, която била проядена от Първата световна война, моят пралядо разбрал, че семейството му, включително неговият последен мъжки наследник, били изчезнали. Главата на семейството и неговият пряк мъжки наследник били убити във войната, а останалата част от семейството, включително и две момчета, били изчезнали.

Тогава Елинор направи кратка пауза, за да затвори прозореца. Навън бе тъмно и студено. Бях толкова пленен от неговия разказ, че забелязах студа, едва когато той спря да говори. С удоволствие приемайки още една чаша с горещ чай, нетърпеливо го изчаках да ме върне обратно към магията на невероятната история.

- Моят тибетски приятел ще пристигне всеки момент. - каза Елинор, гледайки часовника си - Сега следва частта, която някак си ще разясни моето положение. Все пак има още няколко изненади за тази вечер. - рече той, усмихвайки се.

Въпреки че бях много заинтересован от останалата част от

историята, все пак попитах Елинора за причината, поради която тибетският свещеник искаше да се срещне с мен.

- Бях помолен да не разкривам нищо преди неговото пристигане. - отговори той - Скоро ще бъде отговорено на всичките ти въпроси.

Щастлив от това стечение на обстоятелствата, аз го изчаках да продължи своя удивителен разказ.

- По онова време моят прародител бил на почти 500 години. Разбира се, както го бил уверил неговият учител, той не само не остарявал, но дори се подмладил в сравнение с тогава, когато получил предмета направен от мистериозната сплав. Вероятно неговата гледна точка и начин на възприемане на света се променили дълбоко през четирите века, които изминали. Неговото съзнание се било възвисило извънредно много, а приоритетите му станали напълно различни. С прости и въпреки това много мощни емоционални думи, той ми казваше, че успял да постигне върховното желание на всеки истински алхимик - той се сдобил с философския камък. Обясняваше ми, че това нямало да бъде възможно без първо дълбоко да прозре есенцията на самия живот и вселената, както и други мистерии на познанието, които му били разкрити по време на съществуването му. Доколкото аз самият схванах, неговият голям "пробив" настъпил, докато живеел в Австралия.

Връщайки се обратно в Европа, той подновил някои свои контакти и връзки, които имал във Франция. Изглежда вече имало малка група от хора, които постепенно били посветени от него в някои много окултни аспекти на науката и духовността. Знаело се че, той бил завършен алхимик, но никой не можел да каже със сигурност какъв бил неговият истински произход. Паралелно с проучванията на семейството на своя прадалечен наследник, той

написал две книги относно мистериите на алхимичните символи и няколко други ръкописа относно тайното знание за формите и кодираните езици. Изглежда тези ръкописи били много тайни, като били предназначени само за малък брой последователи. Книгите били издадени във Франция от неговия основен ученик по алхимия, който също така е и блестящ учен.

Опитността, придобита от няколкото века, през които той бил живял, разкрила на моя праядо, че изобщо не е лесно да пътуваш мимолетно през времето, особено в модерното общество. Колкото по-технологизиран ставал светът и колкото по-сложни ставали начините за общуване, толкова по-трудно ставало за дълго време да се оправдае неговото присъствие, на което и да е място. Той признаваше в писмото си, че дълбоката трансформация, която станала у него, го накарала да разбере, че имал духовна мисия, която вече не можел да пренебрегва. Това обаче ставало все по-трудно, тъй като той не можел да се появява публично пред хората, трябвало често да сменя своята самоличност и дом, и трябвало да бъде много внимателен с всеки, когото избирал, за да може чрез него да предаде своите послания на света.

Парадоксално е, но безсмъртието - което за много хора е изключително силно желано и предизвикващо завист - би могло дори да изглежда тягостно в модерното общество. Доколкото разбирам аз, това заключение може да се извади, ако нещата се погледнат само от себична гледна точка, защото човек, общо казано, желае единствено да се наслаждава на разнообразните удоволствия и възможности, които един много дълъг живот и една непреходна младост биха могли да му предложат. Ще те помоля обаче да запомниш една съществена особеност и тя е, че скъпоценният дар на баснословното дълголетие не трябва да бъде пропилян. Ето защо основният принцип е този на поемането на отговорност и на необходимостта да се хармонизират

противоположностите. Това е свързано с дълбоко разбиране на живота и на основната цел на човешкото съществуване.

Моят прадядо казваше, че тези аспекти му станали ясни, докато бил в Австралия, когато по окултни канали с него се свързали представителите на една по-висша цивилизация и йерархия по отношение нашата планета. Той не можеше да спомене нищо друго относно това, но доколкото аз бих бил заинтересован от материята и ако следвам неговите инструкции, щяло да дойде време, когато съм щял да науча всички подробности.

Тъй като постиженията му по алхимия били абсолютни, за него било сравнително лесно да получи сложната сплав, от която бил направен предметът, който осигурявал неговото безсмъртие. Той пишеше, че дори бил открил по-прост начин за произвеждането му, но споменавахе, че специалната форма на предмета трябвало да остане непроменена. Подозирал, че съм любопитен да науча кое нещо определя удължаването на продължителността на физическия живот, когато човешко същество е около предмета, и обясняваше, че за да разбере, първо се нуждая от солидно езотерично познание. Като общо правило, той казваше, че би могъл да го нарече феномен, при който се наглася честотата на трептене на сплавта към специфичната честота на вибрация на човешкото тяло. С други думи, се създавало един вид фино взаимодействие между металния предмет и съществото в неговото обкръжение.

Той обаче изрично упоменавахе, че ефектът на дълголетие важи само за този, за когото е предназначен предметът. Тоест, предметът трябвало да бъде направен от майстор алхимик и трябвало да бъде строго персонализиран. Ефектът му бил само за съответното лице, тъй като той имал специфичния фин отпечатък на организма на това същество. Тайната сплав, освен това, имала особеното и изключително свойство да благоприятства фината

енергийна връзка с центъра на универсалния живот, но тя също така подбирала достъпа до тази страшно огромна енергия съобразно и само за предназначенията лице. Изглежда тайната за това как да се получи тази сплав, идва от незапомнени времена, от преддинастичен Египет, като била предложена на великите жреци на онова време от боговете, които слезли на Земята. Истинското изкуство по направата на предмета, особено на сплавта - която е съставена от няколко метала и субстанции - се състои в настройването на енергийните честоти на вибрация, така че да се персонализира предметът. Това изкуство било свършена тайна, която не можела да бъде позната на никого друго, освен на един майстор по алхимия. Ето защо, доколкото разбрах четейки писмото, тайната била споделяна само с едно лице, което било избрано да бъде този, който ще трябва да продължи съответната линия за ритуално посвещаване. При това методът на получаване на сплавта изисква притежаването на определени изключителни знания и вътрешни способности и той не би могъл да проработи, освен ако от духовна гледна точка съответното същество не е истински готово да го направи. Едва тогава успях да проумея защо моят праядо не могъл да получи тази сплав при предишните си опити - това било така, защото той още не бил достигнал онова нужно ниво на възвишеност и дълбоко познание на мистериите на Творението.

Той все пак признаваше, че вече бил добил еликсира на живота преди да получи философския камък - етап, който по естествен начин предхожда крайното осъществяване на Великото алхимично дело. Той разкриваше, че еликсирът на живота представлява течност с рубиненочервен цвят, която - когато бива приемана от тялото с прецизна вещина - позволява удължаването на неговия живот с три до четири пъти повече в сравнение с ефекта на предмета направен от мистериозната сплав. Когато предметът му бил даден, неговият учител му казал, че тази вещ ще

му осигури приблизително 1700 до 2000 години земен живот, което е достатъчно време за това той да постигне постепенен напредък по алхимия и така да открие еликсира на живота.

От това заключих, че действията на майстора алхимик първо да направи, а после да даде предмета на своя любим последовател, били един вид духовно наследство, една особена традиция с корени в много далечното минало на човечеството. Освен това, като се вземе предвид периода от време за престой във физическо тяло, който тази сплав позволява, предполагам, че е имало само петнадесет до двадесет души в потеклото на тази много мистериозна традиция, които притежавали предмета. По моите приблизителни изчисления, аз се осланям на факта, че повечето от собствениците на предмета напреднали до следващия по-висш стадий далеч преди крайния срок, може би след 500 до 700 години земен живот. Това, разбира се, е само хипотеза, но тези числа може наистина да показват средния период от време, през което те притежавали предмета. Даже и така да е, това сочи, че традицията е на възраст от почти 7000 до 8000 години, което многократно надвишава която и да е друга традиция на който и да е друг духовен път, която е позната и практикувана понастоящем.

В този момент аз прекъснах Елинор, за да изразя гласно една своя настойчива мисъл:

- Кажи ми, да разбирам ли от всичко това, че ти си онзи, който продължава традицията?

- Доколкото ми е известно, в даден период от време на тази планета има само един човек, който притежава предмета. Научих от своя предтеча, че всеки майстор учител-алхимик трябва да остави онзи специален предмет от сплав САМО НА ЕДНО ЛИЦЕ - своя най-доверен ученик. Когато същият този ученик сметне след време, че е открил правилния човек, той на свой ред ще го

даде на него. Това е практика, която е свързана с огромна отговорност. Моят прародител избрал по-необичаен подход, като проследил през времето еволюцията на основната родова линия от своето родословно дърво. В края на краищата, нищо не пречило през следващите хиляда години той да потърси друго същество, което да е достойно за такава тайна, в случай, че никой от потомството на неговото родословно дърво не докаже, че отговоря на неговите изисквания. Съдбата направи така, че аз се случих последният мъжки потомък от основното родословно разклонение на моето семейство, от което се интересува моят предтеча.

- Но по-рано ти каза, че той бил изгубил дирите на последното семейство от този родословен клон. - отбелязах аз.

- Това е вярно, но след няколко години дискретни разследвания и благодарение на някои важни контакти, които той имал, съумял да определи мястото, където било това семейство. След смъртта на съпруга на бойното поле, майката и четирите деца са потърсили убежище в Германия заедно с някои свои роднини. Едно от момичетата за съжаление умряло при нещастен случай, а майката изчезнала година по-късно и никога повече не чули за нея. Около 1932 г., поради политическото напрежение в Германия роднинското семейство, което осиновило децата, емигрирало в Румъния, в северна Трансилвания, и две години по-късно се установило в град Орадя. Едното от двете момчета било много немошно, като се разболяло от туберкулоза и няколко години по-късно умряло от нея. Другото бил моят баща, който се оженил и създал свое семейство в Орадя. Аз съм единственото им дете.

- Сега вече разбирам. - казах аз - Все пак ми е чудно какво правят майсторите на тази традиция след като предадат предмета.

- И аз не знам със сигурност. - отговори Елинор - Изглежда това

е велика тайна и моят предтеча не каза нищо по този въпрос. Това, което знам е, че използвайки еликсира на живота, те продължават да живеят в своето физическо тяло в продължение на хилядолетия. Въпреки това, все още не са ми ясни причините, поради които правят това. Най-вероятно имат да изпълняват духовни мисии, които изискват тяхното физическо присъствие. Логически погледнато това означава, че те продължават да живеят скрити в една или друга степен сред другите обитатели на тази планета, но подозирам, че нещата са малко по-сложни от това. Възможно е само някои от моите предшественици да са поели тази линия на поведение, а други да не са. Разбираш ли, това са въпроси, чиито отговори вероятно ще науча много по-късно.

И двамата се умълчахме за известно време, като мислено анализирахме различни възможности. Накрая реших да му задам въпрос:

- Това означава, че предметът е тук, в къщата, така ли?

- Да, разбира се. - отвърна Елинора - Радиусът му на въздействие е няколко метра. Не е напълно задължително да съм непрестанно около него, но ако искам ефектите му да са постоянни, трябва да го държа близо до себе си през по-голямата част от времето. Можеш да го съпоставиш със специална антена, която действа като резонатор. В началото тези, които получили уреда, вероятно знаели много повече за неговия произход, специфики и начин на функциониране, но ние сме изгубили част от информацията с отминаването на хилядолетията.

- Добре, но как получи предмета? - попитах любопитно аз - Да не се среща със своя прародител?

- Не се срещнах с него тогава, въпреки че истински исках. Останах с впечатление, че той се въздържа да се срещне с мен

главно поради бдителността на румънските тайни служби, които през 70-те години на 20 век започнаха да се държат доста драстично. Лично аз съм убеден, че моят прародител никога не е стъпвал в Румъния, а че се свърза с мен чрез някои много дискретни посредници. Тогава бе ясно, а и оттогава насам изцяло съм се убедил в това, че който попадне в моето положение е нужно да бъде много внимателен, ако иска да продължи тази окултна традиция. Причината за това е очевидна. Има хора и дори тайни общества, които знаят за тази "потомствена" линия на алхимични майстори и които силно желаят да узнаят тайните за получаването на сплавта. За щастие, това е много добре пазена тайна и дори да бъде научена, сплавта не може да бъде произведена без разбирането на определени фини ключове, които са от съществено значение за съответния алхимичен процес. Например, при един от етапите на преобразуване получаваш метал с много специални свойства, за който съвременните учени дори не подозират. За някои изкушението да удължат физическия живот е прекалено голямо и те ще опитат да постигнат вечен живот чрез всички възможни средства и на всяка цена. По тази причина е очевидно, че трябва да бъда много предпазлив.

- Искаш да кажеш, че животът ти е в опасност, така ли? - казах аз.

- Да. Осигурил съм си много дълъг живот в сравнение с обикновения човешки такъв, при условие, че важните ми жизнени функции не бъдат прекъснати.

Но нека да се върна на писмото. Спомням си, че докато го четях, бях разкъсан от две противоположни склонности: от една страна ми идеше да скъсам и да изхвърля писмото, защото мислех, че някой ми се подиграва, но от друга страна чувствах, че това, което бе написано там, е вярно. Освен това, всичко беше прекалено сложно, за да бъде просто фарс. Дори и да бе така,

каква би могла да бъде причината някой да ми причини това? Аз бях просто обикновен човек с обикновен живот и без каквито и да е големи очаквания.

В края на писмото бе упоменат начинът на действие, който трябваше да следвам съвършено точно до последната буква. Без да уведомявам когото и да е било, без да събирам каквото и да е багаж и без да оставям каквото и да е съмнение, че се е случило нещо необичайно, трябваше да отида до определен адрес в Букурещ на определена дата и в определен час - нито по-рано, нито по-късно. Указанията бяха да вляза право в споменатата къща.

Първоначално ме обзе паника и дори възнамерявах да предам писмото на полицията, която по онова време се наричаше милиция. Но това нямаше да реши нищо, тъй като писмото съдържаше само разказ без каквито и да е реални данни, които да могат да доведат до разпознаването на лицето, което го беше написало. Ходенето до полицията щеше да ме забърка в безкрайна серия от разпити и тормоз, които са типични за начина на действие на комунистическия режим. Тогава си зададох въпроса: "Какво имам да губя, ако последвам инструкциите?" Дори и да бях избрал да отида до полицията и те да бяха направили бърз обиск на онзи адрес в Букурещ, бях сигурен, че нямаше да намерят нищо там. Цялата операция бе планирана прекалено добре, та да допусне правенето на подобни грешки. Нещо повече, бях уверен, че който и да е от ходовете, които правех, се наблюдава внимателно и това също можеше да се прочете между редовете в писмото.

Бързо реших да отида до Букурещ и да следвам точно указанията. Сам взех това решение, въпреки че старите привързаности и навици все още се опитваха да ме повлекат обратно. Неясен страх обхващаше сърцето ми, но притегателната

сила на необикновения шанс, който ми бе даден, беше по-силна от неувереността ми. Странно беше, че въпреки че знаех, че ми е предложен живот в продължение на почти 2000 години, аз нямах никакви конкретни мисли за това какво щях да правя през това време. Мислех си, че трябва да измисля различни планове, идеи и желания, но вместо това нещата стояха така, сякаш умът ми бе парализиран при мисълта, че мога да живея в това физическо тяло в продължение на хиляди години.

С две думи, отидох до Букурещ и доста бързо намерих адреса. Той представляваше четириетажен блок от апартаменти в тих квартал. Както бях прочел и в писмото, вратата беше отключена. Влязох в жилищен дом с една спалня, който бе скромно обзаведен и изглежда в него нямаше никого. Върху масата във всекидневната стая имаше голям плик, в който намерих лист хартия с указания, един ключ и огромно количество пари като за онова време. В него пишеше, че трябва бързо да напусна онова място и че трябва да отида до друг адрес в Букурещ, който този път представляваше къща. Трябваше да остана там в продължение на три дни, докато с мен не се свържеше определен човек. Ключът беше за къщата, а парите - за разноски. Броейки парите, осъзнах, че те са достатъчно, за да ми осигурят удобен живот за една година. Въпреки това бях посъветван да не напускам къщата, освен ако не е абсолютно необходимо. Хладилникът също така беше щедро снабден с храна. Изглеждаше, сякаш всичко бе част от сценарий на филм, но това, което бях помолен да направя, бе доста лесно. За известно време бях погълнат от мисли, а след това отново прочетох указанията. Изглежда всичко вече беше организирано така, че да ми предложи безкрайно съществуване.

- Все пак, твоят живот в това физическо тяло щеше да свърши след около 2000 години. - рекох аз.

- Именно. Изглежда ефектът на сплавта е по-слаб от този на

алхимичния еликсир, но, доколкото знам, никой не е живял максималния период от време, който предлага предметът. Само че пряко потвърждение на тази теория, вероятно идващо от началото на традицията - липсва. Не можем да бъдем сигурни дали посланието не се е променило с хода на времето.

- Но къде беше предметът? - попитах нетърпеливо аз - Да не би да беше донесен от човека, с когото се срещна?

- Нещата бяха малко по-сложни. След като се настаних в другата къща, която също беше в тих квартал, но на другия край на града, зачаках идването на посредника. Мястото бе много уютно, даже граничеше с луксозното, но забелязах, че няма телефон. Кабелът си стоеше там, но нямаше телефонен апарат със слушалка. Това може би беше мярка за сигурност, така че да не се опитам да се свържа с някого. Посредникът пристигна след три дни, точно както ми бе казано. Докато го чаках, прекарах времето в четене и в гледане на телевизия. За да избегна създаването на каквито и да е неприятности, се въздържах от излизане навън. В края на този период бях малко отегчен, но любопитството и интересът от това, което предстоеше, все още бяха с мен.

Съответното лице, което пристигна, беше господин в зряла възраст, който потвърди, че е изпратен от моя древен роднина. Той не се огъна, въпреки че го обсипах с порой от въпроси. Всичко, което ми каза, беше, че просто трябва да запазя търпение и да им се доверя. След това той извади фотоапарат от чантата си и ме помоли да застана пред празна стена. След като ме снима забеляза, че съм объркан. За да избегне създаването на неприятно положение, той ми обясни, че снимките са необходими за моите нови документи за самоличност. После ми каза, че ще се върне след три дни и че дотогава трябвало да съм готов за заминаване.

На този етап помислих да се върна обратно към обикновения

живот, от който изглежда толкова лесно се отказвах. Чувството на неувереност, което преживях, смесено с липсата на информация, ме накараха да осъзная, че ситуацията може да бъде опасна. Защо ми трябваше нов комплект от документи за самоличност? Но, по-специално, що за документи ставаше въпрос? В края на краищата, моята лична карта и шофьорска книжка бяха все още валидни, а притежанието на паспорт беше немислимо, тъй като на румънските граждани от онези времена не им беше позволено да притежават подобен документ.

Едва тогава ми стана ясно, че щях да напусна страната - но не чрез незаконно преминаване през границата, а чрез преминаване през един от гранично-пропускателните пунктове посредством законен и валиден паспорт. Сърцето ми се сви под вълните на страх и емоции, които завладяха въображението ми. Вече можех да си представя как ще бъда хванат, заключен и пребит в килиите на страховитата Национална Сигурност, подложен на безкрайни, изтощаващи и често много насилствени разпити. Нервно крачех из къщата, незнаейки какво да правя. Моята логика ми казваше, че поради това, че на румънските граждани не им е позволено да притежават паспорт, това означаваше, че ще получа фалшиви документи за самоличност, в които да бъда вписан под друга националност. Изобилно потейки се, се хвърлих на леглото. Бях се унесъл в размислите, че току-що безполезно бях усложнил живота си, точно преди да си съградя сносно бъдеще, със семейство и може би дори - доколкото беше възможно в една комунистическа страна - и с професионална кариера. И за какво? Моят живот в края на краищата бе добър, доколкото щеше да продължи. Не ми трябваша хиляда или две хиляди години живот, през което време на мен почти сигурно щеше да ми омръзне!

Очевидно всички тези мисли бяха породени просто от инстинкта ми за самосъхранение, който ме тласкаше - доколкото

все още бе възможно - по пътя на посредствеността и баналността. След известно време започнах да се успокоявам и придобих друга гледна точка по отношение на наличния проблем. Например, трябваше да призная, че моят прародител бе уважил свободната ми воля. Той по никакъв начин или под никаква форма не ме беше принудил да взема определено решение. Винаги ставаше въпрос за моето лично решение, точно както всъщност бе и в този нов момент. Дори тогава - поне както изглеждаше - бях все още свободен да зарежа всичко и да продължа своя предишен живот, без някой да бъде ошетен или да пострада. Бързо щях да мога да намеря обяснение за пред годеницата и семейството си, а внушителното количество пари, които щях да донеса, щеше да зарадва всички.

От друга страна, моят прародител щеше да остане също толкова недостъпен и незнаен, колкото беше и до онзи ден, а съм почти сигурен, че всичките приготовления, които беше направил чрез всичките тези загадъчни посредници, нямаше да предоставят каквито и да е дири за властите. Бях принуден да призная, че вследствие на мъдростта, опита и връзките, които бе натрупал през дългия си живот, моят прародител беше способен да действа от разстояние по много интелигентен и практически безупречен начин. Той вероятно бе предсказал възможността да се откажа и да напусна, но го бе направил с удивителна изтънченост, защото бе готов да ме награди за всичките "неудобства", които бях преживял, с това, че ми беше дал онова голямо количество пари.

Крайното ми заключение беше, че аз сам трябваше да изкова своята съдба. Същевременно започвах да разбирам, че вместо винаги - и по себичен начин - да исках доказателство за това, което беше написано в писмото, и най-вече за мистериозния персонализиран предмет, бе необходимо първо аз сам да докажа поне малко, че го заслужавам. Вместо да имам нахално

любопитно поведение и начин на мислене - като че ли моят вечен живот ми беше рождено право без всякакви усилия от моя страна - беше много по-мъдро да осъзная, че това, което щеше да ми бъде предложено, е всъщност безмерно ценно за моята съдба, а представлява и една необикновена възможност за моята еволюция. В противен случай щеше да има опасност да не оценя истинската ценност на подаръка на своя прародител; и без всякакво съмнение невежеството ми можеше да предизвика достатъчно грешки, които да ми струват живота.

- Напълно разбирам. - казах аз - Известни са ми тези аспекти, тъй като и на мен ми бяха представени в резултат на други обстоятелства от един много специален човек.

- Мисля, че говориш за господин Цезар Брад, нали така? Действително, изглежда той е същество, което е постигнало висока степен на съзнание. - каза замислено Елинор - Ти също си част от този сложен механизъм, който включва забележителни същества. Не след дълго ще осъзнаеш, че нищо в живота не е случайно и че събитията са взаимосвързани и се синхронизират по начини, които са често поразителни за обикновения човек. Велико изкуство е да виждаш тези синхроничности и след това да разбереш техния скрит смисъл. Същевременно, ако си способен да правиш това, то е ясен знак, че си еволюирал.

Но нека да се върна на това, за което говорех. След като си бях помислил за тези аспекти, постепенно ставах дълбоко убеден, че от мен се очаква да водя определен живот и че този живот ще бъде тясно свързан с моя предтеча. И така, реших изцяло да се отдам на плана, който великият алхимик бе подготвил за мен до най-малката подробност. Разбира се, имаше известни рискове, но решението ми вече бе непоколебимо. Отначало все още имах няколко дребни колебания, които се дължаха на привързаността, която изпитвах към своята годеница и семейство, но се успокоих,

като си казах, че все пак ще имам цялото време на света, за да се върна при тях. Вътре в себе си обаче знаех съвършено ясно, че това никога нямаше да се случи.

Три дни по-късно човекът с прошарената коса се върна и бе все така сериозен и спокоен както и при първата ни среща. Както подозирах, налице беше фалшифициран паспорт, който щях да използвам, за да прекося границата. Очакванията ми обаче бяха надминати, когато забелязах, че това бе дипломатически паспорт и че аз бях вписан като гражданин на Белгия. Господинът обясни, че това било направено по този начин поради познанията ми по френски език, което правеше всичко да изглежда още по-правдоподобно за пред граничните чиновници. Той щеше да ме придружи до Брюксел, в следобедна на следващия ден, когато щяхме да летим със самолет дотам. За да бъде малко по-кратък, ще кажа, че всичко мина добре и митническите служители дори ни пожелаха *bon voyage*! До падането на нощта, аз вече бях настанен в една много луксозна вила в столицата на Белгия, някъде в жилищния район на града. Мъжът, който ме придружаваше, се оттегли дискретно след като се увери, че имам всичко необходимо. Той също така ми каза, че ще бъде посетен от специален човек по-късно през онази вечер.

Леко се усмихвах. Вероятно това щеше да бъде моментът на дългоочакваната ми среща с моя роднина. Трябва да призная, че животът понякога се променя толкова бързо и толкова драматично, че се нуждаеш от много прозорливост и себеконтрол, за да се справиш доколкото е възможно. Седмица по-рано аз планирах да създам семейство заедно със своята годеница в Орадя, Румъния. А сега бях в Белгия с друга самоличност и чаках срещата ми с роднина, който беше на няколкостотин години. Доста шокиращо, нали?

Елиноор се засмя небрежно и стана, за да пусне осветлението.

Навън беше почти тъмно, а тибетският лама все още не беше пристигнал. Прекъсвайки по този начин магията на неговия разказ, аз забелязах кое време беше и се стреснах.

- Доста е късно вече... Мислиш ли, че срещата все пак ще се проведе тази вечер? - попитах скептично аз.

- Без всякакво съмнение. - отговори Елинон - Въпреки че самият аз съм малко изненадан от това забавяне. Нека бъдем търпеливи. Той ще пристигне скоро и тогава ще се изправиш лице в лице с голяма изненада.

Не можех да разбера всички тези мистерии, но Елинон обеща, че няма да се наложи да чакаме дълго.

- В такъв случай, моля, продължи разказа си и ми кажи какво се случи през онази вечер в Брюксел. - казах аз, настанявайки се възможно най-удобно в креслото си и вкусвайки от една от курабиите, които ми бяха предложени.

- Срещнах се с майстора-алхимик, моят предтеча. Бях нервен, но той изглежда ме разбираше много добре и ми благодари за това, че съм се доверил на него и на писмото му. Той имаше вид на приблизително 32-33-годишен и - моля те, повярвай ми - бях озадачен и се опитвах да си обясня това, което ми се случваше, като фарс, защото беше невъзможно човек, който изглежда като този, който беше пред мен, да бе вече живял повече от 500 години. Веднага изказах своите съмнения. Той ме погледна спокойно и сериозно и ме попита как точно си представях, че трябва да изглежда човек на 500 години. Това ме накара да си замълча и осъзнах колко нелепа е ситуацията.

След това той продължи, като ми каза, че няма да мога да се убедя в съществуването на тайното общество и в необикновения

ефект, който загадъчният предмет има върху живота на тези, за които е направен, докато не минат няколко десетилетия. Прародителят ми ме посъветва дейно да използвам това време на чакане, като се образовам и науча мистериите на алхимията, за да бъда способен да се възнеса до следващото по-висше ниво от моята еволюция. Той ми предложи да ми покаже и да ме снабди с всичко, което ми е необходимо, за да постигна това.

"Чувствам, че имаш забележителен потенциал...", каза моят предтеча. "Но дори и така да е, ще видиш, че тези, които правят първите си стъпки по пътеката на тази традиция, интегрират по различен начин времето, което имат на свое разположение - време, което е много по-дълго от това на живота на един обикновен човек. Ето защо твоят напредък по алхимичните науки ще бъде доста бавен. Възможно е да бъдеш на възраст стотици, може би дори хиляди години, преди да достигнеш пълно осъществяване в своето алхимическо дело. По време на този много дълъг период от време може да ти се наложи да се справяш с големи трансформации, може би дори драматични такива, но всички те ще ти помогнат да натрупаш огромен опит, който цялостно ще допринесе за сложността на твоята съдба. Би могъл да ми зададеш въпроса как е възможно някой алхимик да постигне най-висшите постижения в своето дело само в рамките на един обикновен човешки живот? Това наистина е възможно, но при такива случаи те вече са родени с големи качества по отношение на този път, като са ги постигнали в предишни животи. Почти съм сигурен, че не си запознат с аспекти на реинкарнирането или тези, които се отнасят до езотеричните закони на действие и противодействие във вселената. Ето защо обясненията, които ще ти дам сега, могат да ти се сторят смешни и нелогични, но след това ще имаш достатъчно време, за да разбереш и да наблюдаваш тези аспекти. Все пак е добре да знаеш, че необикновеното дълголетие, което е вече твое, може да ти предложи възможността

да еволюираш духовно много по-бързо, отколкото ако следваш циклите на живот и смърт, през които минават другите хора."

Прадядо ми спря и ме погледна внимателно, за да види какви реакции бяха предизвикали думите му. - продължи Елинон - Бях неспособен да обеля каквото и да е, тъй като не можех да разбера значимостта на това, което той ми каза. Сега вече знам точно какво е имал предвид моят предтеча. Това, което той обясняваше, бяха някои основни положения. Само че за онзи етап от живота ми те бяха за мен една напълно неизследвана тема.

Елинон спря разказа си, за да ме попита доколко бях запознат с тези идеи. Казах му, че не знам много за тях, но че ще му бъда благодарен, ако той ми каже повече.

Съдба и реинкарнация

- Добре известно ти е, че въпросът за реинкарнацията предизвиква спорове дори в днешно време, въпреки че има безброй много доказателства, които доказват тази истина. - каза Елинон - Нуждата да се поддържа възможно най-ефективен контрол над хората е принудила някои водачи от сенките на политическите и икономически сили да ориентират науката и образованието на масите към едно много просто и кратко заключение: че няма душа, че няма дух и че след смъртта на физическото тяло не се случва нищо, тъй като всичко се връща обратно към нищото. С други думи, според тази модерна "идеология" човек изчезва напълно и безследно, когато умре.

Въпреки че е аномална и дори нелогична, тази идея станала популярна и огромното мнозинство от хора я прегърнало, основно защото те чувстват, че ги спасява от излишни затруднения и от това да усложнят живота си. Някои дори изпадат в много погрешна линия на мислене, която може да ги хвърли в дълбините

на отчаянието. С други думи, те мислят, че ако "имаме да живеем само един живот" и че няма нищо друго след него, това означава, че те могат да извършват всякакви видове действия. Това се отнася по-специално до зли или дори отвратителни деяния, които са сторени поради изцяло егоистични причини, тъй като няма да им се налага да плащат за тях след като умрат. Можеш да разбереш как това може да се превърне в истински проблем, а и неслучайно е това, че съвременното общество е изправено пред безпрецедентна вълна от пороци и престъпления. Борбата за справедливост е само на повърхността, тъй като тя не може да ги срази в зародиш. Идеологията, която ни се набива, е покварена и погрешна, но е преднамерено поддържана да е такава, за да сее хаос и да позволява на елита да контролира възможно най-много неща.

- Аз, разбира се, съм наясно с тези аспекти. - рекох аз - Но перспективата на твоя предтеча за възможността за една по-бърза еволюция е интересна.

- Да, удължаването на живота, докато си във физическо тяло, е необикновено. На пръв поглед може да изглежда, че отнема изключително много време, за да постигнеш определен резултат, докато други хора постигат същите резултати само за няколко години или за няколко десетки години, докато живеят обикновен живот. Те всъщност просто продължават това, което са започнали преди много животи.

Нека си представим следната ситуация. Аз започвам да изучавам мистериите на алхимията. Същевременно друг, обикновен човек, който живее обикновен живот, бива посветен в традицията на същия път. Нека също така да предположим, че и двамата напредваме с приблизително еднаква скорост. След няколко десетки години той неминуемо ще умре, а неговата душа, която съдържа в себе си (измежду други неща) същината на

цялото познание, което той е натрупал до онзи момент, ще премине в по-више ниво на Творението. За повечето човешки същества това ниво се представлява от фината астрална вселена, която е много по-обширна от физическата вселена.

Елинор направи кратка пауза, за да сръбне глътка чай. След това продължи със своите обяснения:

- Хората не умират в истинския смисъл на думата. Имам предвид, че те не изчезват в нищото. Те само изоставят своите физически "трупове", своите тела от плът и кости, които гният. Само физическото тяло "умира". Фината част на съществото, душата, преминава в друго време-пространствено измерение на Творението, което е в най-голяма степен благоприятно за неговото продължаващо съществуване. Ето защо се казва, че няма такова нещо като "смърт". Човешкото същество, като индивидуална същност, никога не изчезва, а се пренася от едно ниво на Творението в друго. Това е същото като това да излезеш от автомобил и да се качиш на влак, а след това да слезеш от влака и да се качиш на кораб. Аналогията може да бъде продължена до безкрай. При всяка от тези ситуации, ти имаш точно определен начин за отиване от едно място на друго, както и определена степен на свобода.

Когато сравняваме дадено човешко тяло с начин за превоз, бихме могли да кажем, че то е такова, каквото можеш да си позволиш за момента: това, което си спестил, за да заплатиш билета, било то за влак или за кораб. Ако не си спестил достатъчно, тоест ако нямаш достатъчно много достойнства, тогава се налага да ходиш пеша. Ако си много "богат", тогава можеш да си позволиш билет дори за космически кораб! Погледнато от аналитична гледна точка, в последния упоменат

случай ти имаш достъп до много възвишен фин свят. Ако пък имаш само няколко на брой достойнства, защото грешките ти са били много на брой или много тежки, тогава финото измерение, в което ще бъде проектирана душата ти след смъртта на тялото, ще бъде изпълнено с мъка и страдание. Тези разграничения се отнасят до съдбата на всеки човек и са в пълно съгласие с действията - добри или лоши - които е извършило съответното същество или през своето земно съществуване или във фините светове. Ако нещата не стояха по този начин, нямаше да има никаква разлика между земното състояние на един светец и на един престъпник, нито между това на умствено изостанал човек и на гений. Здравият разум ни казва, че не е случайно това даден човек да се роди с тежки физически недъзи, докато друг човек е съвършено здрав и преуспяващ, или пък че някои от детството си страдат от всякакви терзания, страхове и кошмари, а други са щастливи, оптимистични и много радостни. Мисля, че много добре разбираш това, което ти казвам. И въпреки всичко невероятната повърхностност и дори глупост на хората им пречи да видят тези много прости и очевидни състояния на нещата. Това се утежнява от тяхната почти болна зависимост от автоматични системи на вярвания и предубеждения, които са им вменили още от детството. Всичко това допринася за техния физически и морален упадък, както и за тяхната неспособност да разберат определени най-основни истини относно живота, който те водят.

- Да, често съм бил изправен пред това глуповато и неразбираемо обществено мнение. - отбелязах с горчивина аз - Но знаеш ли, забелязал съм, че това се дължи не толкова на враждебността на хората, колкото се отнася до факта, че те са изправени пред решението да заменят материалистичните идеи, които са им били вменени още от училище, с нещо, на което почти

всеки се подиграва и за което почти всеки казва, че не съществува. От двете възможности, повечето избират да задържат своите стари вярвания, дори и да чувстват, че нещо не е наред. Идеята, че няма нищо количествено за измерване, съчетана с липса на физически или умствени усилия, най-често успява да победи техния духовен трепет. При такива обстоятелства, които по мое мнение подчертават егоизма и разяждат ефективната дейност, не можеш да очакваш, че ще добиеш прекалено много достойнства. Животът свършва сравнително бързо и това, което следва, е, така да се каже "жътвата".

Елинор веднага подхваща моята идея:

- Точно за това говорех. - каза той - Това, което човекът прави през своя земен живот, го кара някак си да се завърне към физическото ниво след "престой" в астралното ниво, където душата живее в свят, който е настроен към нейната специфична "дължина на вълната". Например човекът от предишния ни пример ще се реинкарнира при такива условия, които да благоприятстват неговия достъп до това познание - поради желанието му да успее в сферата на алхимичните изкуства. Разбира се, определянето на посоката на съдбата за една душа, която е на път да се върне към физическото ниво, е много сложно и изисква изключително прецизна дейност от страна на космически същности, които са безкрайно по-висши от обичайния и рационален начин на човешкото мислене. Всичко бива сглобено от огромния багаж от действия, преживявания, чувства и намерения, които се придобиват от всяко човешко същество през неговите безчислени съществувания във физическата реалност. Всички тези неща се вземат предвид и тези наклонности по същество ще определят курса на неговата посока на съдбата в следващата му инкарнация. Такива решения се

основават на определени критерии и съответното същество ще изживее през своя нов физически живот един вид "отзвук" на действията, които то е извършило през други земни животи.

- Да. Често се питах как точно става този процес на "държане под отговорност" за нашите действия, но все не можех да намеря отговора. - замислено казах аз.

Елинор замлъкна за минута, след което ми отговори по много компетентен начин:

- Всяко действие, било то извършено с тялото или с ума, се "записва" по мистериозен начин в това, което окултистите наричат "космическата памет". - обясни Елинор - Същността на тези действия след това бива импрегнирана на нивото на отделната душа, бидейки или "бреме", или "наслада" за този, който изживява своята съдба. Участиа на човек въобще не е случайна, а е в пълно съзвучие с природата на неговите действия и именно поради това хората се раждат с толкова големи разлики в характера си. Всеки се нуждае от това да изживее своята собствена съдба според природата на своите постъпки. Добрите действия ще привличат достойнства и като следствие на това съответното същество ще се наслаждава на чудесни условия, шансове и ситуации в тази си инкарнация на физическото ниво, а лошите деяния ще привличат ужасни последствия, много страдания и мъки за съответното същество. Важно е да се знае, че тези "награди" са същевременно перфектният баланс между действие и отплата. Никой не е привилегирован и никой не е ошетен. Всеки получава точно това, което заслужава, въпреки че много хора казват, че са онеправдани и избират да обвиняват Бог

за това, че им е дал толкова много страдание и беди. Защо е необходимо те да се мъчат на ръба на препитанието, а други да се наслаждават на богатство и изобилие? Тези видове въпроси са често срещани у тези, които живеят труден живот, но не разбират причините за своето страдание. Както казах, положения като вече споменатите представляват точното отражение на закона на компенсирането, който уравновесява действията, които са извършени в миналото. Тези обаче, които не са достатъчно духовно събудени, все още не знаят и не разбират тези неща.

Бях силно заинтересован от тези теми, тъй като те ми позволиха да синтезирам своето знание, придобито от досегашното ми посвещение. След това попитах Елинор кое е точното нещо, което определя бъдещата реинкарнация на душата на земното ниво.

- По времето между две последователни реинкарнации - продължи той - отделната душа живее в астрален свят в съответствие с достойнствата, които е придобила. Когато тези достойнства биват изчерпани, идва времето за това други действия, които са били извършени през предишните земни съществувания, да "узреят" и да получат своята "награда" - била тя добра или лоша - във физическия свят под формата на нова инкарнация. Тази "кондензация" на изискванията на съдбата привлича неустойимо душата към физическото ниво в рамките на "матрица" или модел на обществена интеграция, който е най-подходящ за специфичната природа на действията, които трябва да бъдат компенсирани. Бъдещото човешко същество, което ще се роди в тази матрица, или ще погълне добрите плодове или казано по друг начин достойнствата на своите благотворни действия в миналото, или пък ще заплати за своите предишни деяния и за страданията, които са били причинени на други хора. Най-често имаме съчетание от двете и това обяснява защо хората се раждат с

определени качества, но също така и с определени физически или психически недостатъци. При все това, от тях зависи как ще "организират" своята съдба. Казано с други думи, те са тези, които чрез действията си, извършени в настоящия им живот, създават природата на своята съдба в бъдещи реинкарнации.

- Е, добре..., но така практически няма да има край на цикъла от реинкарнации! - възкликнах аз - Независимо дали вършим добри или зли дела, ние ще се прераждаме вечно, за да консумираме плодовете на своите действия.

- Така е само погледнато на пръв поглед. - отвърна Елинор - Съществената разлика между добрите и лошите постъпки е, че първите те доближават до Бог, докато вторите те отдалечават от Него. Избавлението или освобождението, за което се говори в истинските религии, се заключава именно в това да се върнеш обратно в измерение, което надминава дори този привидно безкраен цикъл на живот и смърт, който е като верига от зависимости. Като следва пътя на еволюцията, който е винаги синонимен на доброто и хармонията, човекът накрая достига края на пътя и тогава се случва нещо, което е невъобразимо за обикновеното съзнание. То е като някакво преминаване, като скок в безкрая, който включва всички светове, но същевременно е и извън тях.

Не бих искал да се насочвам прекалено много към този аспект от разговора ни, тъй като първоначалната идея, с която започнахме, бе различна. В сравнителния пример, който избрах по-рано, казах, че този, който бива посветен в мистериите на алхимията, постига определено ниво на разбиране в това си съществуване. След това той умира и душата му ще се проектира за известен период от време в един от фините светове на астралното ниво.

- Всички ние ли се пренасяме в астралното ниво след като умрем във физическото? - попитах аз, нетърпелив да си изясня този аспект, който не разбирах.

- Това се случва с повечето човешки същества поради факта, че астралното ниво е ниво на чувства и психически проявления, които, както знаеш, представляват основните аспекти, които определят живота на един човек. От друга страна, ако някои са вече достигнали до много възвишено ниво на съзнание, то тяхната душа след физическата им смърт автоматично ще бъде привлечена към дори по-фини нива на проявление, като например менталното или дори каузалното ниво. Там природата на реалността е много по-фина и обширна от астралното ниво. Например, в каузалното ниво няма почти нищо, което бихме могли да асоциираме с обикновеното виждане или мислене. Умът е напълно надхвърлен и познанието вече не е свързано с аналитично действие, а е цялостно и едновременно такова. Там отделното съзнание има достъп до архетипите на Творението, както и до причините, които определят проявлението на нещата и явленията в по-ниските нива, включително и във физическия свят. Ето защо този, който съществува в това изключително възвишено ниво на проявление, може да контролира всичко в проявения свят, тъй като той тогава е способен да "извършва" и "отменя" всяко действие, план или намерение от самия му каузален произход. Това обаче е двустранна връзка. Ако съществото е направило големи грешки през своето земно съществуване, като например, заслужаващи порицание постъпки, като деспотизъм, физическо или психическо потисничество, престъпления или много насилнически деяния, то тогава неговата душа след смъртта ще бъде неумолимо привлечена към тъмните пъклени измерения на нисшото астрално ниво, където на него ще му се наложи да плаща за своите постъпки. Не ме разбирай погрешно, не говорим за вечно проклятие, но тези видове действия имат огромно влияние

върху личната съдба, и поради това периодът от време, който е прекаран в пъкъла, за да се компенсират постъпките, изглежда много дълъг, ако го съпоставим с продължителността на земните години.

Един по-особен случай е този със самоубийствата, тъй като при тях последвалото страдание е изключително дълго, а еволюционният регрес е значителен. При такива драматични случаи душата почти не осъзнава, че само тази единствена безразсъдна постъпка от нейното земно съществуване, може да струва хиляди години на страдания и "инволюция". Ако човек бе способен да си възвърне живота, който сам си е отнел, то тогава това нямаше да е толкова голям проблем, но нещата не стават така и поради това страданията, които трябва да изтърпи душата на самоубил се човек, са много мъчителни. Самоубийството по същината си представлява себеотрицание, което е докарано до крайна степен, и е много по-сериозно от това да пренебрегнеш божествената искра или божествения дух вътре в нас. Един атеист все още има шанса да еволюира и да промени своето мнение през продължителността на живота си, докато един самоубиец по собствена воля егоистично слага край на възможността, която му е дадена, за да еволюира в това си инкарнационно съществуване. Такава душа не е разбрала един основен аспект, който споменах по-рано - а именно, че дори когато в определен момент от живота си дадено същество се чувства смазано от затрудненията, страданията или проблемите, пред които то е изправено, всички тези неща не представляват нищо повече от самата природа на действията, които то е извършило в миналото. Тежките изпитания и окаения живот, които то изтърпява сега, са с много малко изключения точно отражение на страданията, които то е причинило на други хора. Следователно неговата безразсъдна постъпка е егоистичен опит да се надхитри съдбата - или казано по по-добър начин - опит тя да се избегне, като съответното

същество си мисли, че по този начин на него няма да му се наложи да ги изтърпява отново. Ето защо тежестта на самоубийството е огромна и представлява значителна спънка по пътя на еволюционното развитие, може би дори най-голямата от всички.

От друга страна, има някои души, които са били много привързани към материалните неща от своя земен живот или които са били много свидливи и ниски по отношение на взаимоотношенията си с другите. На етерно ниво те престояват доста дълго време в непосредствената околност на местата и нещата, към които те са привързани. Както знаеш, етерното ниво е честота на вибрация, която се намира между физическото и астралното равнище. Състоянието на тези души е като това при патологичното безволие, тъй като те не осъзнават какво се случва с тях, а единствената мисъл, която ги доминира, е тази на желанието да се върнат към нещата, материалните притежания или дори същества, към които те са били много привързани по време на физическия си живот. Такива същества прекарват по-голямата част от времето си, погълнати от мрачна атмосфера, подобна на плътна мъгла. Те остават на това фино ниво в продължение на много дълго време - фино ниво, което се намира в непосредствена близост до нашата планета. Поради своите противни желания и земни привързаности, те понякога витаят из съответните места в ектоплазмена форма, която в по-голяма или в по-малка степен точно наподобява формата на тялото, която са имали през последното си физическо съществуване. Понякога това жалко състояние може да трае стотици години, докато тяхното разбиране постепенно не осветли полумрака, който ги обгръща - и така те най-после биват освободени от хватката на своите привързаности. Това е типичен пример за "консумиране" на определена карма, свързана с привързаности. След всичко това, съответната душа се възнася до астрално ниво, което е далеч по-

висше от това на окаяното състояние, в което е била на етерното ниво. Разбира се, това къде подобен род души ще попаднат в астрала, ще зависи изцяло от други аспекти, които са в съответствие с индивидуалната съдба на дадената душа. След известно време, в което те консумират специфичните си "заслуги" за онзи астрален свят, те ще се реинкарнират във физическо тяло и процесът ще започне отначало, но на по-висше ниво на индивидуално преживяване.

- Добре. - казах аз - Вече ми е ясно, но дали животът във фините нива трае колкото живота, който живее обикновения човек на земното ниво? Защото... ти каза, че след смъртта на тялото, всяка душа прекарва определен период от време в едно от фините нива на проявление.

- Времето... - отвърна Елинор - бидейки универсална фина енергия, се възприема по различен начин на различните нива на Творението. Например на астрално ниво времето няма същият смисъл или същото "протичане", както при физическото ниво. Това, което тук се възприема като точно определена продължителност от време, там е много изкривено. Колкото е по-възвишено нивото на проявление, толкова по-нюансирано е възприятието на времето. Фактът, че съответното ниво е многоизмерно, определя сложното явление "синхроничност" и едновременността на събитията. Времето вече не може да се преценява по своите "физически" параметри.

Средният астрален "престой" на отделната душа между две последователни инкарнации е между 50 до 300 земни години, според нейните постижения. Разбира се, има и изключения, които зависят от решенията на някои по-висши йерархични нива от небесни същности, но в общи линии това е периодът от време, който повечето отделни души прекарват на астралното ниво след смъртта на своето физическо тяло.

- Значи в твоя пример, когато човекът, който е бил посветен в мистериите на алхимията умре, то той се връща във физическия свят, докато ти си вече на възраст от 300-400 години! Сега разбирам значението на твоя духовен път.

Елинон се съгласи, кимайки леко.

- Да. Но дотогава вече ще имам много по-голям напредък, тъй като ще съм използвал времето, което неговата душа е прекарала в астралното ниво, за да усъвършенствам себе си без прекъсване. Когато душата се пренесе във фините светове след смъртта на тялото, там тя е подложена на други видове закони и влияния. Тя най-често не може да извършва същите основни действия, които е вършела през земния си живот, тъй като обстоятелствата и приоритетите в измеренията на астралното ниво са изцяло различни от тези на физическото ниво. Въпреки това напредъкът и познанията, които са били постигнати по отношение на различни теми и въпроси по време на земните съществувания, биват вътрешно синтезирани в нейното съзнание и могат да определят природата на нейната бъдеща реинкарнация.

Алхимикът в примера ми ще се върне в нова реинкарнация и ще мине много бързо през етапите на придобиване на познанията, които той вече е постигнал в предишното си съществуване. Неговият напредък тогава ще забави темпото си, защото той отново ще се озове в "непознати територии", които е необходимо да проучи. Може да са му нужни още една или две реинкаркации, ако приемем, че целта на живота му винаги ще се състои в това да придобие духовно осъществяване чрез реализиране на Великото алхимично дело. Съдбата обаче има много други вектори на влияние, които могат да отвлечат вниманието му от пътя и да забавят неговия успех. Ето защо понякога могат да минат 15 до 20 живота, без той да осъществи крайната си цел.

Аз, от друга страна, се възползвам от това, че имам необикновено дълъг живот в съвършено здраво и балансирано физическо тяло и затова не ми се налага отново и отново да продължавам след прекъсване процеса по учене и придобиване на знания за всеки етап от живота, като се започне от раждането и се свърши със старостта. Нещо повече, моето съзнание не подлежи на периодично повтарящото се "забравяне" между две последователни реинкарнации, а напредъкът ми в алхимичното изкуство има склонността да следва постоянно възходящ път... Ето защо аз мога да добия философския камък в рамките на няколко столетия на изследвания и експериментирание, докато на обикновения човек, който поема обичайния път на смърт и прераждане, са му необходими поне 3000-4000 години, ако приемем, че той винаги се наслаждава на оптимални обстоятелства в живота, на много благосклонна съдба и е особено вдъхновен и интуитивен в своите алхимически експерименти... Тези неща обаче представляват идеалните условия и те рядко се случват в действителност. На човек най-често са му нужни няколко десетки хиляди години, стотици хиляди години или дори милиони години, за да може напълно да еволюира духовно...

Ако при всяка реинкарнация той винаги имаше съзнанието за космическата продължителност на своето пътуване през проявлението - от едно ниво до друго - той несъмнено щеше да изпадне в дълбоко отчаяние, което би изглеждало нетърпимо. Но автоматичният механизъм на забравяне - който се намесва всеки път, когато дадена душа се върне към ново съществуване във физическото ниво - го предпазва от това ужасно терзание.

Това забравяне е, разбира се, необходимо и същевременно с това е в съотношение с факта, че ако помнехме всичките си минали действия (някои от които са ужасни), то нашата душа - бидейки все още нестабилна и неподготвена да разбере в дълбочина

смисъла на всичко това - най-вероятно не би издържала и нашата еволюция би била компрометирана за много дълъг период от време. Също така, когато най-после сме способни да възприемаме предишните си животи, ние вече сме постигнали високо ниво на духовна еволюция и това ни позволява да имаме далеч по-висша гледна точка относно нашето значение и състояние в самата Вселена. Нашият поглед тогава действа обединяващо и причините се виждат в своя глобален аспект, а не просто частично.

- Да, изглежда предимството да живееш за много дълго време във физическото тяло, е очевидно. - признах аз - Човекът, който се преражда отново и отново във физическото ниво, е до известна степен принуден да премине през същите етапи на живота и дори може да бъде отклонен от пътя, който е следвал преди няколко живота. Това непрекъснато движение "нагоре и надолу" може да стане много уморително, но то е част от нашата съдба. Дори и фактът, че си бил избран от твоя предтеча, за да продължиш традицията и по този начин да се облагодетелстваш от живот с продължителност от приблизително 2000 години, е също част от твоята съдба.

- Самият аз често съм разсъждавал за това и несъмнено е вярно. Ясно е, че някакъв вид достойнства, които съм придобил в предишни животи, са благоприятствали положението, в което се намирам понастоящем. Въпреки това съм почти сигурен, че по силата на същия космически закон на съдбата, съм имал определени връзки с този път и в предишните си съществувания. Обикновено малки или големи групи от отделни души са почти непреодолимо привлечени една към друга в панорамата на живота и на времето поради факта, че те са свързани от общи чувства, преживявания, факти или знания. Ето защо голям процент от душите, които се реинкарнират, през своя нов живот срещат хора, с които те са били свързани по един или друг начин в други

животи. Тези взаимни връзки са необходими по силата на закона за компенсирането на действията и "дължимите неща", които някои хора имат спрямо други хора. Следователно, ако си представим въображаем сценарий, аз може да съм бил чиракът на някакъв древен жрец и да съм знаел тази изумителна тайна за дълголетието, или по някакъв начин да съм помогнал за продължаването на тази специална традиция. Въпреки това не е нужно хипотезата ми да е непременно вярна, тъй като може да съм придобил определени духовни достойнства, които да водят до настоящето ми положение, чрез практикуването на добродетели или религиозни вярвания, които да са били различни от тези на пътя, който сега следвам. Засега обаче, тези аспекти остават забулени в мистерия.

- Добре съм запознат с факта, че някои хора имат необикновената способност да "виждат" своите предишни животи. - казах аз - Чудя се дали това представлява определен вид ясновидство.

- Разбира се, че е ясновидство. - отвърна Елинора - Подобно лице има достъп до по-висше ниво на съзнание, което включва едно много високо измерение на Творението. Това измерение се отнася до "записите", за които ти говорех, тъй като нищо никога не бива унищожено безследно и никога не е загубено в нищото.

Исках този аспект да бъде изяснен по-добре.

- Цезар ми каза за акашовите записи, които са като някакъв вид огромна магнетофонна лента на фино ниво за записване на всичко, което се случва във вселената. - промълвих аз - Нужно ли е човешкото съзнание да има достъп до тези записи, за да може да си спомня предишните си съществувания?

- Способността да можеш ясно да извикваш зрителни образи от

предишните си животи, е нещо повече от това, поради факта, че се изисква определен вид ментален контрол. Тази способност, разбира се, има своите собствени етапи на овладяване. Тя се проявява само от време на време и частично в началото, но впоследствие става стабилна и дори може да бъде проявена волево при духовния ни напредък. При по-висшите си етапи, тя може да ни позволи по желание да узнаем предишните животи и вероятността от евентуални бъдещи животи на всяко човешко същество, което познаваме. Това е полезно, за да разберем определени причини от миналото, които са създали някои сложни ситуации в настоящето. Стигайки по този начин до корена на проблемите, те лесно и успешно могат да бъдат решени. Казвам ти тези неща, тъй като дори самият аз - макар да ми бе дадено специално съществуване - съм изправен пред много предизвикателства, склонности и импулси, които могат да ме отклонят от пътя, който ми беше възложен.

Последното изказване на Елинор отговаряше на собствените ми заключения и добавих своите мисли по темата:

- И аз смятам, че вероятно няма да бъде толкова лесно. В края на краищата един много дълъг живот въобще не ти спестява всички последици от действията ти, но ти дава възможността без прекъсвания да го настройваш "в движение".

- Използвам много дългия си живот, за да еволюирам духовно. - съгласи се с мен Елинор - На основата на това, което ми каза моят предтеча, както и на това, което самият аз съм преживял досега, съм осъзнал, че аз практически нямам друг избор. Аз, разбира се, мога да се впусна в други типове дейности, като например да преследвам огромно богатство, но този аспект е напълно неуместен, особено в моя случай, тъй като ми е завещано баснословното имущество и финансово наследство. Въпреки това мнозинството от хора предпочитат да прекарват почти целия си

живот - колкото и кратък да е той в действителност - в това да се опитват да придобият благосъстояние, разкош и богатство. Не искам да звуча като дървен философ, но на теб ти е добре известно колко илюзорни са всъщност тези материални притежания. Това, което имаш сега, лесно може да изчезне в следващия момент. В ожесточената битка за богатство сетивата се вдървяват, личността се покварява, а умът губи своята яснота. Всички тези неща биват разменени за илюзорното чувство на преуспяващ професионален успех или мимолетни мигове на прекомерен разкош, които не служат за нищо друго, освен за това да отслабят духа. Богатите осъзнават това в дълбочината на своята вътрешна сърцевина, но отказват да го признаят, тъй като тогава те не биха знаели какво друго да правят със своя живот извън рамките на своите отношения, професионални поприща и конкуренция, която често бива разрушителна и не те насърчава да се развиваш. Тогава те биха се чувствали напълно разобличени, непотребни за обществото и дезориентирани. Можеш да разпознаеш примери за това у тези бизнесмени, които са банкрутирали. Те са неспособни да се отпускат или да погледнат на живота от гледна точка, която е различна от тази на бизнеса, връзките и интригите, дори когато тези хора са на почивка. Не знам дали си забелязал, но именно това е причината, поради която много бизнесмени отказват да си вземат почивка и винаги се оправдават с това, че имали да решават въпроси, които не търпели отлагане. Тяхната дезориентация и неспособност да разберат каквото и да е друго нещо в живота, освен специфичната сфера на тяхната служебна работа, е единственото последствие, което е произвело борбата им за пари. Положението е наистина драматично за тези, които са много богати или за някои от политиците. Те обичат да вярват, че живеят в така нареченото "висше общество" и щом веднъж са опитали от това примамващо изкушение, за тях е много трудно да се откъснат от него. Тогава тяхното правилно възприятие на реалността бива дълбоко

изкривено, а целта в живота им става да се задържат на върха. Те се стремят да впечатлят с богатство, връзки и финансови средства - все характеристики, които очевидно са свързани с едно нечисто и отвратително ниво на съзнание. Фактът, че те се крият от самите себе си, впоследствие бива крит от самата идеология на нашата съвременна система на култура и образование, която насърчава хората да вярват, че няма нищо друго отвъд материалните цели, които всички ние трябва да имаме в този живот. Те вярват, че няма Бог, че няма Божествен Дух, че няма закон за компенсирането след смъртта, или че няма такова нещо като реинкарнация, която да направи възможно балансирането на действията.

- Нещо повече. - добавих аз - Тези идеи биват нарочно разпространявани, за да се постигнат някои зли цели. Това ми беше много ясно представено от Цезар, когато той ми каза за срещите си със сеньор Мацини.

Елинон кимна утвърдително и след това продължи с обсъжданата тема:

- Съществува много просто обяснение за материалистичната и атеистична индоктринация, която почти отчаяно се поддържа от властовите структури. Ако хората осъзнаят, че смисълът на тяхното съществуване е напълно различен от този, който си мислят че е, то техните приоритети биха се променили драматично. Така например, ако те истински разбират какво означава природата на техните действия, понякога по време на същия човешки живот или на бъдещ живот - те могат да стигнат до заключението, че това, което преживяват или ще преживяват, е точен "дубликат" на техния предишен живот. Зрялото им мислене и разбиране на тези аспекти би ги накарало да бъдат по-отговорни спрямо своите цели и би ги стимулирало да бъдат по-свободни в мисленето си. Това неизбежно би довело до значителна промяна в

разпределението на властта на планетата, тъй като хората вече не биха били толкова лесни за манипулиране. Интересът към материалното ниво би отслабнал значително - поради това би намаляло потреблението на стоки, което би се пригодило към естествените потребности - в противоположност на прекомерностите, които виждаш в днешно време. Разбира се, ако хората купуват по-малко и са по-заинтересовани от езотеричните и духовните аспекти на своя живот, то тогава плащанията намаляват много бързо, а така намалява и властта на лидерите и богатите в това да контролират и манипулират чрез парите. Би се появило практически нов вид общество, което се основава на реални и правилни принципи. Понастоящем обаче това е нещото, което най-малко се желае от окултните организации, които ръководят съдбата на човечеството.

По отношение на това има хора, които, бидейки изпълнени от самоизтъкване и високо самомнение, твърдят, че всички идеи относно великата глобална конспирация, контрола над масите и манипулирането на хората, са просто неточности, на които им липсва съдържание и твърди доказателства. Тези човешки същества за съжаление проявяват психология, която е изпълнена със страх и егоизъм. Мислейки си, че говорят от името на много други хора, те всъщност косвено изразяват страданието и несигурността, които самите те чувстват силно вътре в своето същество. Въпреки това, за тези хора, които притежават здрав разум и правилна преценка - сигналите получени отвън и начинът, по който се развиват събитията на глобалната сцена, са достатъчни, за да ги убедят в това по какъв опасен път върви човечеството, а това ще ги накара да действат - всеки според своите възможности - за да дадат нова посока и нов смисъл на съдбата на всички ни. Ако погледнеш внимателно, ще видиш, че това е всъщност една ужасна битка между малцина с висшата сила на духовно познание и тези, които са се отклонили от пътя и

които сега се стремят да привлекат човечеството към хаос и гибел.

Твърде добре знаех за какво говори той поради всички незабравими разговори, които съм имал с Цезар. Прекъснах Елинон, като се опитах да подчертая един определен аспект:

- По света има много хора, които знаят тези неща и които ясно виждат състоянието на всичко. Въпреки това мнозинството от тях позволяват да бъдат погълнати от чувствата на тъга и депресия, които са свързани с тези аспекти, а това е голяма грешка. Все пак светът, който възприемаме, е в състояние на постоянно движение и трансформация. Не можем да спрем неговата променливост и нестабилност, каквото и да правим, но можем да я насочим към добро и хармония. Безпокойството на света причинява и безпокойството на нашия ум, а именно това е положението на тези, които влизат в битка, без дори да я виждат. Те ще изпитат страданието също като останалите, но няма да знаят как да излязат оттам, защото са като слепи. Според мен ние се нуждаем от това да променим своето гледище, за да се реши този болезнен аспект. Знаейки това в какво състояние е светът, ние не трябва да се оставяме да бъдем привлечени или повлияни от версията, която той ни предлага, защото това ще ни причини страдание. Ако съумеем да погледнем на света "отвън", докато сме все още в него, то това ще означава, че сме решили проблемите що се отнася до нас. Колкото повече сме тези, които ще успеем в това, толкова по-добре ще е за цялото човечество, тъй като подобно отношение е дълбоко духовно и ни доближава до истината. Често съм говорил с Цезар за този аспект. Той ми каза, че един от най-ефикасните методи по едно и също време да бъдем вътре и извън света, е като дълбоко разберем неговите движещи закони. И тъй като говорим за съдбата, аз съм си казвал, че правилното разбиране на нейните

характеристики може да предпази човека от почти безкрайно страдание.

- Именно - отвърна Елинор - Съдбата най-често се свързва със страдание, а както знаеш, това се дължи на лошите постъпки, които са били извършени в миналото, за които човек трябва да плати. Този основен факт е все още неприемлив за мнозинството от хора, но аз вече съм ти обяснил причините, които са скрити в тяхното подсъзнание - причини, които ги карат да избират: "Ще правя каквото си искам; Не е необходимо да бъда държан под каквато и да е отговорност." Това е все пак въпрос на съзнание - като съумеят да "приспят" съзнанието си, те тогава си спестяват това да бъдат държани под отговорност за лошите неща, които правят и които могат да ги накарат да се чувстват неудобно и да предизвикат недоволство. Колкото по-голямо е "затъмнението" на съзнанието им, толкова по-голяма е слепотата им спрямо действията им. По този начин те достигат до етап, в който вече не могат да правят разлика между добродетел и "недобродетел". Те често твърдят, че не разбират кое е нередното в това да лъжеш, да крадеш, да мамиш, да вършиш мошеничества, да фалшифицираш неща, или дори да прибъгваш до насилие - и това е така, тъй като според тяхната мисловност "така стоят нещата що се отнася до бизнеса" и "всеки го знае, но никой не го признава". Тази жалка и почти постоянна битка за пари, власт или известност е в същината си безсмислена - първо, защото всички тези неща не траят дълго; и второ, защото те създават подновени задължения към съдбата, които трябва да бъдат "платени". Изтокът нарича това "карма". Не се съмнявам, че ти много добре знаеш значението на този термин, който, грубо казано, се отнася до връзката между причина и следствие.

Въпреки това кармата е много сложно понятие. Помисли за момент как понякога има повече причини, които определят едно и

също последствие. Например фактът, че дойде, за да се срещнеш с мен, включва куп от множество обстоятелства: бил си здрав, а си могъл да се разболееш сериозно точно предния ден; пристигна благополучно дотук с кола или друг начин за превоз, а можеше да претърпиш сериозна катастрофа по пътя; имал си необходимата заинтересованост, за да говориш с мен; намери правилния адрес, а можеше да се изгубиш; както, разбира се, и много други второстепенни причини, които направиха тази среща възможна.

Дори и другите да считат тези аспекти за неубедителни, за да бъдат взети за даденост, това не е изцяло така, защото всеки елемент има своето значение и води до нещо свързано в живота. Ето защо начинът, по който действаме, не е въобще случаен, бил той физически чрез тялото ни или мисловен - чрез мислите ни. Всички тези начини за проявление, които имаме на свое разположение, автоматично създават "отговор" за нашата бъдеща съдба, а именно - нашата карма. Всички тези "отговори" построяват ясна картина на нашата бъдеща съдба, предимно добра или лоша. Когато е необходимо, понякога "отговорът" на определен вид действие е толкова бърз и очевиден, че той не остава никакво съмнение по отношение на въпроса за съществуването на универсалния закон на съдбата. Въпреки това много хора пренебрегват дори подобни ясни сигнали.

- И го правят въпреки своето страдание. - казах аз - Всеки иска да бъде щастлив и никой не иска да страда. За да постигнем това е нужно да наблюдаваме причините, които водят до щастие и да ги сравним с тези, които водят до страдание. Това на теория звучи лесно, но дори това усилие се оказва прекалено за някои хора.

Бях прекъснат от звънящия мобилен телефон на Елинор. След няколко думи на английски, разменени по телефона, той

приключи разговора и ми каза, че неговият тибетски приятел се извинил за забавянето си, но е имал няколко спънки по пътя си дотук и трябвало да се справи с тях. Също така ми бе казано, че той щял да пристигне след около половин час. Това ме зарадва, тъй като мислех, че срещата ще бъде отложена за друг път, но Елинор ми каза, че тя касае много важна подробност и затова не може да бъде отложена. Той предположи, че може би на това се дължи фактът, че ламата е имал някакви проблеми, които са щели да му попречат да дойде.

- Понякога съществуват сили, които се противопоставят силно на това да се случи дадено положително събитие. Практически казано, това, което се желае, е промяна в хармонията на каузалността. - обясни той.

- Това означава, че твоят приятел е духовен учител, който знае как да разрешава подобни ситуации! - възкликнах аз.

- Разбира се. Неговата история е наистина много специална. - загадъчно отвърна Елинор - Ще се изненадаш като узнаеш, че между двамата ви има някои връзки, които макар и да са косвени, благоприятстваха настоящето стечение на събитията.

- Много добре. - казах аз - Все пак това е причината, поради която дойдох тук, но преди да пристигне твоят тибетски приятел, бих желал да ми кажеш как свърши срещата в Брюксел. Признавам, че съм удивен от твоята история и че все още не мога изцяло да схвана обясненията, които ми даде. Всъщност мисля, че такава информация би накарала другите да се усмихнат недоверчиво, отколкото да приемат дори и малка част от това, което ми каза.

- Може и да е така. - отвърна Елинор - Но отвъд това те не биха схванали нищо ценно. Що се отнася до моя живот, истината е

прекалено смущаваща за тези, които притежават обикновено разбиране за нещата. В твоя случай, обаче, прецених, че ти вече си преминал през някои трудни тестове и имаш нужда от това да узнаеш повече за мен.

Като каза това, Елинор се изправи от креслото и напусна всекидневната стая. Той се върна след няколко секунди, държейки странен предмет, който на пръв поглед приличаше на декоративна скулптура. Веднага разбрах, че това представлява мистериозният предмет, който благоприятства колосалното дълголетие. Повдигнах се нервно и го разгледах внимателно. Той бе направен от метален куб, а неговата страна с приблизителна дължина от 15 сантиметра изглеждаше като мрежа с голяма бримка с ромбоидна форма. Вътре в този куб и вписана в него, се намираше сфера, която бе направена от същия метал. Подобно на куба, нейният външен контур представляваше мрежа, но нейната бримка бе по-малка. Накрая, вътре в сферата бе вписан тетраедър [4], който представляваше перфектно оформена миниатюрна пирамида с връх, сочещ нагоре.

Тетраедърът бе основният и централен елемент от този ансамбъл. В допълнение към факта, че повърхността ѝ беше непрозрачна, малката пирамида бе направена от друг тип метал в сравнение с куба и сферата. Техният цвят имаше червеникави отражения, които наподобяваха метала мед. Бях много изненадан от перфектния завършек на повърхността, и дори с матовата повърхност тя все пак създаваше странни светлини и сенки между мрежите, които изграждаха куба и сферата.

Попитах Елинор за това какъв вид технология е била използвана за получаването на метала и за прецизното сглобяване на всички компоненти на предмета, но той отговори, че тази

информация е част от тайната на посвещението и не може да бъде разкрита. Въпреки това той спомена, че "горещата точка" на ансамбъла е малката пирамида - тайното "сърце", което осигурява мистериозното влияние върху живота на този, за когото е бил построен предметът.

И наистина, пирамидата притежаваше пленителен цвят, подобен на тюркоазения, който при всяко движение отразяваше светлината по най-неочакваните начини. Предположих, че това се случва поради перфектния завършек на нейната повърхност, но Елинор ми каза, че това всъщност е едно от свойствата на мистериозната сплав, от която бе направена пирамидата.

Съчетанието от червеникавия цвят на мрежата, която изграждаше куба и сферата, комбинирана с тюркоазения (понякога стигащ до тъмносин) цвят на пирамидата - всичко това наред слабата светлина на стаята - създаваха странен ефект върху психиката ми. Почувствах се тласнат към бленуване и замечтаност, но гласът на Елинор ме върна обратно в настоящето.

- Дори и да не е настроен за твоята специфична честота на вибрация, предметът все пак създава определен вид фино взаимодействие, особено при по-възприемчивите хора. Представи си го като тип реле или физически посредник, който е много фино настроен да пренася определени космически енергии, за които учените дори и не подозират. Ето защо неговата фина импрегнация причинява почти мигновена специфична реакция у този, който е близо до него. Ако ти, който не си настроен към дължината на вълната" на предмета, усети много бързо неговото влияние, то си представи как аз възприемам неговата фина характерна дейност. Тя е като силна връзка между мен и този предмет, която чувствам като много специфична и много приятна вибрация в цялото си тяло. Тя ме "храни" и ме поддържа за постоянно, а това, което чувствам, е предимно състояние на

перфектен баланс на всички функции и процеси в организма ми.

Слушах Елинон, докато държах предмета и го обръщах от всички страни. Той бе много лек, предвид факта, че всичките му съставни части бяха метални.

- Пирамидата празна ли е отвътре? - попитах аз от любопитство, като се опитвах да намеря обяснение за удивителната лекота на ансамбъла.

Елинон притихна за няколко мига, като изглеждаше сякаш не може да реши дали е редно да разкрие истината. Повдигайки очите си към него, си помислих, че въпросът ми е бил невинен, но забелязах, че без да искам съм засегнал деликатна тема.

- Ще ти кажа, че това е най-важната тайна, която трябва да бъде запазена. - отвърна той - Не задължително по отношение на съдържанието на пирамидата, а по отношение на метода на получаване на това, което е вътре в нея.

Елинон направи кратка пауза, за да включи осветлението и след това продължи:

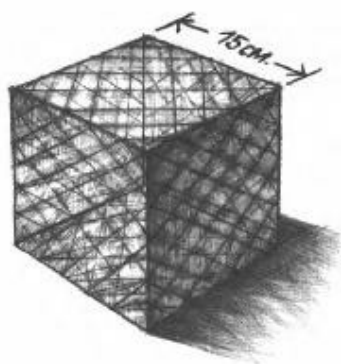
- Пирамидата не е плътна. Нейните стени са направени от сплав, която е непозната за хората и вътре в нея, точно в центъра, е закрепен един много специален виолетов кристал. Начинът на получаване на този кристал е голямото предимство на пътя, който следвам, тъй като този кристал е това, което персонализира предмета. Той е нещото, което "привлича" специфичната радиация, а същевременно с това е и нещото, което кодира влиянието на определена фина енергия на вселената към точно определената честота на вибрация на притежателя на предмета. Без него ансамбълът не би могъл да създаде ефекта, който вече знаеш, че той предизвиква. От друга страна, кристалът сам по

себе си не може да бъде работоспособен без специфичното взаимодействие, което той има със сплавта на пирамидата. Целият ансамбъл "вибрира" по много точен начин, а настройването на честотата непрекъснато се наглася от тайната сплав. Дори можеш да кажеш, че той притежава един вид "интелигентност", защото реагира на най-малките енергийни промени на живия организъм, за когото както той, така и кристалът са били персонализирани чрез много тайна алхимична методология. Ако поставиш предмета на масата и го оставиш неподвижен, ще забележиш, че сплавта продължава да се "движи" или поне създава усещането за движение.

Наблюдавах това явление с изумление и си спомних за мистериозния материал, който покриваше Великата галерия в тайното местонахождение под сфинкса в планините Бучеджи. Неговото "поведение" бе подобно на това на сплавта, със същите "нюанси", същото "интелигентно" поведение и същия вид специално влияние върху всеки, който е близо до него. Забележимата разлика се състоеше в това, че материалът във Великата галерия имаше органична съставна част, докато сплавта, която изграждаше пирамидата, бе направена от чист метал.

- Всичките части на предмета са получени по алхимичен път чрез следване на много прецизни рецепти. - каза Елинор - Това включва и виолетовия кристал, който се намира вътре в пирамидата. Той е най-трудният за получаване, но процесът не е много дълъг. От съществено значение е това, този, който знае тайната, да е вече истински майстор на алхимията. Фактически погледнато, традицията на този път се продължава само чрез духовно осъществяване. Ако този, който притежава предмета, не

постигне съвършенство във Великото алхимично дело, то той няма да има какъвто и да е свой последовател, тъй като няма да бъде способен да направи предмета или ще може да направи само някои от частите му. Той не ще може да получи централния кристал дори и цялото теоретично познание на "рецептата" да е на разположение. Причината за това е, че на него ще му липсва съществен фин компонент, който е основен за персонализирането на предмета - качество, което бива придобито, само когато бъде духовно осъществено. Независимо от усилията му по получаването на виолетовия кристал, независимо от това дали ще повтори експеримента стотици и хиляди пъти, той не ще може да персонализира предмета, а последният няма да има никакво влияние.

МЕТАЛИЧЕСКИ КУБ:

- МРЕЖА С РОМБОВИДНА ФОРМА
- МАТЕРИАЛ, ПОДОБЕН НА МЕД,
С ЧЕРВЕНИКАВ ОТТЕНЪК

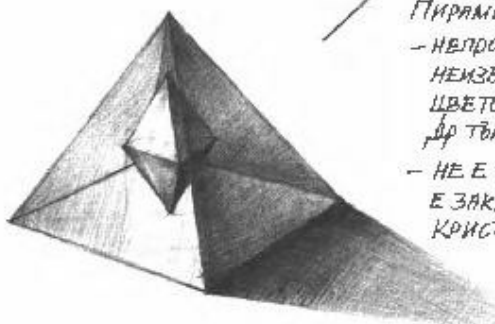
СФЕРА, ВПИСАНА В КУБА:

- НАПРАВЕНА ОТ СЪЩИЯ МАТЕРИАЛ,
НО С ПО-СИТНА МРЕЖЕСТА
БРИМКА

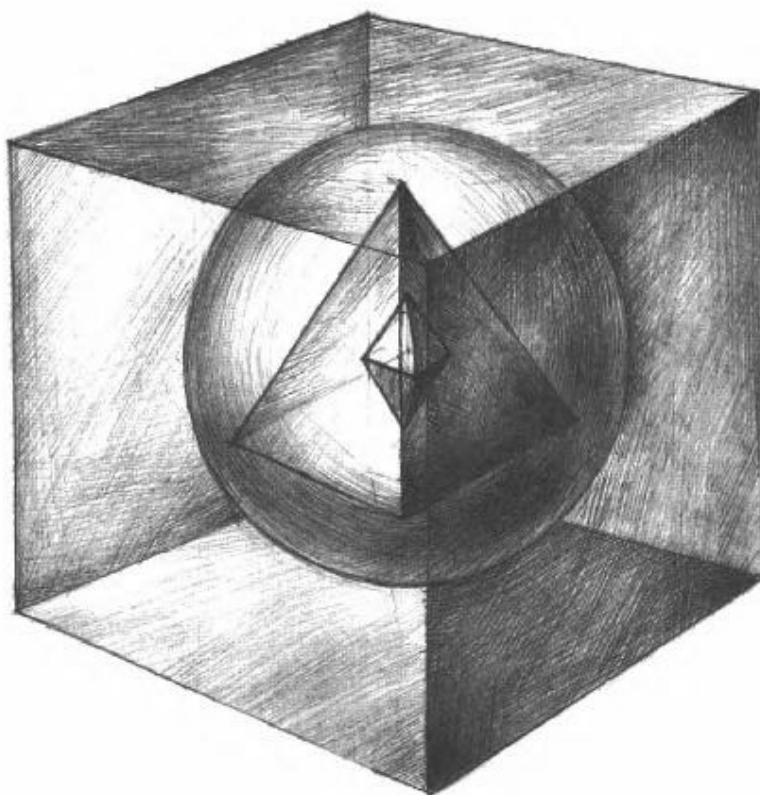

ПИРАМИДА, ВПИСАНА В СФЕРАТА:

- НЕПРОЗРАЧНА, НАПРАВЕНА ОТ
НЕИЗВЕСТЕН МАТЕРИАЛ, ЧИЙТО
ЦВЕТОВЕ ВАРИРАТ ОТ ТЮРКОАЗЕНО
ДО ТЪМНОСИНЬО
- НЕ Е ПЛЪТНА И В ЦЕНТЪРА И
Е ЗАКРЕПЕН СПЕЦИАЛЕН ВИОЛЕТОВ
КРИСТАЛ С НЕИЗВЕСТНА ФОРМА*

* РЕСПЕКТИВНО ИЗБРАНАТА ФОРМА НА ИЗОБРАЖЕНИЯ ЗА ПИРАМИДАТА
КРИСТАЛ Е ПРОИЗВОЛНА, С ИЛЮСТРАТИВНА ЦЕЛ. - БЖ. ИЗДАТЕЛСТВО
„ПЪРВЕЛНА РЕАЛНОСТ“

ТУК ТРИТЕ ОСНОВНИ ТЕЛА УМИШЛЕНО СА ИЗОБРАЗЕНИ
КАТО ПЛЪТНИ И ПОЛУПРОЗРАЧНИ, ЗА ДА МОЖЕ ЧИТАТЕЛЯТ
ДА ОСМИСЛИ СТРУКТУРАТА НА ЦЕЛИЯ АНСАМБЪЛ.

В РЕАЛНОСТТА СЯНИТЕ НА КУБА И СФЕРАТА СА МРЕЖЕСТИ,
А ПИРАМИДАТА – НЕПРОЗРАЧНА. ФОРМАТА НА КРИСТАЛА
В НЕЯ НЕ Е УТОЧНЕНА В КНИГАТА И МОЖЕ ДА БЪДЕ
ВСЯКАКВА – ОТ ПРЕД (ПО)ЛОЖЕНАТА ТУК, ДО НЕПРАВЪЛНА
СФЕРА. – БЕЛ. ИЗДАТЕЛСТВО „ПАРАЛЕЛНА РЕАЛНОСТ“[®]

Но именно поради това, че има поставено такова условие, на

последователя му е даден изключително дълъг живот във физическото тяло, така че зрелостта и опитът, които той ще придобие с времето, допринасят за осъществяването на Великото алхимично дело. Както вече ти казах, това е абсолютно необходимо, за да успееш изцяло в изработката на предмета. Крайният резултат винаги бива заверен от великолепия виолетов цвят, който получава кристалът.

- Сега вече ми е по-ясна важността на пътя, който следваш. - рекох убедено аз - Досега не можех да разбера специфичния начин, по който той води до духовно осъществяване. Въпреки че връзката между учител и последовател не изглежда много силна при тази традиция, усещам интуитивно, че в твоя случай нещата са били малко по-различни. Кажи ми, твоят предтеча, който също така бе и твоят майстор-учител, помогна ли ти и подкрепи ли те силно в твоите търсения? Питам те това, защото доколкото разбирам, неговият учител го е напуснал доста скоро след като му разкрил тайните на този път за духовно развитие?

- Това е вярно, но не забравяй, че моят предтеча бил прекарал повече от 20 години до индуския магьосник и всичко това преди своето посвещение. Той вече знаел много алхимични тайни и освен това - както каза той самият - магьосникът му оставил малко състояние, за да се оправи в света, когато започва своето "пътешествие". Изглежда в тази духовна пътека съществува традицията майсторът- учител да се погрижи за избрания последовател във всички отношения, включително и финансовото. Като се има предвид, че майсторите на това духовно потекло имали перфектно познание за алхимичното изкуство и били способни по всяко време да получат философския камък, за тях било много лесно да направят каквото и да е количество благородни метали, което да дадат на последователя си. Не си мисли обаче, че това било правено без никаква преценка. В такъв

случай намерението на майстора би било несъвместимо с перфектния и интегриран начин на действие, който проявява един завършен алхимик. Моят предтеча ми помогна значително в това отношение. Без да преувеличавам, мога да кажа, че той ми остави едно истинско съкровище. Не говоря за сандък с бижута и златни монети, а за значително количество пари в банки, плюс няколко броя недвижими имоти в главните градове на света.

- Да, така и подозирах. - казах аз - Това все пак е без значение, тъй като щом си изправен пред живот в продължение на две хиляди години, можеш да натрупаш огромно богатство, дори ако спестяваш по малко, но непрекъснато.

- Прав си от логическа гледна точка, но в действителност нещата не стоят точно така. - отвърна Елинор, усмихвайки се леко - За да разбереш правилно психологическия "механизъм" на едно човешко същество, което знае, че може да живее в продължение на хиляди години в тялото си, ти първо трябва да започнеш мисълта си с това какви са различните предпоставки и цели, които може да има съответното същество. В момента се случват дълбоки трансформации и те не трябва и не бива да бъдат пренебрегвани. Парадоксално е, че фокусът е повече върху окултните аспекти на живота, а не върху конкретните, непосредствени и материални такива, на които са свикнали повечето хора.

Намеренията на такава личност се съсредоточават повече и повече в себе-осъществяване и елегантно нагласяне към определен фин "отпечатък", характерен за този духовен път, който е създаден с хилядолетията. Избраният последовател сравнително бързо разбира целта и тънкостите на своя нов начин на живот. Поради това, че неговата обществена интеграция започва да става трудна, на него са му дадени необходимите финансови ресурси, за да преодолее лесно спънките в тази посока. Тези средства въобще не са му доверени с цел неговото удоволствие или желания,

въпреки че може да се каже, че в този момент той има всичко, което иска. Неговото положение е необичайно и именно поради това то трябва да бъде третирано по различен начин.

- Твоят прародител предложи ли ти някакви духовни учения освен финансовата помощ? - попитах аз.

- За този духовен път е традиционно майсторът-учител да напусне компанията на своя последовател веднага след последното предаване на предмета и на поста. В моя случай майсторът остана с мен в Брюксел още три седмици след моето посвещение. И двамата прекарахме повечето от времето в алхимичната му лаборатория, която бе в подземния етаж на вилата. По този начин бях посветен в серия от основни процедури и алхимично познание, за да ми се помогне да започна със своите собствени алхимични експерименти. Неговото решение да остане с мен малко по-дълго след посвещаването ми, е оправдано, въпреки че той не зачете традицията, тъй като всеки път и всеки метод трябва да бъде пригоден към настоящия обществен, политически и културен контекст.

Що се касае до мен, мисля, че бях избран от него основно поради моята стабилна натура и поради откровеността и искреността, които са характерни за мен. Може би моят предтеча също така е усетил интуитивно и други аспекти у мен.

Във всеки случай, отличителните черти на съвременния свят не позволяват дълъг етап на посвещаване в окултните науки, особено що се отнася до пътеката, на която съм аз. Разклоняващите се интереси, зловередните намерения, тайните служби и развитите технологии тотално изменят перспективата да се заловиш и впоследствие да продължиш тази традиция. Реално погледнато, съществува разлика оттук до небето, между двата начина, по които двамата учихме алхимия. Обстоятелствата, в които е живял моят

предтеча около 1500 г., когато той бил посветен в далечните индийски територии - и тези от края на предишния век, около 1970 г., когато самият аз бях посветен и обучен от него в алхимическите мистерии - са напълно несравними. Освен това аз не притежавах предварително езотерично познание и въобще не бях изучавал тази тема. Три седмици, разбира се, са прекалено малко време, за да се схванат дори основите на окултните науки - но дори и така, този период се оказа много полезен, за да придобия представа относно това, което е нужно да знам и впоследствие да осъществя в моя дълъг живот. От голяма помощ се оказа огромната библиотека на моя древен предтеча - колекция, която съдържаше творби и документи с безценна стойност. Дори и сега не мога да кажа, че съм приключил с изучаването на основните токове. Самият аз междувременно добавих много важни творби към книгите, които съществуваха тогава. Освен това притежавам други три големи библиотеки в къщите си в чужбина.

Ръководните идеи, които получих от предтечата си през тези няколко седмици, в които той остана при мен, формираха един вид "матрица", която насочи по-нататъшната ми дейност. Дори когато строежът на думите му на румънски език бе малко странен, особено по отношение на словореда, все пак успях да разбера дори най-тайния аспект на практиката, тъй като, когато той не знаеше специфичните термини на румънски език, моят предтеча обръщаше изказа си на френски език. Той ми каза, че започнал да учи румънски, откакто родителите ми за първи път дошли в Трансилвания. Правел това всеки път - научавал езика на страната, в която избирали да живеят неговите наследници, основно, за да може по-добре да разбира и по-ефикасно да следи еволюцията на членовете на своето генеалогично потекло. Той, обаче, никога не се намесвал и оставал скрит и непознат за тези преди мен, които били част от основния генеалогичен клон, но внимателно следял и анализирал техния живот. Знаеше 14 чужди

езика и няколко диалекта - пряк резултат от неговите пътувания из света. Понастоящем аз говоря само 5 чужди езика, но засега това е достатъчно.

Древният ми прародител ми даде някои съществени упътвания що се отнася до специфичните начини на действие в съвременното общество, за да мога да избягвам най-трънливите проблеми, които могат да ме засегнат лично. В последните дни от общия ни престой заедно той ме запозна с много доверени хора, които бяха негови бивши ученици. Те изиграха важна роля, която през следващите години ми помогна много, за да извърша някои деликатни действия, които са пряко свързани с моето "прикритие" из света.

След това Елинор ми разказа за някои много специални контакти, които е завързал през последните няколко години. Измежду тях бил и тибетският лама, който беше известил за пристигането си същата вечер. Той също така ми каза за емоционалната раздяла със своя предтеча и разкри някои аспекти относно бъдещите събития, които ще се случат в световен мащаб. Елинор каза, че въпреки че има много предсказания и предвиждания за предстоящите времена, едно от тях заслужава специално внимание, тъй като е интегрирано в "логиката" на космическото "осъществяване". Но в точния момент, в който той се приготвяше да разкрие повече информация относно произхода на пророчествата и тяхното въздействие върху съзнанието на хората, ние чухме звънеца на вратата. В момент на мигновена интуиция усетих, че срещата ми с тибетския лама ще има голямо значение за бъдещото ми съществуване. Въпреки това изненадата, която почувствах, когато той влезе в стаята, надхвърли всичките ми очаквания.

През приблизително трите часа, които прекарах в компанията на Елинор, получих информация, която несъмнено би шокирала

всяко нормално човешко същество и би предизвикала у него вътрешно желание да я отхвърли остро. Тези очевидно нормални реакции щяха да бъдат пряко изражение на внезапното прекъсване в ритъма на рутинните разбирания и дейности на съвременния човек. Считам, че преодолях тази важна спънка преди много време и затова бях отворен към всякакви предизвикателства в тази посока. Вече притежавах важен запас от познания, обяснения и шокиращи разкрития, които бяха подкрепени предимно от материални доказателства, които се окачествяват като най-първостепенни държавни тайни.

Въпреки това, срещата ми с тибетския свещеник ме удиви толкова много, че ми бяха нужни цели няколко секунди, за да си възвърна гласа. Изненадата ми бе безкрайна, защото това все пак беше първият път, при който бях изправен пред действителност, която е напълно различна от обективната реалност, която познавах.

Втора глава

Тибетската връзка

Обзет от непознато чувство, станах от фотьойла и зачаках срещата си с тази мистериозна личност. Дочух фрагменти от разговор на английски, след това и звука от стъпките на двамата мъже, които се приближаваха към всекидневната. Първият, който влезе в стаята, бе тибетецът. Беше сравнително нисък, около 50-годишен и носеше тъмносин костюм, направен от естествени влакна, най-вероятно памук. Облеклото му силно напомняше китайска униформа, само че с много по-елегантна кройка и модерен привкус.

Бях изумен, когато забелязах, че макар навън да бе доста студено, особено през нощта, ламата не носеше нищо друго върху костюма си. Очите му бяха много жизнени, а погледът изключително проникателен. Поради необикновената сила, която тибетецът излъчваше през своите очи, без да оставя впечатление за строгост или грубост, се почувствах леко смутен и дори потиснат. Този аспект, обаче, се оказа незначителен, предвид онова, което се задаваше.

Тайната на йидам

След като ламата пристъпи в стаята, очаквах зад него да видя Елинор, но този, който се появи, не беше той. Вместо него там стоеше едно същество, чието присъствие ме накара неволно да извикам от изненада. Замръзнах на място, с поглед прикован върху него, неспособен да направя каквото и да е движение. Зад тибетеца стоеше огромен мъж, чиято глава почти докосваше тавана. Мисля, че бе висок повече от два метра и половина. Предвид необичайния характер на създаването, което видях, смятам, че съм длъжен да дам някакво обяснение във връзка с

неговата "човешка" същност. Соматичната му структура бе като на възрастен човек, включително пропорциите, които вече споменах. Въпреки това, външният му вид беше "експлозивен". Като казвам това, имам предвид истинския смисъл на думата, който, разбира се, трябва да се тълкува метафорично. Самото присъствие на това огромно същество в стаята сякаш излъчваше намерение да ме "смачка" или поне да ми внуши силно чувство на вътрешен страх.

В опита си да съдържа своите емоции и реакции, не зададох никакви въпроси. Вместо това огледах добре лицето на гиганта. Косата му беше черна и дълга под раменете, но бе разрошена и наподобяваше ужасяваща грива, стояща около главата му. Лицето му бе "украсено" с голям мустак, който подчертаваше страховитото му излъчване. Пламтящите му черни очи и смръщените му вежди не вещаеха нищо добро. Както скоро щях да разбера, видът на това същество бе една от неговите вродени особености или обичайното му екзистенциално състояние, което, между другото, рязко противоречи на начина, по който другите възприемат и разбират присъствието на хората около тях.

Йидамът очевидно бе от азиатски произход, със суха кожа, лице с бронзов тен, сякаш загоряло от слънцето, продълговати очи и леко сплескан нос, подсказващ вероятни тибетски корени. Дрехите му бяха друга отправна точка поради тяхното необичайно естество: изключително големи панталони, направени от много дебел черен материал; червена блуза с големи ръкави; широк колан, направен от разноцветни шалове; и стигаща до глезените жълта пелерина, изпод чиито гънки се подаваха върховете на чифт огромни дървени чехли, тип сабо. Това същество спокойно можеше да изпълнява ролята на маяк, служещ за ориентир на плаващите в морето.

Именно тогава забелязах две особености, които ме объркаха още повече - колкото по-внимателно се вглеждах в него, толкова

повече въздухът около тялото му започваше да "играе", така както над пясъка в пустинята, когато е силно нагорещен. Опитвайки се да се съсредоточа, доколкото бе възможно, върху неговите външни контури, имах странното усещане, че те са разсейват при допир с обгръщащия го въздух. Когато се фокусирах върху "турбулентната" зона, обаче, смустващият ефект изчезваше и контурите на тялото на йидама отново ставаха ясни. Бях много объркан от тази оптична илюзия, тъй като не можех да разбера дали това същество е реално или едно мимолетно явление. Въпреки че до този момент не бях обелил дума, нито пък бях поискал някакво обяснение, ламата отговори точно на въпроса, който си задавах, и то на перфектен английски.

- Всичко зависи от каква перспектива искаш да погледнеш на това тяло. Ако гледаш на него като на тяло на нормално човешко същество, то тогава трябва да знаеш, че то е толкова реално, колкото изглежда. Има физическа консистенция, може да се движи и жестикулира така, както всяко човешко същество. Но опитах ли се да откриеш по-фините аспекти на неговото съществуване, тогава умът ти автоматично започва да взаимодейства с една по-дълбока фина реалност, която лежи в основата на съществуването на този, който стои пред теб. В такъв случай, твоето възприемане на неговата физическа същност ще бъде леко "смекчено" и мозъкът ти няма да знае как да разтълкува странния феномен на трептящия въздух, който го обгръща.

- Но... в края на краищата, кой или какво е той? - осмелих се да попитам аз, плахо.

Тибетският свещеник все още стоеше пред мен, с кръстосани пред гърдите си ръце. Макар погледът му да изглеждаше отдалечен, бях убеден, че всъщност проникваше в дълбините на моето същество. Въпреки това не усещах никакво съпротивление или дискомфорт, тъй като финото му влияние, което ме обгърна,

излъчваше чувство на спокойствие, релаксация, сигурност и пълно разбиране.

- На този етап ми е доста трудно да ти обясня точно какво е той, но мога да ти кажа, че в Тибет е известен като "йидам". Засега може просто да го смяташ за надежден спътник на човека, който го призовава.

- Как така спътник? - учудено попитах аз.

- Изключително ценен спътник, най-вече в тежките моменти от живота, - допълни ламата.

Все още не разбирах. Имаше твърде много въпроси без отговор, множащи се в съзнанието ми. Откъде идват тези спътници? Защо гледат така заплашително? На какво е способен йидамът? Дали се държи като обикновено човешко същество? Каква е целта му? На практика не знаех кой от тези въпроси да задам първи.

Междувременно ламата седна във фотьойла, където по-рано седеше Елинон, който стоеше прав и се усмихваше, леко подпрял се върху камината. Йидамът тихо се премести зад креслото на тибетския свещенослужител и застана до лявото му рамо. Когато първоначалната изненада отмина и съзнанието ми се връщаше към почти нормално състояние, забелязах друг смущаващ аспект, дължащ се на присъствието на йидама. Стаята беше изпълнена със специфична миризма, която свързах с амбра, но на моменти долавях и лек полъх на смирна, който придаваше определена святост на помещението, в което се намирахме. Първоначално си помислих, че Елинон гори тамян, но разбрах, че предположението ми е неоснователно, тъй като в стаята нямаше дим, а миризмата бе много нежна и чиста. Когато йидамът застана зад стола, в който седеше ламата, знаех, че той е източникът на това благородно ухание, което изпълваше цялата стая. В момента, в

който съществото премина много близо до мен, усетих как тази миризма се носеше от него. Признавам, че за секунда се зачудих дали не е използвал някаква скъпа марка парфюм. Смутен от подобно нелепо предположение, осъзнах, че без значение колко изтънчен и скъп е даден комерсиален парфюм, той никога не би могъл да се сравнява с ароматните излъчвания на едно свещено създание и започнах да подозирам, че йидамът е точно такава.

- От западна гледна точка, съществуването на йидам е не просто смущаващо, но също така и напълно неразбираемо. - каза ламата - Все пак, ще ти дам някакво обяснение по този въпрос, тъй като още в момента, когато реших, че си в състояние да видиш йидам, сметнах, че би било целесъобразно да го сторя.

Просто си седях във фотьойла и след като изслушах последните думи на ламата, се вцепених, преди най-накрая да проговоря:

- Боя се, че не разбирам. Всъщност, нищо не разбирам. От това, което казахте, мога да заключа, че да видя йидам е привилегия, или по-точно казано, подарък, акт на милосърдие.

Бях искрено изненадан и леко скептичен.

- Това е по-скоро личен избор, зависещ от човека, с когото се срещаме и от това какво искаме да постигнем. Говоря за неща, които просто не се вписват в умствените рамки на обикновеното човешко същество. Ето защо тези хора не могат да видят йидам. - добави ламата, посочвайки огромното същество, което стоеше зад него - Това обаче не се дължи на тяхната неспособност, а на волята на йидама и така той може да остане напълно невидим за останалите хора.

- И въпреки всичко това, аз все още ще мога да го виждам? - учудено попитах аз.

- Да, ще можеш да го виждаш, така както го виждаш сега, но другите няма да забележат неговото присъствие. За тях, общо взето, той не съществува. Пак ще повторя - това е пряк резултат от волята на йидама. Понякога, както в този случай, е необходимо неговото тяло да бъде видно и от теб, тъй като той и Елинор вече са стари познати. - каза той, усмихвайки се.

Едва тогава осъзнах, че Елинор не бе реагирал по никакъв начин, когато гигантът влезе в къщата му.

- Добре, но защо е всичко това? - поисках да разбера аз.

Ламата леко наклони главата си напред.

- Това не е целта на срещата, която пожелах и няма да се отклонявам твърде много. Независимо от това, ще ти разкрия някои подробности свързани с тайните на йидамите, тъй като е необходимо разбирането ти по тези въпроси да е възможно най-правилно. Това ще ни е от полза в по-нататъшните ни задачи.

Ламата спря за момент и затвори очи. Веднага след това ги отвори, впи поглед в мен и започна да говори:

- В Тибет има определено ниво в духовната практика, където ученикът, под внимателното ръководство на своя учител, започва да прилага техниката за създаване на йидам.

Вече дори не мигах.

- Създаване на йидам ли казахте? - попитах аз.

- Процедурата е много сложна и трудна за изпълнение. - продължи ламата, без да обръща внимание на моето недоумение - Изисква се специална прецизност за изграждането на цветна

пясъчна мандала, след което ученикът трябва да полага постоянни усилия, за да усвои успешно някои ментални техники за концентрация и визуализация. Всичко това се прави в пълна изолация и при изключително строга диета. Добави към това и ниската температура на въздуха в планините, която често слиза под нулата и ще разбереш защо този духовен етап от живота на ученика в някои случаи може да продължи две или повече години. Освен това, тези, които заслужат това посвещение от своя учител и успеят да изпълнят подобна духовна практика, са относително малко. Мнозина се отказват в процеса на обучение или просто са неспособни да разберат някои фундаментални фини аспекти, които са необходими за пълния им успех.

Дори след създаването на йидама, който впоследствие се превръща в същност с физически аспект и форма - точно като мен и теб - въпросът все още е налице и ученикът трябва да го разреши. Необходимо е той да разбере истинската същност на йидама и какви са неговите особености. От тези, които успяват в създаването на йидам, някои решават той да ги съпътства през целия им живот, винаги направляващ ги в трудните ситуации и насочващ ги към все по-високи и по-високи нива на духовен напредък; други, които са малко на брой, успяват да разгадаят природата на йидама още от самото начало. Въпреки това, природата на йидамите си остава илюзорна и така те продължават да бъдат съсредоточени върху едно много дълбоко ниво на медитация, надхвърляща дори тази изключително сложна илюзия.

- И каква е природата на йидамите? - нетърпеливо попитах аз.

С очарование и респект, но и с малко страх, наблюдавах огромното създание зад свещеника. Въпреки че бях започнал да свиквам с неговото присъствие, от страховития му поглед все още ме побиваха тръпки.

- По същество природата на йидама е чисто ментална. - отговори ламата - Независимо от сложните етапи, които създаването на йидама включва, неговата същност е ментална. Ученикът след това трябва да докаже способностите си на умствена концентрация и ефикасен контрол на съзнанието. Мисля, че за теб вече не е тайна, че в действителност съзнанието е онова, което създава целия изумителен свят, възприеман от човека във всеки един момент. Умът извършва ежедневните си дейности. След това зависи от ученика, дали той, в края на краищата, ще осъзнае илюзорната същност на огромната ментална сила, която притежава, или ще се привърже към нея и ще остане прикован към илюзията, която го заобикаля.

Накратко, йидамът е квинтесенцията на менталната енергия на този, който го създава и призовава, идваща от дълбоките особености на неговата личност и подсъзнание. Затова йидамите не са еднакви, те проявяват различни поведенчески нагласи. Някои от тях спадат към групата на "страховитите същности", докато други принадлежат към тази на "благородните". Има и такива, които са духовни водачи, разбира се, съществуват и още много различни категории. Този, който е в стаята, е от "страховитата" категория, но нека това не те заблуждава и да те кара да си мислиш, че той има нещо общо с насието и разрухата.

- Външният му вид допринася значително за това впечатление. - казах аз.

- Така е. - каза ламата, усмихвайки се - Но мисля, че всеки йидам, в зависимост от категорията към която принадлежи, има точна и определена задача, която трябва да изпълнява до своя създател.

Прекъснах ламата, за да изкажа на глас една своя внезапна

МИСЪЛ:

- Представата, която аз имам за него, е по-скоро като за дух или джин, като онези от "Приказки от хиляда и една нощ", които изпълняват желанията на човека, който ги е освободил от бутилката или лампата. - засмяно казах аз.

- Не разбираш базата, която лежи в основата на съществуването на йидама. - продължи ламата - Наистина, в арабската магия и окултизъм съществуват такива джинове, в действителност те са астрални същности, които не са особено извисени. Те притежават определени способности, които им позволяват да изпълняват някои от желанията на хората, които ги призовават. Помни, обаче, че тези действия винаги се основават на взаимно разбирателство или споразумение, безусловно прието и от двете страни. Йидамът е физическо творение, което може да бъде докоснато и връзката му с човека, когото придружава, има много по-различен характер от тези магически пактове. Истина, обаче е, че преди да може да се материализира или дори да говори, йидамът преминава през някои междинни етапи, започващи със спорадични привидения, които са почти безплатни до момента, в който той придобие своята определена физическа форма и консистенция. Впоследствие, на външен вид, йидамът започва да прилича на обикновен човек, но имай предвид, че той винаги носи някои от отличителните характеристики на своя създател.

- Така, разбирам, че той е чисто ментално творение. - казах аз - На "западния" ум му е трудно да се справи с мисълта, че относително абстрактните, фини и неуловими аспекти на съзнанието са способни да създадат физическа форма. Най-вероятно и аз, ако не бях тук и не виждах това, което в момента виждам, не бих се приобшил към подобна идея.

- Това е едно безсмислено ограничение, наложено благодарение

на навика да вярваме на всичко, което ни се казва. - каза ламата - В действителност нещата са много по-разнообразни. Йидамът е "кондензирана" фина материя, породена от висшите ментални нива на човека, който извършва тази сложна техника. Ето защо, дори той да придобие физическо тяло, материята, от която то е съставено, има по-различни характеристики от тези на обикновената материя - не е толкова плътна. Така, в зависимост от неговото желание, йидамът може да остане напълно невидим за хората, пред които не иска да се разкрива и същевременно да позволи на други да го виждат. Както и да е, мисля, че осъзнаваш какво би се случило, ако той позволи на хората да го виждат, докато минава по улиците на града.

Ламата се усмихна многозначително, докато довършваше последното си твърдение. Елинор, който до този момент стоеше мълчаливо в единия край на стаята, сега се намеси:

- Поради това, че неговата структура е специална, той може едновременно да бъде невидим и безплътен, като жива холограма. Говорим за съзнателен контрол над вибриращата материя, от която е съставен той. Тъй като това качество е тясно свързано с упражняването на ментален контрол, поради факта, че йидамът е еманация на съзнанието на неговия създател, тази промяна в честотата на вибрация на материята, е само външна.

Въпреки че разбирах това, което ми се казваше, все още бях объркан от привидно необичайните обстоятелства.

- Ние сме тук и говорим за него... - казах аз, посочвайки йидама - ... сякаш той е някакъв експонат, който разглеждаме под микроскоп. Това създание не е казало и дума до момента и нито веднъж не изрази своето мнение. Изглежда почти като аксесоар.

- Това е изключително грешно впечатление. В момента, в който

ти казах, че неговата същност е ментална, но все пак извисена, трябваше да се досетиш, че целта му е много по-възвишена от тази, която си представяш. В началото ти казах, че той е спътник или придружител, с идеята да си създам отправна точка и да не шокирам способността ти за разбиране прекалено много. След това посочих някои важни подробности, сред които това, че йидамът води своя създател към висшите нива на духовната практика. Не само, че той не е декоративен, но дори се превръща в нещо като духовен наставник на ученика, за когото се грижи до края на живота му. - търпеливо обясни ламата.

Тук възниква следната дилема: щом йидамът е създаден от човешко същество, как е възможно впоследствие той да се превърне в духовен учител на този човек? Този очевиден проблем може да бъде решен, ако осъзнаеш, че йидамът представлява един вид посредник между висшите ментални структури, до които ученикът все още няма съзнателен достъп и физическата реалност, в която той съществува. Финият аспект на тази връзка, който до известна степен е симбиотичен, е привързаността, която човекът изпитва или впоследствие развива към своя йидам. Бидейки ментално творение, дори и принадлежащо към по-висш свят, йидамът си остава ефимерен и може единствено да доведе ученика до определено ниво от духовното му развитие.

Тук ламата направи кратка почивка. Веднага след това атмосферата в стаята се измени почти внезапно и стана силно йонизирана. Ухаеше като в гора преди буря. Йидамът придоби още по-величествен вид, а очите му направо ме пронизваха. Не след дълго и без никакви жестове, ламата продължи:

- Той (йидамът) току-що ми каза, че на определени нива на твоята ментална структура има известно напрежение, което не

осъзнаваш, но скоро ще отmine. То се е появило в резултат на опита ти да разбереш и асимилираш огромно количество необичайна информация възможно най-бързо. За съжаление, времето не ни позволява да отлагаме това, за което сме се събрали тук, но същевременно не бих искал да останеш в неведение относно някои аспекти, което впоследствие би могло да доведе до сериозни проблеми.

Имах усещането, че ме бомбардират от всички посоки с необясними явления.

- Аз не го чух да изрича и думичка. - казах, леко раздразнено.

- Не би могъл да чуеш така или иначе. - отговори ламата - Йидамът говори само с този, който го е създал или само в негово присъствие, но общуването с думи не е задължително. Най-често комуникацията става телепатично. Повечето от учениците прескачат последната част от техниката по създаване, където йидамът получава глас, тъй като изисква допълнителни усилия и не е напълно необходимо. Все пак е подходящо и желателно той да може да говори на създателя си, тъй като в определени моменти човекът няма да може да разчита на телепатичната връзка с йидама, и така би могъл да обърка своите мисли с неговите. Не се съмнявай, че йидамът, който виждаш в момента, може да говори, но със сигурност ще се шокираш отново, ако го чуеш. Гласът на йидама, особено ако той принадлежи към групата на "страховитите" същности, е почти вцепеняващ. Това не е задължително заради неговата плътност, а по-скоро заради неговата специфична честота, която е изключително странна за човешкото ухо. Плюс това, както вече ти казах, той говори само на своя създател, но все пак, ако желаеш, бих могъл да го помоля да се обърне към теб телепатично. Така ще можеш да добиеш приблизителна представа за това как звучи гласът му в действителност.

Ламата очакваше моето съгласие, което аз категорично дадох. Макар и развълнуван при мисълта за това ново за мен преживяване, имах объркващото усещане, че физическият свят, който обикновено смятаме за стабилен и сигурен, сега бе загубил голяма част от своята плътност, но не можех да установя причината за това свое чувство.

По-късно, анализирайки обективно тези много специални мигове, осъзнах, че макар хората и предметите във всекидневната да принадлежаха към този свят, те също така го и надхвърляха. Елинор бе на практика "безсмъртен" в сравнение със средната продължителност на живота на обикновения човек, а предметът подпомагащ това изключително състояние, бе съставен от вещества, нямащи аналог в този свят. Тибетският свещеник също бе доста загадъчна личност и интуицията ми подсказваше, че той притежава още взривоопасни тайни. Йидамът излъчваше поразително присъствие, той най-добре вплъщаваше връзката с другите светове. При тези обстоятелства трябваше да се адаптирам към пълноценното използване на всичките си сили и способности за разбиране.

Основният проблем бе, че тъй като мозъкът ми регистрираше тази необикновена информация като идваща отвън, заедно с факта, че реалността на тези хора и предмети не се припокриваше с общата концепция за ежедневния живот, в съзнанието ми започна да се заражда едно състояние подобно на сън. Всъщност, това бе резултат от крайните мерки, които мозъкът ми бе взел с цел да се справи с недоумението, в което бе изпаднал. В началото се колебаех дали да се доверя на наблюденията на йидама, но по-късно се убедих, че той бе абсолютно прав и че способността му за вникване на ментално ниво бе забележителна.

От друга страна, от окултна гледна точка всичко бе напълно обяснимо. Известно е какво забележително влияние може да окаже една вълнова форма, когато е проявена чрез използването на определен предмет с цел да се създаде магическа атмосфера. Това е причината, поради която по време на ритуалите се прибъгва до употребата на определени обекти, специални графики и жестове. Всичко това се прави с цел подпомагане "пробива" на границите между нивата, което не е нищо друго, освен създаване на "мост" помежду им. Енергията на този, който извършва магическия ритуал и поддържащите елементи, които улесняват насочването на тази енергия в желаната посока, са основата на всяка окултна дейност. Човекът, както и използваните предмети, се превръщат в истински преносители, улавящи и проявяващи определени енергии, принадлежащи към по-фините нива на Сътворението.

Въпреки че бяхме далеч от участие в магически процес, то дори само заради присъствието на някои хора и обекти в стаята, в действие бе принципът на препредаване на сила и енергия между отделните нива. Например, финото енергийно поле на странния удължаващ живота предмет безспорно имаше своята важна роля в изкривяването на пространство-времето, което се случваше в помещението. Аурите на останалите трима души също оказваха голямо влияние в тази насока, така, че дори моята аура бе един вид пропита с тези необичайни вибрации, които отекваха силно в съзнанието ми.

Сънното състояние, в което бях изпаднал, сега бе внезапно нарушено от някакъв глас, наподобяващ гръмотевица повече от всичко друго. Въпреки че не разбирах нито дума, идеята, която ми предаваше, бе много ясна. Йидамът ми каза, че с цел да отпусне напрежението в ума ми, е преправил атмосферата в стаята, охлаждайки и изпълвайки я с жизненост. В главата ми кънтеше

тътена на неговите думи, които напомнях, но не точно, на гръм по време на буря. Опитвах се да го сравня с нещо, но истината е, че звученето бе изключително комплексно.

Бях доста замаян, но успях да благодаря на йидама телепатично. Изведнъж, в ума ми и във всекидневната настана поразителна тишина. Нямаше нито звук, нито движение, единствено ледена тишина. Оглеждайки се с леко притворени очи, обстановката ми изглеждаше някак си нереална. Вече почти бях стигнал до точката, където не усещах контурите на тялото си. Противно на моите очаквания, прекрасното състояние на релаксация, което ме обхвана, не ме направи летаргичен и не предизвика сънливост. Напротив, станах по-просветлен и способен да разбера какво се случваше в мен по време на всеки изминал момент. За по-малко от три минути аз се почувствах толкова добре, че не желяех нищо друго, освен да остана в това изключително комфортно състояние. Интуитивно осъзнах, че ламата и йидамът ми предлагаха тази чудесна помощ, за да мога да преодолеея определен ментален блокаж.

Непосредствено преди да навляза в това ново състояние на съзнанието, защитният механизъм на "крепостта" на моето ego доста активно се опитваше да генерира у мен чувство на страх и несигурност, за да ме накара да напусна стаята. Сега, обаче, усетих силна радост, бях изпълнен с топлина и обич поради факта, че се намирах сред тези специални хора, попадайки в тази напълно необичайна ситуация.

След като си припомних последователността на събитията, разговорите и вътрешните емоции, които изпитах в онези дни, осъзнах, че малцина са онези, които биха приели и разбрали това, което аз преживях, било то и частично. В такъв случай, изглежда, основният проблем е, че това, което разказвам, значително надхвърля общоразпространените познания и схващания относно

живота и неговите скрити загадки. Казах си, че мога или да разкрия действителностите, които изживях през последвалите дни, или просто да замълча. Ако избира второто, обаче, как бих могъл да изпълня заръката, дадена ми от богинята Мачанди, която щях да срещна впоследствие? Тя ме посъветва да оповестя пред света всички истини, които преживях. Как бих могъл да допринеса, дори и в малка степен, за обогатяване на окултното познание на човека, познание, което е напълно различно от повърхностното, разпространено сред обществото?

Да бяха само един или два от гореспоменатите въпроси, с които се сблъсках, най-вероятно нямаше да си правя труда да описвам какво се бе случило. Имаше, обаче, цяла поредица от вълнуващи факти и разкрития, които ме поставиха в една сложна и същевременно завладяваща игра на съдбата, в ключови ситуации, които не могат да бъдат сравнявани с обичайните обстоятелства на ежедневието. Разбира се, всички тези събития имат точно определено значение и са интегрирани в една много по-сложна целокупност, в сравнение с това, което само частично ми бе разкрито. От друга страна, ясно усетих, че постоянно бях поддържан и подпомаган с цел успешно да премина всичките тестове, на които бях подложен в този период от живота си.

Вярвам, че всеки един от нас има определено място в обществото, в което живеем, но това не се отнася задължително до нашата интеграция в икономическия, политическия или културния живот. Нито пък се отнася до идеята за лична кариера, слава, богатство, семейство или материални придобивки. Тази роля обхваща много по-дълбоките измерения на нашето съществуване и без нея, дори животът да притежава известна привлекателност и външен блясък, той изглежда еднообразен и безсмислен. Богатството и славата са не само преходни, но и нетрайни. В повечето случаи, поради своята съблазнителна и

илюзорна същност, те успяват да изкривят представата ни за света, в който живеем. Човек има нужда от нещо повече от пари, публична известност, успехи в бизнеса или мимолетни удоволствия. Ако това бе истинският смисъл на човека, то тези неща биха останали вечни, след като веднъж бъдат постигнати. Простият факт, че те са илюзорни, подобно на един мираж, показва, че материалните цели в нашия живот не са нищо повече от една измамна игра, която в крайна сметка ни изтощава напълно.

Вълнението от моите скорошни преживявания, хората, които срещнах и събитията, в които взех участие, ми показват, че съм на правилния и светъл път на духовното развитие. Това генерира у мен едно чувство на спокойствие и вътрешна радост, което винаги ме съпътства, поради което съм напълно убеден, че съм подкрепян и подпомаган в прогреса си по пътя на познанието. Сега вече знам точно накъде трябва да гледам, без да бъда привличан от лъжливи изкушения.

Имах невероятната възможност да срещна забележителни създания, които отвориха пред мен нови хоризонти от гледна точка на моето разбиране за живота и интеграцията ми в него, като ме обучиха и посветиха в някои негови езотерични аспекти. Когато се сблъсках с определени концептуални трудности или смущаващи факти и действителности, винаги ми бе помагано да ги преодолеея. В "Залата на Проекциите" в планините Бучеджи, по време на разкритията на Елинор и особено в присъствието на Йидама, аз винаги получавах необходимата помощ, за да се справя с тези "празнини" в моето съзнание.

Събитията, които описвам тук, обаче, поради тяхната честота, са част от една по-сурова действителност. По време на

изключително приятното състояние, в което се намирах и благодарение на комбинираното фино въздействие на тибетския лама и йидама, се чувствах сигурен, че съм преодолял тези блокажи и че съм готов да се справя с евентуални нови изненади много по-лесно. Същевременно бях изумен от способностите на йидама, които той демонстрира пред мен. Помолих тибетския свещеник за допълнително разяснение във връзка с този въпрос.

- Това, което те впечатли, бяха в действителност елементарни действия, които йидамът може да осъществи по всяко време, но в сравнение с ограничените възможности на човешките същества тези умения изглеждат специални. Всъщност, силите на йидама са много по-големи, тъй като той е способен да контролира някои специфични енергии на вселената. Той често трябва да се грижи за физическата и психическата неприкосновеност на ученика. Освен това, друга негова отговорност е да го насочва към окончателното освобождаване при пълна безопасност. В повечето случаи, паранормалните интервенции на йидама имат за цел да защитят човека от това да бъде атакуван от определени демонични същности или от зловредните влияния, с които може да се сблъска по време на своята духовна практика. Такива ситуации възникват най-често в Тибет, който е особено известен с подобни проявления. Планинските райони, долините и обширните плата са основните зони на влияние на различни фини същности, които не винаги са приятелски настроени към тези, които нахлуват в земите им. Те са способни да извършват ужасяващи деяния във физическия свят, като дори биха могли да отнемат живота на ученика. Това са някои от ситуациите, в които помощта на йидама е от изключително значение. Разбира се, на първо място човекът трябва да опита да спечели благоволенieto на съществото, контролиращо района, в който ученикът иска да се установи за известно време с цел да осъществи определени духовни дейности и практики. В противен случай, съответният дух може да се

почувства засегнат и обиден, тъй като не е получил необходимото внимание, прилягащо на господар на местността. Обикновено това "предразполагане" на духовете се постига с помощта на прости ритуали, в които биват представени продължителността и причините за престоя. За да бъде повишена вероятността за успех, често се предлагат подаръци, като храна или определени предмети, които са създадени именно с такава цел. Ако те се харесат и бъдат приети от въпросното същество, то отнема тяхната основна фина енергия, докато материалните дарове са или давани на други хора, или заравяни в чиста почва. Ако духът откаже да сътрудничи, което обикновено се проявява под формата на видими и неблагоприятни външни влияния, като ужасни бури, заплашителни светкавици, каменни свлачища и дори нанасяне на вреда на ученика, тогава се намесва йидамът, който влиза в "битка" с това същество. Подобен сблъсък може да бъде доста краткотраен, ако разликата в силите е прекалено голяма. От друга страна, в случай, че силите на йидама и астралната същност са сравнително еднакви, битката може да бъде дълга и изтощителна. По време на всичко това ученикът се оттегля от мястото на сблъсъка и, ако ситуацията стане нестабилна, той се опитва да помогне на йидама чрез прилагането на определени духовни практики, като най-често призовава на помощ други фини същности.

- Ситуациите, които описвате, изглеждат като извадени от някоя приказка или легенда. - казах аз - Чудя се дали наистина има такива ужасяващи сблъсъци между фантастични същества. Във физическия свят ли се случват този вид битки? - попитах аз, любопитен да разбера.

- Знай, че те са много по-реални, отколкото можеш да си представиш. - отговори ламата - Ако не можеш да видиш нещо, това не означава, че то не съществува. Хората в днешно време са

"слепи" за тези фини реалности, тъй като са прекалено високомерни и индоктринирани от идеологията на материализма. Ето защо, дори и когато се сблъскват с неоспорими доказателства за съществуването на други нива, те или отказват да го приемат, или получават най-плачевния психически срив.

Във фините светове, като например астрала, формите и цветовете имат много голям спектър на проявление. Поради това много от същностите, принадлежащи към това измерение на Сътворението, във физическия свят съответстват само бегло на представите ни за тях, приближавайки се по-скоро до т. нар. въображаеми същества, описани в приказките, митовете и легендите. Те дори могат да се материализират във физическата реалност, но само при определени много специфични обстоятелства. За йидама и съответното същество това е въпрос на избор, но обикновено се случва тогава, когато всички други варианти на борба в по-фините нива на съществуване са изчерпани. В такива случаи, тяхната манифестация на физическо ниво е унищожителна и ученикът трябва да се увери, че се е скрил достатъчно добре. Въпреки че много рядко йидамът губи подобни схватки, борбата обикновено завършва преди някой от двамата да е убит, но има и някои по-драматични случаи.

Докато наблюдавах огромния и мълчалив йидам, който бе в стаята с нас, един въпрос постепенно изкрystalизира в съзнанието ми.

- Той ли е йидамът, който Вие сам сте създали? - най-накрая се осмелих да попитам.

Ламата не ми отговори веднага. Помислих си, че въпросът ми е бил неподходящ и тъкмо бях готов да се извиня, когато той проговори с "неутрален" тон:

- Не, в този случай ситуацията е много по-сложна. Добре е, обаче, че разговорът ни достигна до тази точка, тъй като това е свързано с целта на нашата среща. Всъщност, аз самият съм нещо като посредник, който трябва да изпълни определена задача отнасяща се до теб. Бъди спокоен, става дума за нещо позитивно, но не мога да ти разкрия нищо повече от това, което е необходимо засега.

Питах се колко ли ограничено бе това "необходимо", имайки предвид, че стоях там около четири часа и все още няхах представа защо изобщо съм дошъл. След това осъзнах, че макар да бяхме разговаряли доста дълго време, така и не разбрах името на тибетеца.

Репа Сундхи

Някак си разочарован от тази необичайна ситуация, аз изразих своето недоумение, което ми се стори оправдано. Ламата се извини за това, че все още не се бе представил. След което ми каза, че в началото е решил да ми даде някои обяснения свързани с присъствието на йидама, тъй като той бил погълнал изцяло моето внимание.

Разбрах, че свещеникът се казва Репа Сундхи и че е роден в Тибет, но напуснал страната след нахлуването на китайците през 1956 г., тъй като по това време играел важна роля в кралския двор на Лхаса. За известно време той пътувал из няколко държави с дипломатически мисии, но в крайна сметка се установил в столицата на Китай - Пекин.

- Все пак, нещо не ми е ясно. - казах аз - Разбрах, че сте напуснали Тибет заради китайците, а сега ми казвате, че сте се установили в Китай.

Репа Сундхи ме помоли да оставя формалностите и да се обръщам към него с името му. Освен това, разликата във възрастта между нас не беше много голяма, но този факт създаде нова дилема за мен. Според неговия разказ, той работил в тибетската столица през 1956 г., от което се подразбира, че по онова време трябва да е бил на около 30-35 години. Понастоящем, обаче, имаше вид на 50-годишен човек. Следователно съществуваше разлика от около четири десетилетия, която бе пренебрегната.

- Щяхме да стигнем до тази деликатна точка в разговора ни, така или иначе. - каза той - Радвам се, че Елинор ти е разказал за своята тайна, това ще ти помогне по-лесно да асимилираш някои от разкритията, които ще ти споделя.

Ламата леко се усмихна поглеждайки към странния предмет, който бе върху масата.

- Трябва да ти кажа... - продължи той - че в началото не принадлежах към традицията на духовния път, който Елинор следва, въпреки че го познавам доста добре. За да разбереш какво правя на този свят и какви са целите, които преследвам, ще трябва първо да се запознаеш с някои окултни аспекти, но сега нямаме време да ти разкривам подобна информация. Все пак, това, което мога да ти кажа е, че най-често изпълнявам ролята на пратеник, като същевременно допринасям за правилното разбиране на предаденото съобщение.

- Какъв пратеник? - попитах аз, обръщайки сериозно внимание на нашия разговор - И за какво съобщение става дума?

- Недей да мислиш за тези съобщения като за писма или като за нещо, което може да бъде словесно предадено. - отговори ламата - По-скоро, съответните "съобщения" могат да бъдат интегрирани в определени видове духовни мисии из различни части на света.

Във връзка с това, трябва да знаеш, че времето почти не ми се отразява. При някои хора нивото им на съзнание им позволява да действат по такъв начин, че да привличат към аурата си определен тип космическа енергия, енергия, носеща младост. Освен това, има и една тайна смес от много редки планински растения и билки, която допринася за този ефект, но ще спра дотук с разясненията си.

Вече почти бях останал без думи. Това определено се очертаваше като една незабравима нощ. Тогава отново попитах Репа Сундхи кой го изпраща на тези мисии.

- Проблемът е сложен. - отговори той - За да разбереш неговите тънкости, ще ти е нужен солиден опит в езотериката, както от идеологическа, така и от практическа гледна точка. Посветеният в тайните на окултизма знае много добре, че човечеството не е оставено на произвола на съдбата. Ако беше така, то най-вероятно натрупаната негативна карма на Земята отдавна щеше да е довела до унищожение. Има, обаче, в йерархичен смисъл светове и цивилизации, чиято задача е да поддържат определен баланс на планетата без да се пречи, доколкото е възможно, на свободната воля на хората. Това са много деликатни, сложни и трудни за разбиране аспекти на реалността. От една страна, това се дължи на факта, че ориентацията на науката и човешките схващания относно вселената, са все още дълбоко материалистични. От друга страна, навсякъде из този свят има определени окултни организации, които са много силни и изобщо не са ориентирани към положителни цели.

- За какви светове и цивилизации говориш? Извънземни ли? - попитах аз, внимавайки да не навляза в някоя деликатна тема.

Ламата придоби сериозен вид, а тонът му се повиши.

- Каква е причината за твоето учудване и недоумение? Не си ли се изправял вече пред неоспорими доказателства в това отношение? Не си ли получавал достъп до места, които понастоящем едва неколцина човешки същества имат право да посещават? Реалността може да бъде смущаваща и невероятна на пръв поглед, но това не означава, че тя не съществува. Лудостта "извънземна инвазия" и масовата манипулация, която систематично се прилага през последните десетилетия, до голяма степен успя да дискредитира тази тема в очите и умовете на мнозина. Както и да е, надявам се ти да не си сред тях. Би било много тъжно, особено предвид факта, че вече си се докосвал до строго секретна информация в тази област.

Смирено приех укора. Всъщност, нямах намерение да отричам съществуването на други цивилизации във вселената, които са много по-развити от човешката, по-скоро исках да изразя съмнението си, че те биха допринесли за добруването на човечеството. По мое мнение, да вярваме или да не вярваме в съществуването на свръхразвити цивилизации в тази вселена е детинско и именно на такова ниво се зараждат подобни противоречия. Имам предвид споровете между някои учени, световни политици и НЛО-поддръжници или такива, които представят несъмнени доказателства по въпроса. Всички политици и не само те, упорито отричат наличието на тези светове и се стремят да докажат, че в действителност те не съществуват. Изключително надменната и ограничена идея, че сме сами във вселената, се основава на ясно определени интереси, отнасящи се до пълния контрол над човечеството.

Повечето проблеми идват от християните, тъй като влиянието на църквата по света (особено католическата) е все още силно. Например, ако папата каже на вярващите, че във вселената има и други същества, някои технологично много по-развити от човека,

и се приведат ясни доказателства за това, то тогава най-вероятно сред масите ще настане дълбока концептуална криза. Разкриването на доказателства за контакти с други цивилизации би довело до рязък и необратим спад във влиянието и силата на контрола над човешкия род, тъй като в такъв случай хората ще имат и други опции отворени пред себе си, ориентирани към хоризонти, различни от налаганите дотогава. Все пак, проблемът е много по-комплексен и не се ограничава само до тези аспекти.

Вече бях добре запознат с тези въпроси. Дори повече, имах възможността да видя невероятните технологии в "Залата на Проекциите" и да се убедя в съществуването на други цивилизации в нашата галактика, след като изгледах съвкупност от няколко холографски проекции.

Макар да бях убеден, че големият комплекс в планините Бучеджи бе дело на древна извънземна цивилизация, Цезар никога не го потвърди, дори и след като ми разкри много тайни подробности от великата експедиция, в която бе участвал. Ето защо, от тази гледна точка, това все още е загадка за мен.

Вероятно поради някакъв примитивен идеологически "рефлекс" реагирах повърхностно на казаното ми от Репа Сундхи, смятайки, че е малко вероятно човечеството да е наблюдавано от други по-напреднали цивилизации. Същевременно осъзнавах, че няха нищо в подкрепа на тази мисъл.

- От друга страна... - продължи да обяснява ламата - ... не съм казвал, че говоря за земна цивилизация. Казах, че има много напреднали същества, които се грижат за благополучието на човека. Техните сили и възможности към момента са далеч отвъд твоите представи.

- Добре, но къде са те? - с истинско удивление попитах аз -

Къде живеят? Сред нас ли са?

Репа Сундхи продължи да обяснява спокойно:

- Техният технологичен и духовен напредък е толкова голям, че позволява на представителите на тази цивилизация да изменят, като с превключвател, честотата на трептене на материята, когато си пожелаят. В известен смисъл това е подобно на начина, по който действа йидамът, но когато е необходимо те могат да променят вибрационното ниво на цялата си цивилизация, превключвайки от физическия към астралния свят и обратното. Въпреки това, с цел да избегнат нежелан контакт с настоящата човешка цивилизация, която е нечиста и противна, те са се установили в една много специална и тайна зона, за която има само слухове и хипотези. В по-голямата си част тази ситуация бе актуална до момента на голямото откритие в планините Бучеджи преди малко повече от година.

Запазих мълчание, но наум си задавах един въпрос. Репа Сундхи веднага отговори:

- Да, Цезар Брад знае за въпросната цивилизация и мястото в Бучеджи, но след като командосите се завърнаха от великата експедиция, му бе забранено да говори за това, дори с румънските и американски власти. Веднъж, по време на престоя му в главния тунел, се случило нещо, което само Цезар видял. Останалите членове на екипа нямали достъп дотам. Всъщност, те дори не знаят какво се е случило.

- Това означава, че познаваш Цезар доста добре. - казах аз ентусиазирано - Той също ми разказа много за грандиозното си приключение, но премълча някои неща. Каза ми, че все още не му

е разрешено да ги сподели, но смятам, че е имал предвид точно това, за което говореше ти. Питам се откъде познаваш Цезар толкова добре, че той да разговаря с теб по тези тайни въпроси. Той никога не ми е споменавал нищо за теб.

Ламата се усмихна загадъчно, след което започна да говори:

- О, но той ти е говорил за мен, само че, нито един от вас не знаеше истината по онова време. Едва след като той направи голямото откритие в планините Бучеджи, при много специални обстоятелства, които аз предизвиках, можехме отново да се срещнем. Аз съм негов много стар приятел, но ето, сега благоприятната игра на съдбата направи така, че ти да си в състояние да разбереш определена информация, която е изключително тайна.

Усилено се опитвах да идентифицирам Репа Сундхи от разказите на Цезар, но без резултат.

Отправяйки любезен поглед към мен, ламата в крайна сметка проговори:

- Внимателно се грижех за образованието и духовното обучение на Цезар Брад, който е изключително напреднало човешко същество. Помагах му в развитието на неговите забележителни способности и го насочих в посока, където никога не може да се провали.

В този момент тибетецът спря за момент, давайки ми последен шанс да го идентифицирам. От дълбините на моите спомени нагряваше все повече и повече един проблясък. Тогава ламата скромно каза:

- Аз съм доктор Ксиен. - това бе единственото, което той

продума в този момент.

Ахнах от удивление, вече не знаех в какво да вярвам. Цезар ми е говорил сравнително малко за д-р Ксиен, но винаги с чувство на уважение и привързаност. В известен смисъл мога да заключа, че по време на комунистическия период ламата е бил нещо като духовен учител на Цезар, обучавайки го няколко години в тайната база край град Б. Веднага след Революцията през 1989 г., обаче, той внезапно изчезва, без никой да знае нищо за него. Нито той, нито неговият помощник оставили никакви следи или доказателства за тяхното изчезване. Цезар ми бе казал, че когато са се свързали с китайските власти, за да ги информират относно ситуацията, първоначално те реагирали доста негативно и обвинили румънските тайни служби в смъртта на двамата. Малко след това, обаче, цялата история била необяснимо забравена, без никакви обяснения и без мистерията изобщо да бъде разгадана. Мислех, че Цезар, благодарение на неговите необичайни възможности, знаеше поне част от истината, но не искаше да ми я разкрие.

- Вярно е, че той се опита да ме открие посредством определени окултни способности... - каза ламата - но по онова време той все още не бе развил силите си до точката, в която да може да преодолее фините защитни бариери, които създавам в такива ситуации. Тази защита е оправдана от нуждата да действам свободно, доколкото е възможно, с цел да изпълня духовната си мисия, спазвайки същевременно до голяма степен "нормите" на модерното общество.

- И все пак, не разбирам какво е естеството на твоите мисии по света. - казах аз - Вече разбрах това, че си прекарал много години в Румъния като специално аташе на Китай по паранормалните

въпроси. Това ли бе твоята мисия?

- Има няколко направления или мисии, с които се занимавам едновременно, но те всички са някак си свързани, което означава, че имат общ знаменател. За да се справя ефикасно с всичките, трябва да създам контакти с определени хора, замесени по един или друг начин в тези събития. Затова се налага да пътувам до различни места по Земята. Следователно, да се каже, че стоя на едно и също място е неточно, всъщност аз пътувам из много страни, в които вече съм установил контакти. Това обаче не се случва по традиционния метод, за който ти си мислиш. Разкривам ти тази тайна, за да разбереш, че отвъд обикновените методи, които човек използва за извършването на ежедневните си дейности, има и други възможности, които са на разположение на определени хора. Става дума за способности, които спрямо стандартите на сегашното човечество, са с паранормален характер.

Сега вече можеш да разбереш моето "изчезване" от Румъния преди петнадесет години. Важен етап бе приключил и присъствието ми там повече не бе необходимо. Оказа се, че оценката ми е била правилна, тъй като с развитието на нещата Цезар оправда моите очаквания. Всичко, което се случи след това, включително и голямото откритие в планините Бучеджи, е част от един сложен многоизмерен план, който към този момент няма нужда да обсъждаме. Въпреки това, с течение на времето, ще разбираш все повече и повече подробности относно това велико дело, което засяга цялата планета и в което ти имаш своя собствена роля. Реализирането на този грандиозен проект, свързан със Земята, е плод на обединените усилия на няколко много развити същности, някои от които принадлежащи към други измерения, както сам ще се убедиш скоро.

Бях изумен от това, което чух, но същевременно усетих силно

желание да бъде в услуга и да помогна, доколкото съм в състояние, за реализирането на този план. След това поисках да получа повече информация за това как действа Репа Сундхи в този свят.

- По-голямата част от връзките, които поддържам и до които прибягвам, са на правителствено равнище. - продължи ламата - Въпреки че на този свят има много хора, борещи се срещу доброто, определено има и такива с чисто съзнание, които искат да са от полза на нацията, към която принадлежат и дори на цялото човечество. Колкото по-високи са техните позиции и правомощия в правителствата на световните сили, толкова по-важно е тяхното влияние. Пример за това е връзката ми с някои членове на китайското правителство. Те улесняват много от моите добротворни интервенции и междувременно прикриват някои странни събития, които не могат да бъдат обяснени. Тези връзки се предават и разнообразяват от поколение на поколение, но те не са единствените ми контакти.

Важна роля играят и хората, притежаващи силни магнетични способности, както и други изключителни способности, при условие, разбира се, че са водени от добри намерения. През идните времена, тези хора ще бъдат в състояние да поляризират много други около тях, показвайки правилната посока, така че всички да разберат, че човечеството се намира в критична ситуация и, че могат и трябва да действат ефективно, за да я трансформират отвътре. Добре е да знаеш, че Цезар Брад, благодарение на своите дискретни, но добре интегрирани интервенции, е успял значително да стабилизира силите в Румъния.

Нещата винаги трябва да бъдат преценявани от една позадълбочена гледна точка, а не само от физическа. Влиянието на интервенцията е много по-силно, ако тя се е зародила във финото

каузално ниво, само тогава ще се материализира във физическия свят, но сложният ѝ начин на действие ще бъде разбран от малцина. Цезар вече е в състояние да прави това, но трябва да знаеш, че за да придобие подобни способности, намеренията на въпросния човек трябва да са наистина чисти.

След като Репа Сундхи ми сподели всичко това, изпитах чувство на благодарност за неговата мъдрост и любезното му отношение.

Въпреки че го познавах от съвсем скоро, по време на разговора ни откривах поразителни сходства с това, което Цезар ми бе разказвал през последните няколко години. Не бе трудно да си представя, че Репа Сундхи често е говорил на Цезар като учител на ученик, разяснявайки му много от аспектите на живота, насочвайки го търпеливо по пътя на добротата и правдата.

Почувствах се прекрасно и всяко предишно усещане за безпокойство и негодувание изчезна като на магия. Бях нетърпелив да разбера повече за това как мога да развия знанията си и да усъвършенствам методите си на действие. Тогава ламата ми даде обяснение, което в началото ми се стори изненадващо:

- Един от най-важните аспекти, с които трябва да си запознат, по отношение на знанието е, че всичко, което едно същество преживява и чувства по време на своя живот, се превръща в урок за останалите същества във вселената. Основният елемент е, че това се случва независимо от времето и пространството. Когато придобиеш способността да се "включваш" към това поле на съществуване, което надхвърля времето и пространството, на практика ще имаш достъп до всички "записи", това включва всичко, което се е случило и което предстои да се случи.

- Невероятно! - казах аз развълнувано - Точно тази вечер Елинор ми разказа за фините "записи", само че във връзка с миналите животи. Вярно е, че той не ми даде много информация, но сега разбирам, че е имал предвид същото, за което ти ми говориш в момента.

Тогава Елинор сметна за необходимо да се намеси, за да изясни допълнително нещата:

- Казах му, че способността да виждаш предишните животи, неговите и тези на други същества, се основава на достъпа на съзнанието до едно надтемпорално ниво на съществуване, където се пазят точни "записи" на всяко действие, извършено в този феноменален свят. - каза Елинор, обръщайки се към Репа Сундхи - Това е нещо като "магнетофонната лента" на вселената.

- Абсолютно вярно. - съгласи се ламата - Достъпът до тези "следи", оставени от някое създание по време на неговия път, могат да ти помогнат да се възползваш от това, което можем да наречем "опита на вселената". Много е важно наистина да разбереш това. В края на краищата, всяко същество в етапа на Сътворението се изправя пред две основни и противоположни екзистенциални състояния: състоянието на невежеството и състоянието на познанието. Под "невежество" имам предвид, че съответното същество почти не познава фундаменталните закони на вселената, в която живее. Ето защо невежеството прави така, че човек да живее само частично, непълно и в много ограничена екзистенциална реалност. Метафорично казано, той живее в една много малка клетка, без дори да го осъзнава. От друга страна, знанието е сила. И не говоря за теоретичното (научно) знание или това, което често е наричано светско знание, а по-скоро за универсалното знание. Първо, то е безкрайно по-богато на нюанси и второ, то е единственото, което осигурява достъп до висшите измерения на духа.

- Да, но макар и невежи, хората често живеят живот, който изглежда добър и дори щастлив или богат. - казах аз - Е, поне това, което те смятат за щастие и удовлетворение.

- Това е вярно. - отговори ламата - Те живеят, но в неведение и точно заради това страдат. Страданието и невежеството се допълват и взаимно се захранват. Все пак, дори и в това има скрит смисъл, тъй като само тогава, когато страданието и проблемите достигнат прага на поносимостта, което евентуално се случва след десетки или стотици инкарнации, човек осъзнава, че вече не може да продължава по този начин. Това е ключов момент от неговата еволюция, в който той започва да осъзнава все повече и повече факта, че е едно цяло с вселената. По пътя човек може често да пада и да се изправя, но важното е, че той вече е посадил в съзнанието си и във вътрешното си възприятие усещането, че трябва да промени в себе си нещо фундаментално. Тази мисъл винаги ще служи като мотивация да се стреми все по-нагоре и по-нагоре.

Слушайки това, което Репа Сундхи казваше, размишлявах над идеята, че невежеството е като нощ за човешкото разбиране, като гъста мъгла, която помрачава неговото съзнание.

- Доколкото мога да кажа, състоянието на невежия човек не е много по-различно от това на едно нищо неподозиращо животно. - дадох глас на своите вътрешни разсъждения.

- Макар да звучи преувеличено, знай, че това е точното отражение на реалността. - каза ламата - По принцип, всичко започва от основната разлика между човека и животното, а именно - самоосъзнаването. Проблемът е прост. Докато човек знае, че съществува, което означава, че той се себеосъзнава и може да действа по определен начин, то животното действа само по инстинкт, без да знае, че съществува. Животът на животното е

сведен едва до няколко спонтанни вътрешни импулса и много ограничена гама от емоции. Въпреки това, сред животните, както и сред хората, има значителни различия, които, когато създанието достигне до определен еволюционен етап, го даряват с наченки на съзнание, което допълнително спомага за скока към трансформацията в човешко същество със самосъзнаване. Очевидно е, например, че между къртицата и делфинът съществуват големи различия по отношение на възможностите за разбиране и комуникация с едно същество с по-висша ментална структура, като човека.

- Искаш да кажеш, че един и същи еволюционен процес, от форма на низше съзнание до такава на висше, е валиден за цялата физическа вселена? - намесих се аз.

- Разбира се, освен това, ти вече знаеш колко разнообразен е животът в нашата галактика. Може би, обаче, ще бъдеш много изненадан да откриеш невъобразимото величие на разнообразието на живота в останалата част на вселената, пред което това, в нашата галактика е почти нищо. Една форма на живот винаги ще се адаптира към специфичните условия на живот в определено кътче на вселената, независимо дали те отговарят на условията на човешкото съществуване. Следователно, интелигентните форми във вселената са много различни и единствено огромното его и нестихващата глупост на хората могат да ги накарат да вярват, че са сами в една наистина гигантска вселена, чиито реални размери не могат да бъдат схванати или логично разбрани от системата за оценяване, която имаме в умовете си. От друга страна, тази физическа вселена е много по-малка в сравнение с астралната и менталната вселена, които от своя страна са много по-малки от каузалната. Всяка от тях разполага с практически неограничен брой възможности за развитие по отношение на формата и енергията, която се материализира в конкретен вид материя или

вещество. Например, астралната "материя" е много по-фина от т. нар. физическа материя, която може да бъде докосната и с която хората са свикнали. На свой ред, "веществото" характерно за менталното измерение е по-fino от астралното "вещество" от емоции, а каузалната "материя" е много по-деликатна от менталната.

Става дума за минимална интуиция и здрав разум, нужни на човек, за да осъзнае, че това колосално разгръщане на сили и енергии в Сътворението, не е само заради него, дори и да се смята за единствения обитател на безкрайното пространство, което го обгражда. Общо за всички светове, били те физически или фини, е тяхната строга йерархическа структура, базираща се на еволюционната степен и духовното развитие на съществото. И тъй като нивото на развитие по време на трансформацията е правопрпорционално на нивото на знанието, отново стигаме до изначалния проблем, а именно, че този, който знае, има сила и тази сила му дава достъп до все по-високи и по-високи нива на сътворението. Разбира се, вярвам, че отдавна си се досетил, че силата, за която говоря, не е физическа, финансова или политическа, всички те са само частични и много ограничени форми на силата, която мъдрият придобива.

- Това означава, че на практика всичко се свежда до еволюцията на съзнанието. - заключих аз - По време на този процес, невежеството постепенно бива изместено от знанието и това обяснява защо някои хора умеят повече неща по-добре от останалите.

- Развитието на съзнанието води до развитие на формата, или с други думи, на физическата обвивка, която позволява понататъшното развитие на това съзнание. - обясни Репа Сундхи - Минералният, растителният, животинският и накрая човешкият свят, произтичат един от друг, в този ред. Но ще отнеме твърде

много време и многобройни обяснения, за да навлизам сега в детайли относно начина на осъществяване на този преход и неговите специфични условия, както и особеностите на всеки свят. Затова ще се огранича само до обяснението на някои аспекти относно човека и животните, тъй като в техния случай съзнанието започва да приема все по-развити форми. Вече ти казах, че макар да има фундаментални различия между двата свята, човекът често се държи като животните, понякога достига дори по-ниско ниво от това.

Бидейки на същото мнение, нямаше как да не забележа, че причината за поразителния упадък на човечеството най-вероятно бе остра форма на невежество.

- Независимо от това, как става така, че човек, който вече има искрата на самосъзнанието и знае, че е физическо лице, и всичко останало, успява да падне до много по-ниско ниво? - попитах аз - Каква форма на невежество е това?

Репа Сундхи изглеждаше доволен, че сме стигнали до тази точка в разговора ни.

- Това наистина е по-специален въпрос. - отговори той - Това е така, защото заедно с чувството за индивидуалност на човека, даващо му цел в живота, той притежава и свободната воля да действа както пожелае, неговите действия, разбира се, могат да бъдат добри или лоши. При животното, обаче, действията не се основават на свободна воля. Има моменти, в които изглежда, че това не е така, но това са само наченки на индивидуалност. Всички действия, извършени от едно животно са ръководени от

инстинкти и навици, включително и проявите на привързаност и преданост. Разбира се, с течение на времето, това осигурява еволюцията от животно към човешко същество, но все пак трябва да се има предвид, че то все още няма собствена воля, защото все още си няма собствено съзнание и не осъзнава, че съществува като индивид. Едно животно може да разпознае много същества и предмети около себе си и дори може да направи някои елементарни връзки или пък да прояви някакви емоции, но все пак, всичко това се дължи единствено на инстинкти и навици. Затова не можем да говорим за индивидуално съзнание сред представителите на животинското царство. За разлика от човека, животните имат групово съзнание, като периодично и в резултат на натрупан опит, някои екземпляри от това групово съзнание успяват да го надскочат, достигайки до по-горно еволюционно ниво. Това по-високо ниво може да е по-развит животински вид или човешко същество. В такива случаи, въпросното животно е "фрагмент" от груповото съзнание, или по-скоро, квинтесенция на нивото на развитие и опитност на определения животински вид в настоящия момент. Затова то бива допуснато до един по-висок етап на развитие, постепенно придобивайки все по-ясно съзнание за своята индивидуалност, докато впоследствие се превърне в човешко същество.

Тук, макар скокът на съзнанието към човешко състояние да е огромен в сравнение с предходните екзистенциални условия, отговорността за извършените дела принадлежи само и единствено на индивида. Както казах, животното реагира по инстинкт и дори понякога действията му да са жестоки, те са или за самозащита, или, за да се нахрани. Тези действия не се определят като индивидуални, тъй като животното не осъзнава техния характер, неговите постъпки се интегрират на нивото на груповото съзнание на дадения животински вид, към който то принадлежи. По този начин съзнанието на този вид трупа опит.

При човека е точно обратното, тъй като всичко, което прави, говори и мисли, зависи от неговата воля, като се предполага, разбира се, че той е физически, умствено и психически здрав. Тази свободна воля е това, което му дава възможността съзнателно да избере една или друга опция и да реши дали да тръгне по пътя на еволюцията и доброто или по този на гибелта и страданието.

Да бъдеш човешко същество, обаче, не ти спестява последствията от невежеството. Ако човек избере да върши злини, да бъде груб, твърд, студен, деспотичен или дори да убие, всичко това ще се "причисли" към неговата съдба или карма и той ще трябва да си плати със същото в следващите животи. Всички пороци на човечеството, започвайки от дребнавост, лицемерие, лъжи и продължавайки с унищожителна суета, язвителна алчност, оковаваща привързаност и отровна ревност, са действия, които очернят душата на човека като пепел и черен дим.

За разлика от него, едно животно се ръководи единствено от инстинктите си за самосъхранение, хранене и размножаване. То не е способно на изумителните човешки подлости, нито на отвратителните действия и отблъскващи хитрини, до които хората прибъгват, за да постигнат своите егоистични цели. Ето защо ти казах, че, за съжаление, човек понякога пада по-ниско от животното, защото, въпреки че е способен да види, прецени и разбере негативния характер на тези действия, той все пак ги извършва. В действителност, в това се състои същността на греха и грешката. Човек винаги ще се окаже там, където го е отвела нишката на миналите действия, без значение дали той осъзнава това или не.

- Как е възможно човечеството да се намира в такъв упадък? - попитах аз, леко объркан - Толкова ли е драматично невежеството?

- Всичко ще ти се изясни, ако наистина разбереш начина, по който тези аспекти са свързани във вселената. Невежеството води до грешки, а те водят до натрупване на негативна карма, или, с други думи, тежка съдба. Това от своя страна "оковава" въпросното човешко същество с ограничения, наложени заради извършените от него грешки. Така процесът продължава като един привидно порочен кръг. Излизането от такова плачевно състояние може да стане единствено постепенно, с постоянни и интензивни усилия от страна на дадения човек, в опит да насочи и трансформира характера на своите действия към по-благороден. Понякога, сблъсквайки се с проблемите и трудностите в живота, човек може да се почувства толкова отчаян и изгубен, че да се изкуши да отнеме собствения си живот, мислейки, че по този начин ще избяга от всичко това. Това е огромна грешка и е тежка пречка по пътя на еволюцията.

Тогава си спомних коментара на Елинор по тази тема. Репа Сундхи просто обогати знанията ми за нещо, с което вече бях запознат.

- Хората, които прибегват до подобно безразсъдство, обикновено са психически и умствено нестабилни или личността им е под влиянието на демонична същност. Тези аспекти остават незабелязани от хората около самоубилия се човек, като за тях действието му изглежда нелогично, предвид досегашния му живот. Глупостта и невежеството на хората, обаче, не могат просто да бъдат заменени с истината.

Изуми ме това, че ламата сякаш знаеше много добре какво си бяхме говорили с Елинор преди неговото пристигане. Въпреки това, забелязах, че той дискретно насочваше разговора ни към онези аспекти, които смяташе за най-важни и в които искаше да

задълбоча разбиранията си. Неговите телепатични способности бяха изумителни.

- Най-общо казано, човек преживява една почти непрекъсната драма. - продължи той - Без дори да подозират за дълбокия смисъл на живота във вселената и че има някои основни и неизменни закони, които действат в перфектен баланс, невежите обикновено приемат лошото за добро и обратното. Оставени на произвола на съдбата, те са като листа, носени от вятъра, или като колесница без кочияш, който да обуздае изплашените коне. Често, действайки сляпо, без да мисли изобщо и под импулса на съдбата си, невежият човек привлича множество енергии в аурата си, които го карат да живее в подобно на ларва, нисше състояние на живота.

Има колосална разлика между окаяното и висшето състояние на човека, която, парадоксално, обикновените хора рядко забелязват. Това се обяснява с факта, че човек, който живее в ограничена област на възприятия и знания, не е в състояние толкова лесно да разбере това, което е по-висше от него, защото той няма база за сравнение. Освен това, той забелязва, че много от неговите житейски принципи са зловредни и противопоставящи се на вселенската хармония и заедно със своите дребни предразсъдъци са пълната противоположност на поведението и визията за живота на един мъдър човек. Невежият се чувства объркан, когато, за да се трансформира, се наложи да промени изцяло възгледите си за живота, което, поне в началото, несъмнено изисква много усилия. Често, обаче, той не е готов да положи тези усилия, дори нещо повече, стига до извода, че принципите и дълбокият духовен начин на живот на мъдреца, в действителност са грешни и трябва да бъдат заклеимени от обществото. Невежият, който вече се е озлобил, получава подкрепата на мнозинството хора, които също са слепи. Всъщност, този вид действия изразява на едно по-fino

екзистенциално ниво бушуващия страх на хората. Това се отнася особено за богатите и тези от управляващия елит, които се страхуват да не загубят привилегиите, влиянието и политическата си власт, и дори своето богатство. Този вид подход се предприема най-вече срещу великите духовни реформатори на човечеството и тези, които споделят с другите своите иновативни идеи за свободата на духа, чистотата на живота, честта и божествената любов. Смятани за обществена заплаха, те бързо биват потиснати, а мнението на масите се насочва и манипулира с помощта на фалшива информация, създавайки общ фронт срещу обвиняемия.

Както вече знаеш, истината винаги побеждава, но това не означава, че няма страдание. Страданието се появява всеки път, когато има нарушаване на космическите закони на хармонията и баланса, било то заради действия в настоящето или заради съдбата, отразяваща лошите дела от миналите и бъдещите животи. Трябва да знаеш, обаче, че дори страданието има своето специално предназначение в Творението. Неговата основна "цел" не е да наказва, а да коригира погрешното отношение на човека към живота, който живее. Колкото повече човек вижда и се учи от грешките си, без да ги повтаря, толкова повече страданието изчезва. Но ако човек продължи по същия начин и не осъзнава скритите причини за своето нещастие, то ще се увеличава все повече и повече, превръщайки живота му в истински кошмар.

Бях трогнат, усетих студени тръпки по гърба си. Казаното от Репа Сундхи породило в мен въодушевление от желанието да не върша злини, но също и ме разтревожи заради лошите ми дела в някои отминали животи. Признах му своите мисли, а той любезно се засмя и ме успокои:

- Ридаенето за грешки, направени в предходни животи или в

настоящия, е безсмислено, освен ако ти помага да осъзнаеш тяхната негативна природа. Честно казано терминът "страдание" е относителен, тъй като човек просто получава обратно онова, което е дал преди много време.

- С Елинор също говорихме относно този аспект. - казах аз - Питам се, наистина ли нещата са толкова строги?

Репа Сундхи отговори категорично:

- Законът на кармата действа прецизно и неумолимо. Независимо от това, божествената благодат често прави проблемите и страданието в живота на човек по-поносими, особено когато той искрено и от сърце съжалява за грешките, които е допускал и разбира, че това не е начинът, по който трябва да действа. Ако я няма тази божествена подкрепа, която често се нарича Провидение, най-вероятно човешкото същество ще бъде смачкано от тежестта на страданието, което то трябва да изтърпи в резултат на своите лоши дела. Но, както също вече знаеш, Бог не желае грешникът да бъде унищожаван, а реабилитиран. Точно заради това ти казах, че единственият начин човек да се завърне към живот, в който присъства божественото, е по пътя на духовното знание, най-висше сред всички други знания. Когато човек има познания от такава величина, той може да се "настройва" към всичко възвишено във вселената. След това, знаейки нейните основни структури и закони, той може да направи своя избор, тоест може да насочи свободната си воля в позитивна посока. За съжаление, както добре знаеш, има много хора, които избират негативната посока, което е наистина тъжно за тяхната бъдеща карма. Този, който е добронамерен, може все повече и повече да впряга волята си с цел да привлече възвишени вибрации към аурата си, които да му дадат необходимата подкрепа във всички негови начинания.

Репа Сундхи спря с обясненията си, за да ме попита дали съм уморен. Казах му, че рядко съм се чувствал по-добре отколкото в момента, след което му благодарих за отделеното внимание. Въпреки че си бях поставил за цел да разширя духовните си познания през изминалата година, след като Цезар замина на великата експедиция, често чувствах липсата на компетентен водач, който да ми обясни тънкостите на някои сложни аспекти, които не разбирах. Моите спорадични медитации не винаги ми помагат да установя скритите характеристики на някои езотерични идеи или понятия. Това понякога ме кара да се чувствам самотен и безпомощен. Цезар беше толкова зает, че успях да се срещна с него само два пъти. Това беше, когато той сподели с мен някои от изумителните тайни относно събитието. Тъй че бях много щастлив да разбера колкото се може повече информация за някои въпроси, които не бях изучил добре допреди тази нощ. От друга страна, бях заинтригуван от истинската цел на тази среща. Каква бе истинската причина, поради която Репа Сундхи искаше да говори с мен?

- Да, смятам, че дойде моментът да обсъдим и този аспект. - каза той - Вече е много късно, а все още има много неща, които трябва да свършим преди да заминем.

- Не знам нищо за никакво "заминаване". - предпазливо казах аз, повдигайки изненадано вежди.

- Важното е да имаш доверие на нас и на това, което ти казах. - отговори той - Засега няма нужда да задаваш прекалено много въпроси. По-късно ще ти бъде помогнато да разбереш всичко, от гледна точка, която сега все още не можеш да осъзнаеш. Ще

направим едно кратко пътуване и ще заминем след три дни. Елинор ще се погрижи за всичко необходимо. Междувременно аз трябва да уредя някои въпроси, така че няма да се виждаме дотогава. Настоявам, обаче, през тези дни да не споделяш с никого какво ще правиш или пък, че си се срещал с мен. Освен това, малко вероятно е някой да ти повярва.

Бях напълно изненадан. Не знаех къде отивам, нито какво трябва да взема със себе си или каква ще е продължителността на нашето пътешествие, но, най-вече, не знаех причината, поради която бях поканен на това пътуване.

- Има твърде много неизвестни. - отбелязах аз - Разбира се, не е проблем за мен да уредя своите дела в оставащото ни време, но поне ми кажи колко време ще отсъстваме.

- Един ден. - лаконично отговори той - Е, поне спрямо човешката система за измерване на времето. Не се притеснявай, няма нужда да опаковаш багажа си. Мисли за това като за разходка в парка, само че, мога да те уверя, залогът е много по-висок. - добави той с шеговит тон.

- Не разбирам защо не ми казваш къде отиваме. - настоявах аз - Смятам, че е съвсем нормално да ми кажеш поне това, не мислиш ли? Аз харесвам загадките, привличат ме непознатите ситуации, но в този случай, мисля, че трябва да съм наясно поне с някои аспекти.

- Има загадки и загадки. - отговори ламата - Някои особености трябва да бъдат разкривани в подходящото време. В противен случай цялата дейност може да бъде поставена в опасност. Това може да бъде предизвикано от липса на самоконтрол по отношение на емоции и мисли, което кара човек да действа хаотично. Въпреки че си запознат с някои основни аспекти и си

се сблъсквал с шокиращи за обикновения човек реалности, усещам, че все още не си готов предварително да разбереш какво ще се случи след няколко дни. Точно поради това те помолих да ни се довериш напълно. Преживяването ти ще бъде изключително дълбоко. Едно е да четеш за това в книгите или да чуеш нещо от някого и съвсем друго - лично да се изправиш пред тази реалност. Бъди спокоен, ние също ще бъдем с теб, няма от какво да се страхуваш.

Мир и спокойствие бяха последните неща, които ми идваха наум след ентузиастичната реч на Репа Сундхи.

- Несигурността ще ме накара да размишлявам повече, отколкото, ако предварително знам какво да очаквам. - казах аз плахо.

- Разбира се, бих могъл да ти разкрия причината за това пътуване, но този случай е специален и трябва да се подходи по-предпазливо. Има няколко повода, поради които е по-добре да се действа по този начин. На първо място, предложих този начин на действие, защото съществуват недоброжелателни сили, които, ако разберат целта на нашето пътуване, ще опитат да го възпрепятстват по всички възможни начини. Затова трябва да взема мерки и да защита мисията. Освен това, поради тази причина съм придружен от йидам, който се явява нещо като стабилизиращ агент в подобни опасни ситуации.

- Но ти каза, че йидамът не е твое творение! Как тогава е станал твой спътник? - попитах аз.

- Ако ти дам подробен отговор на този въпрос, ще разкрия причината за нашето пътуване. Така че, сега ще получиш само обща представа, за да се успокои малко умът ти. Ще отидем в една определена местност в планините Апусени [5], където ще се

срещнеш с някого. Това, обаче, ще се случи при много специални обстоятелства. Ще видиш и разбереш всичко в точния момент. Този йидам има огромен опит по отношение на земното пребиваване и бе помолен да ме придружи на тази мисия. Знай, че това не е първият път, в който той ми помага със задачите ми на Земята. - добави Репа Сундхи, гледайки към йидама, който остана неподвижен, вперил широко отворени очи в една въображаема точка.

- Щом си взел такива предпазни мерки, това означава, че биха могли да се появят сериозни проблеми. - изразих мислите си аз.

- Да, вече ти казах това. - отвърна той - Срещата ти ще бъде наистина специална и включва някои извънредни пространствено-времеви изменения, които могат да нарушат покоя на някои нежелани сили. Ако няма стабилна защита, те могат да смутят явлението и да спрат развитието му. Все пак, отново ти казвам, че няма от какво да се страхуваш, тъй като ще бъдеш защитен.

Чудех се доколко думите на Репа Сундхи наистина успяваха да ме успокоят. Тялото ми трепереше неуловимо в резултат на дълбоките емоции, но също и заради нетърпението ми да открия какво всъщност се криеше зад тази загадка. Кого щях да срещна? Защо бяха нужни всичките тези посреднически етапи? Какво необичайно явление щеше да се случи и кой щеше да го предизвика? Но вместо това, зададох на Репа Сундхи напълно различен въпрос:

- Съвсем откровено ти казвам, че не разбирам защо е нужно точно аз да се изправя пред всичките тези предизвикателства! Намирам се едва в началото на своя духовен път и все още има много пропуски в знанието ми. Наистина, бях свидетел на някои свръхестествени събития, но от това, което ми казваш и което

предусещам, че предстои в бъдеще, не съм убеден, че съм подходящият за това човек.

Ламата отговори с много сериозен тон:

- Наблюдението ти е егоистично и издава скрита суета, която към момента най-вероятно дори не осъзнаваш. Защо толкова се тревожиш, че не знаеш какво предстои да се случи? Ако сега ти кажа: "Прав си. Може би не съм преценил правилно ситуацията и сега осъзнавам, че всъщност не можеш да се справиш с нея, тъй като все още не си готов, мислиш ли, че ще се зарадваш? Мислиш ли, че веднага ще се съгласиш и ще си отидеш у дома, щастлив, че си се освободил от тежестта? Уверявам те, че вътрешната ти реакция няма да бъде такава. В крайна сметка ще се почувстваш разочарован и ще съжаляваш, че изобщо си направил подобно изказване. Виждаш ли, затова е толкова важно винаги да казваш това, което наистина чувстваш в дълбините на сърцето си, защото само това има значение, само това ти дава истинско надмощие над останалите. Остави поведенческите и словесни изкуства на онези, които не знаят всичките тези неща. С течение на времето те също ще се събудят за една по-фина реалност и тогава ще започнат да учат другите как да постъпват правилно.

Бъди сигурен, че ако си призован да извършиш тези дела, това изобщо не е случайно. Разбира се, има някои скрити причини, свързани с теб, обясняващи нагаждането на събитията, довели до сегашната ситуация, които очевидно засега не осъзнаваш. Така че, бъди искрено смирен, но не просто като фасада, само така ще станеш чист и недосегаем за негативните влияния.

След този "студен душ", който, честно казано, не очаквах, реших да обръщам повече внимание на това какво чувствам, мисля и

говоря. Внимателно анализирайки себе си, осъзнах, че ламата бе прав. Въпреки че думите ми бяха искрени, аз имах по-дълбоки намерения, които не съответстват напълно на това, което казах.

Осъзнавам, че истинската битка за достигане на съвършенство се води в ядрото и в дълбините на ума и душата. Даже и привидно незначителните зловредни аспекти и тенденции, които за някои са част от тяхното обичайно ежедневие, трябва да бъдат идентифицирани и елиминирани. Дори едно петно не се допуска, ако наистина желаете да бъдете съвършени.

- Въпреки всичко, това са просто обикновени ситуации, които, при достатъчно интерес и желание, могат да бъдат разрешени много бързо. - продължи да обяснява ламата - Истинските проблеми се появяват тогава, когато човек придобие много отрицателни навици. Неприятните преживявания подхранват у хората негативни и нисши чувства като омраза, злоба, гняв и отмъщение. Пребиваването в подобни състояния автоматично отправя невежите към по-нисшите светове или измерения на вселената. Негативните чувства и емоции са като семена, които човек посява в душата си и разбира се, впоследствие бере техните плодове. Знаеш много добре, че който сее ветрове, жъне бури. Или, за да разбереш по-добре, не може да засееш поле с плевели и да очакваш богата реколта от пшеница. Няма как хората да сеят омраза, кавги и злоба и след това да пожънат нещо добро и хармонично. Да речем, че току-що си изпрал ризата си и тя вече е безупречно бяла, след това излизаш на разходка из града, забелязваш, обаче, че върху нея е останало едно мастилено петно, което е в пълен контраст с чисто белия цвят на материята. Можеш ли да кажеш, че си доволен и че си постигнал съвършенство в почистването на ризата? Мислиш ли, че хората няма да забележат черното петно? Напротив, ще се откроява още повече на безупречно белия фон на ризата, което ще направи лошо

впечатление. Колкото повече човек се развива и се приближава до съвършенството, толкова по-внимателен и отговорен трябва да бъде той, дори спрямо най-незначителните действия. На този етап всеки неподходящ коментар, неадекватна постъпка или отрицателна черта на неговия характер ще бъдат моментално забелязани от околните, защото ще се открояват на фона на добрия и сравнително балансиран образ на този човек. Ако този коментар, постъпка, особеност или черта на характера са били проявени от обикновен човек, никой не би обърнал внимание, тъй като това би било част от един общ и същевременно посредствен отличителен белег на този човек. В случай на някой мъдрец или светец една грешка, без значение колко малка, много скоро би достигнала чудовищни размери в очите на обикновените хора. Ето защо казах, че духовното израстване е свързано с необходимостта от отговорност, за да се премахнат всички петна, оставени от нисшите и мрачни чувства и събития, които са обичайни за повечето хора. Съвършенството е трудно да се постигне, но веднъж достигнато, реализацията е абсолютна, а наградата - безкрайна.

Репа Сундхи спря и погледна часовника си.

- Вече е доста късно. - каза той - Мисля, че е време да се разделим, тъй като все още има някои неща, които трябва да свърша преди заминаването.

Тогава Елинор предложи да пренощувам в неговата вила, но след като помислих малко, учтиво му отказах. Искрах на спокойствие и тишина да анализирам всичките аспекти на този паметен ден, който ме беляза толкова дълбоко. Освен това,

почувствах нужда да си отида до вкъщи. Имах на разположение два дни да помисля над случилото се и да се погрижа за своето отпътуване. Бе решено, че на третия ден, много рано сутринта, ще се отправим към целта на нашето пътуване, за която имах само бегла представа. От малкото, което Репа Сундхи ми каза, разбрах два основни аспекта: първо, щеше да се случи някакво необичайно явление, най-вероятно придружено от нежелани събития и второ, че без значение какво смятах аз относно тази мисия и нейното влияние върху мен, най-доброто, което можех да направя, бе напълно да се съглася.

Наистина се надявах да задоволя очакванията на Репа Сундхи. Между нас казано, това, което преживях по време на тази експедиция, толкова дълбоко ме разтърси, че имаше моменти, когато сетивата ми просто изключваха и вече не знаех дали още съм жив или съм умрял. Все пак, бях подпомогнат да преодолеем силните емоции, които почувствах и така успях да добия по-широка представа за необикновените, физически и фини реалности.

Станах от фотьойла, за да се сбогувам с Репа Сундхи, след което се поклоних пред йидама, който отправи любезен поглед към мен. Но докато Елинор ни изпращаше, вървейки по коридора, забелязах как огромното тяло на йидама ставаше все по-прозрачно и по-прозрачно, докато след няколко секунди не изчезна напълно. Тогава ламата обясни, че йидамът трябва да свърши някаква задача, която изисква неговото присъствие другаде. След като доуточнихме още няколко подробности относно срещата, която щеше да се състои след три дни, всички се сбогувахме, но аз останах още малко с Елинор, тъй като ме бе помолил да го изчакам. Той бързо се върна и ми даде един джобен часовник, който изглеждаше доста износен.

- Принадлежеше на моя предшественик и е почти на 300

години. На капачето е гравирано лицето му. Изглеждаше точно така, както когато го срещнах в Брюксел.

Оглеждах часовника, върху който бе гравиран образът на един много изискан млад мъж с дълга коса и папийонка. Старият и износен часовник бе свидетелство за отдавна отминали времена и когато го докоснах, усетих едва доловимите тръпки на мистерията, обгръщаща човека от гравюрата. Цялото ми същество след това бе обзето от носталгията по отдавна отминалите времена и места, на които този човек е бил свидетел.

Благодарих на Елинор за жеста и се сбогувахме. Излязох на дългата пуста улица, точно когато започнаха да падат първите капки есенен дъжд. Въпреки че очаквах да видя силуета на Репа Сундхи надолу по пътя, забелязах, че той бе изчезнал. Отказвайки да анализирам тази нова загадка, бавно закрачих към вълшебното бъдеще, което ме очакваше.

Трета глава

Мачанди

Противно на очакванията ми, през следващите два дни бях сравнително спокоен и съсредоточен върху подготовката ми по отпътуването. Въпреки че добре си спомнях някои от озадачаващите елементи на срещата ми с Елинор и Репа Сундхи, изобщо не бях развълнуван, а само се опитвах да анализирам в дълбочина това, което ми бе разкрито.

Точно както се бяхме разбрали, вечерта преди нашето заминаване се обадох на Елинор, за да ми каже дали плановете за пътуването ни все още са валидни. След като получих неговото потвърждение, прекарах оставащите няколко часа до срещата ни в опити да заспя, но много скоро установих, че това е сравнително трудна задача. Веднага след като затворих очи, в ума ми нахлу образът на един прекрасен планински пейзаж, в който скалите и долините бяха покрити със сняг. Два върха, окъпани в светлината на червено-оранжевия залез, се извисяваха над хоризонта. Гледката бе пуста. Духаше силен студен вятър, разрошвайки малкото лишеи, поникнали по коритото на пресъхнала река.

Обръщах се и се въртах в леглото си, неспособен да разбера значението или посланието на това видение. Всеки път, когато затварях очи, опитвайки се да заспя, то се връщаше в ума ми много ясно и реалистично. Освен това, когато виждах този пейзаж, го възприемах с всичките си сетива, поради което наистина ми стана доста студено и придърпах няколко одеяла, за да се завия. В крайна сметка, след като дълго време бях на границата между будността и съня, най-после успях да заспя, но без да сънувам нищо. Толкова дълбоко бях потънал в съня си, че когато будилникът се включи, ми бе необходимо известно време, за да осъзная какво наистина се случваше. Звукът му идваше към мен

сякаш от много далеч, постепенно приближавайки се все повече и повече. Когато най-накрая се събудих, с изненада и голяма радост открих, че се чувствам отлично и изключително добре отпочинал. В добро настроение взех такси до вилата на Елинон, но като предпазна мярка дадох на шофьора адрес, намиращ се на няколко пресечки от мястото. Когато пристигнах, Елинон и Репа Сундхи вече бяха там и ме чакаха. Помислих си, че съм закъснял, но те ме успокоиха и казаха, че всичко е готово за нашето пътуване.

- Йидамът няма ли да ни придружи? - с изненада попитах аз, забелязвайки, че свещеното създание не бе в къщата.

- Да, но той ще се присъедини към нас по-късно по време на пътуването ни. - отговори ламата без излишни подробности.

Качихме се в колата на Елинон, много луксозен джип, който бе паркиран пред къщата. За да можем по-лесно да си говорим по време на пътуването, ламата предложи да седна с него на задната седалка и аз с радост приех. Бе почти 5 часа сутринта, когато отпътувахме. Ясното звездно небе вещаеше един прекрасен ден. Освен това, началото на този ноември се оказа доста топло, с редки и краткотрайни валежи. Отбелязах, че ако се налага да се катерим в планината, най-вероятно времето ще бъде благоприятно за това. В отговор Репа Сундхи обясни, че няма да са нужни чак толкова усилия и че времето не е от особено значение. Отговорът му малко ме обърка, въпреки това не поисках повече разяснения.

Тъй като Елинон караше бързо ни отне само два часа да достигнем подножието на Южните Карпати, които трябваше да прекосим. Бях пленен от възхитителния пейзаж, окъпан в

превъзходната светлина на изгрева. Забелязах, че вдясно от нас, недалеч от района, който прекосяхахме, бе тайното място в планините Бучеджи, което бях посетил преди повече от година.

- Това много специално място ще изиграе важна роля в близкото бъдеще на Румъния. - неочаквано изрече ламата - Това откритие въобще не бе случайно, а експедицията, водена от Цезар, бе първият знак за настъпващите промени, засягащи не само Румъния, но и цялата планета. Причините, които ще доведат до тези трансформации, са толкова сложни, че не могат да бъдат схванати или разбрани от обикновения човешки ум. Затова малцината, които се опитват да проправят пътя, така да се каже, често са подпомагани от ангелски същности, принадлежащи към различни йерархични категории на манифестация. В източните традиции те са наричани божества. Добре е да знаеш, че те са организирани посредством пирамидална йерархия, която до голяма степен се основава на същите принципи и структури, като в някоя фирма или промишлено предприятие в съвременното общество.

- Цезар само бегло ми е споменавал за помощта, която някои ангелски същности безусловно предлагат на човечеството. - казах аз - Така и не разбрах, обаче, в какво се проявява тази помощ или как може да се възприеме тук на физическо ниво.

- Финото пречистване е важен аспект от това, което тези същества, принадлежащи към висшите астрални светове, осъществяват на нивото на една държава или дори на нивото на цялата планета - каза ламата - Надявам се, че си поне частично запознат с това. В действителност, става дума за едни по-фини реалности, които съвременната наука отхвърля или просто игнорира. Точно като човека, Земята също има своя биоенергийна

аура. Тя е следствие на биоенергийното поле, произтичащо от нейната биосфера. Разбира се, за разлика от човешката аура, тази на Земята е огромна. Характеристиките на двете аури, обаче, са еднакви, тъй като същността на процесите, осъществяващи се в тях, са идентични. Например, аурата на човек може постепенно да се "замърси" заради нездравословната храна и нечистата долнопробна среда, в която живее, но най-много я "замърсяват" делата на човека, и най-вече, неговите мисли. По отношение на земната аура, нейното състояние зависи от естеството на физическите, умствените и словесните действия на съществата, които обитават повърхността ѝ.

Асимилирането на тази информация започваше да става сравнително лесно за мен, но не бях много убеден, че обикновените хора ще успеят да я усвоят.

- За съжаление, по отношение на тези хора, нещата стоят точно както ти каза. - призна Репа Сундхи - Човек, който не е наясно със съществуването на своята фина аура, не може да приеме, че Земята сама по себе си, също е живо същество с огромна аура. Разбира се, за един опитен ясновидец, тези неща са очевидни. Те имат пълен и неограничен достъп до астралния свят и могат, при определени обстоятелства, да усещат изключително наситената и интензивна планетарна аура.

- Знам, че аурата на едно същество носи информация за неговото физическо и психическо състояние, но това отнася ли се и за бъдещето му? - попитах аз - Имам предвид нашата аура, носи ли информация за нашата карма?

- Енергийната структура на аурата е много сложна. - отговори той - Най-важното е, че от нея може да бъде извлечена всякаква информация относно човека, която често е скрита или закодирана по определен начин. Следователно, чрез правилното "разчитане"

на аурата може да бъде предвидено естеството на някое бъдещо заболяване и колко сериозно е то, и дори, при наличието на определени признаци, смъртта на съответното същество. Обикновено тези "симптоми" са резултат от сериозни кармични грешки, допуснати в предходни животи и "прехвърлени" в настоящия, и дори са били несъзнателно подсилени от въпросния човек. Подобни кармични влияния с фино енергиен характер се появяват в аурата под формата на тъмни "вихри", които са почти черни в по-тежките случаи. Те изглеждат като дълбоки фунии, насочващи се отвън навътре към контурите на тялото. В известен смисъл, те могат да бъдат оприличени, по форма и структура, на цирей. Тяхното присъствие в аурата често е съдбовен знак за живота на този човек. Почти същото е положението и при земната аура. Най-вредните елементи, допринасящи за нейното "замърсяване", са човешките пороци и злодеяния, към тях спада и грешно ориентираната технология. Ситуацията се е влошила поради големия брой хора, живеещи на планетата, които следват грешен път и наклонят везните в негативна посока.

След кратка почивка, през която старателно анализирах всичко, което току-що бях чул, ламата сметна за необходимо да ми даде допълнителни обяснения.

- Всъщност, аурата представлява енергийна съвкупност, зависеща от природата на преобладаващите енергии, които я изграждат. В случая нещата са много прости - ако вършиш добри дела, в аурата ти се натрупват позитивни енергии с благоприятен характер. Такава аура е ярка, жизнена, активна и сияйна. А тези, които стават жертва на своите пороци и постоянно имат перверзни и негативни мисли, тяхната аура постепенно се "замърсява" все повече и повече от лошите енергии. Те я помрачават и опетняват, и в нея започват да преобладават тъмните цветове, като тъмнозелено, кафяво, тъмночервено, а в някои

области дори тъмносиво и черно. Тези особености на аурата са тясно свързани с характерните черти на съдбата. Взаимодействията между човешките същества или между тях и нещата, или явленията, които ги заобикалят, са на първо място енергийни и се осъществяват на фино ниво на аурата. Това действа на принципа "подобното привлича подобно", който е валиден навсякъде в Сътворението. Затова злият човек със сатанинско поведение никога няма да бъде в състояние да извършва добрини. Поради тази причина никога няма да видиш банда разбойници, отиващи на църква и наслаждаващи се на компанията на свещеници и светии с цел да се покаят и да променят живота си. Тези нещастни хора ще продължават да действат в съответствие с преобладаващите в тяхната аура негативни енергийни вибрации и ще се обвържат с други хора, имащи същия характер, подтикващи се един друг към извършване на нови злодеяния. Както по-рано ти споменах, по този начин те посяват семената на една горчива съдба и ще трябва да преживеят същите загуби и страдания, които са причинявали на другите.

- Срещал съм хора, които подигравателно заявяват, че след това ще имат достатъчно време да плащат за грешките, допуснати в настоящето. - казах аз - Лично аз мисля, че това е една пагубна представа за реалността.

- Вярно е, че в своето незнание и невежество, много хора позволяват да бъдат подлъгани от гласа на техния разум, вместо да се вслушат в сърцето си. - отговори ламата - Например, някои се изкушават да се възползват, доколкото е възможно, от удоволствията на живота и по егоистичен начин дори не допускат, че така посяват тези "лоши семена". Тези хора си мислят, че ще имат достатъчно време по-нататък в живота, за да "изразходят" тези негативни ефекти или, с други думи, "да си платят". Трябва да знаеш, че това е признак на голямо тъпоумие. Това е като, да

речем, нарочно да се отъркаляте в тинята в някое блато, само защото след това можете да излезете от нея и да се измиете. Разбира се, това е възможно, но човек ще трябва да положи много усилия и ще се нуждае от повече време за да се изчисти от "калта". Тогава какъв е смисълът от всичко това? Всичките успехи, които си постигнал с много труд, в един момент от живота бързо ще бъдат заличени заради лошите дела, които носят т. нар. задоволство, което е само частично и мимолетно.

Започнах да осъзнавам, че тази мрачна перспектива наподобява мита за Сизиф и единственото обяснение, което имах за това, бе слабостта, която хората проявяват, когато са изправени пред ефимерните изкушения на материалния свят. Разбрах, че те пораждат сравнително бързо негативни емоции у човешкото същество, внушавайки нисши и покварени идеи, към които спада и тенденцията хората да се стремят към богатство, прекомерен разкош, слава и власт. Всички тези неща имат склонността да предизвикват чувства на алчност, коравосърдечност, злоба, завист, егоизъм, гняв и мъст. След това попитах Репа Сундхи до каква степен тези отрицателни емоции оказват влияние на човешката аура.

- Всъщност, тези емоции са фини енергии с долнокачествена честота на вибрациите. Ако не бъдат бързо премахнати или заменени с техните противоположности, те ще се прикрепят към аурата и съответните органи на тялото, което ще доведе до психични нарушения, тежки състояния и заболявания. По подобен начин, този процес се случва и в земната аура, която е дълбоко повлияна от аурите на човешките същества, обитаващи повърхността ѝ. За съжаление, сегашното състояние на

планетарната аура е доста критично. В настоящия си вид тя може да се оприличи на аурата на тежко болен човек. Естествено, в такава ситуация трябва да бъде приложено пречистващо "лечение" с цел да бъде излекувана болестта. И точно както едно човешко същество, планетата ще бъде разтърсена от "конвулсии" или ще претърпи други подобни явления, които ще бъдат приети като апокалиптични събития от хората на повърхността. В това няма нищо свръхестествено. Това е просто контра-балансиращ ефект от натрупания отрицателен "заряд". С други думи, негативната карма на Земята е достигнала критична точка и оказва влияние върху съдбата на човечеството.

- С Елинор също говорихме за някои аспекти на съдбата и мисля, че разбирам нейния формиращ механизъм. - казах на Репа Сундхи.

- Да. - каза той - На практика, процесът е доста прост. Всяко човешко същество се характеризира с дадена енергия, която определя неговото основно психично и душевно състояние. Впоследствие, това основно състояние създава канали, чрез които се проявяват някои доминантни ментални тенденции, свързани с чувствата и енергията на съответния човек. След това доминантните тенденции генерират цяла поредица от различни навици и наклонности, които изграждат по-голямата част от предстоящата му съдба. Ето защо някои хора с негативна енергия проявяват негативни чувства и мисли. Те не са задоволени просто да изкажат своето мнение и започват да съдят другите спрямо собствената си злоба, скептицизъм и порочност. И всичко това се случва, само защото не могат да си представят, че останалите хора могат да бъдат различни от тях. Обикновено, при такива обстоятелства еволюционният път на тези същества бива дълъг и труден, тъй като все още не са събудили съзидателната сила на своята фина структура и нямат това, което е необходимо за

поддържането на един балансиран и хармоничен живот. Тъй че, сега разбираш защо някои духовни трансформации не се случват за една нощ. В случаите на хора, у които духовното едва започва да се пробужда, енергийните струпвания не са достатъчно големи. С други думи, не са преобладаващи. При такива обстоятелства чувствата и състоянията, пред които човек се изправя, ще бъдат смесени, което означава, че някои ще са добри, но повечето ще са лоши. Поради редица вътрешни и външни фактори той непрестанно ще се лута между два полюса. Например, ако у даден човек са налице струпвания на отрицателна енергия, когато попадне в негативна среда, той ще бъде повлиян от нея и ще изпита неприятни за него усещания. Този, който е натрупал само и единствено позитивна енергия, няма да реагира по този начин, попадайки в подобна ситуация. Докато човек, в чиято аура има дори и минимално количество струпвания на зловредни вибрации, ще бъде засегнат, макар и по по-смекчен начин, или с други думи, той ще усети, че въпросната обстановка е негативна. От друга страна пък, едно човешко същество, изцяло заредено с положителна енергия, намиращо се в подобна "мръсна" среда, не би я възприело като такава. Този човек, разбира се, ще разпознае нейния характер, благодарение на реакциите на останалите хора. Въпреки всичко, той ще остане напълно незасегнат, тъй като в неговата аура няма нищо, което да го свързва с тези негативни енергийни проявления. Това е много важен аспект и затова искам да го разбереш наистина добре. - добави Репа Сундхи с категоричен тон.

След кратко размишление казах:

- Отлично разбирам, че е от голямо значение да натрупам в своята аура колкото се може повече ползотворна и възвишена енергия, с цел да генерирам в структурата си състояние на баланс и хармония.

- Освен това, енергийните струпвания в аурата задействат скоковете в духовната еволюция на човека - допълни Репа Сундхи

- Трябва да знаеш, че, трупайки енергия, шансът за еволюционен скок се увеличава. Хубаво е, че разбираш необходимостта от привличането единствено на положителни вибрации в аурата. Впоследствие, както ти казах, тези натрупвания създават предпоставки за еволюционен скок към едно по-ускорено развитие. Същото важи и за духовната регресия или инволюция, само че в този случай вече не става дума за скокове. Скокът е по-скоро метафора за "прогрес", а падението представлява пропадане в бездната на злото. Докато все още има зло в човека, той ще продължава да бъде уязвим, тъй като това, което той носи в себе си, винаги ще привлича нещо подобно.

- Но тогава как изобщо ще успеем да натрупаме качествени и ползотворни енергии? - попитах аз, объркан.

- Има достатъчно начини човек да използва свободната си воля, за да премахне негативните струпвания. Например, един от вариантите е като се противопостави на негативните влечения, които усеща у себе си. Ако той е на път да бъде завладян от състояние на гняв и ярост, ще трябва да се контролира и търпеливо да прояви спокойствие и любов към човека, към когото преди това е искал да насочи зловредните енергии. Всичко това изисква полагане на много усилия, без които няма как да успееш.

- Чувствам се уверен и готов да положа тези усилия. - казах аз, внезапно завладян от много приятно настроение.

- Отлично! Това означава, че ти си от хората, в чиято аура преобладава позитивната енергия. Песимистите са тези с преобладаваща зловредна, негативна и деструктивна енергия в структурата на тяхната аура.

Бях доволен, че узнах тези фундаментални аспекти на съществуването и еволюцията. След това изразих благодарността си към Репа Сундхи за търпението и добротата, които прояви спрямо мен, разкривайки ми тези съществени истини, които сега изглеждаха така елементарни.

- Наистина, сега тези неща ти изглеждат прости и очевидни, но помни, че не можеш да ги достигнеш, освен ако не "подхранваш" себе си с тези "есенции".

Кимнах с глава в знак на съгласие. Бях наистина впечатлен от силата на думите, изречени от ламата, както и от неговите задълбочени познания. Нещата, които той каза, просветиха ума ми и завинаги се настаниха в съзнанието ми. След това го попитах за начините, по които божествата от фините измерения на Сътворението помагат на човечеството и на цялата планета да прескочат този критичен етап от тяхното съществуване.

- Дори и в този случай всичко се свежда до избора на човечеството. - отговори Репа Сундхи - Ангелските същности, божествата и всички онези, които помагат за "одухотворяването" на планетата, са водени от собствените си убеждения и безкористни подбуди, но тяхната помощ би могла да бъде много по-съществена, ако хората я поискат и я пожелаят напълно съзнателно. Това би било голяма крачка напред, тъй като би означавало, че те се освобождават от "парализата" и осъзнават упадъка, в който се намира човечеството. Молитвите и добрите мисли на хората биха допринесли изключително много за пречистването на земната аура. От друга страна, някои фини същности от висшите измерения на Сътворението направляват определени хора посредством учения или откровения, предадени по време на сън. Тези проявления са толкова силни и живи, че биват усвоени от съзнанието на сънуващия дори по-добре, отколкото събитията, които преживява, когато е в будно състояние

във физическия свят.

Веднага си спомних образа, който настойчиво изскачаше в ума ми преди да заспя. Не можех да кажа, че е сън, но пък бе очевидно, че не се случваше във физическия свят. Подвоумих се няколко минути, подготвяйки се да разкажа на Репа Сундхи за това, но се отказах, когато Елинор спря колата на един паркинг встрани от пътя, който пресичаше планината. Поразтъркахме се малко, докато се наслаждавахме на удивителния пейзаж, който ни заобикаляше. След това хапнахме набързо с Елинор, който бе донесъл всички необходими провизии. Репа Сундхи отказа да яде, като вместо това предпочете да се поразходи нагоре в планината, потънал дълбоко в мислите си.

След около двадесет минути отново потеглихме. Малко след това прекосихме планините, водещи към Трансилвания. Изглеждаше сякаш Елинор и Репа Сундхи добре знаеха маршрута, по който трябваше да минем, защото слязохме от главния път и поехме към южната част на планините Апусени. През цялото това време не зададох нито един въпрос, отнасящ се до нашата крайна дестинация, нито пък ламата спомена нещо по темата. Когато се приближихме към гладките и много големи планински плата, характерни за този регион, забелязах, че Репа Сундхи ставаше все по-спокоен и съсредоточен. Затова не исках да го безпокоя с моите въпроси и просто се оставих на течението на събитията, които се разгръщаха.

За известно време джипът излезе от второстепенния път и се движеше по селски такъв, който се виеше през няколко селца, пръснати по високите склонове. Вече много близо до нас можех да видя първите планински върхове, покрити с обширни гори. Оставяйки зад себе си и последното селище от едва няколко къщи,

излязохме на един горски път, който бе изненадващо добре поддържан. В един момент Елинор зави наляво и тръгнахме по един доста тесен път, който бе блокиран от дълга няколко метра дървена бариера. Върху нея едва се крепеше една тенекиена табела, на която пишеше, че достъпът е забранен. Елинор слезе от колата и избута преградата встрани. След това тръгнахме с джипа по един път, малко по-широк от него, но въпреки това се движехме сравнително бързо. Човек би казал, че доста отдавна никой не бе минавал оттам, тъй като пътят бе обрасъл с растителност. Не се виждаха дори следите от автомобилни гуми, които обикновено се срещат в такива райони. Пътят се спускаше през гората, на дължина някъде около километър и половина, след което в един момент свърши. Тримата слязохме от колата и видях една обширна поляна, образувала се след изсичането на дърветата. Бяха останали само пъновете, частично покрити с растителност.

- Оттук ще вървим пеша. - каза Репа Сундхи - На радиус от няколко километра няма жива душа, но ще бъдеш възхитен от приказния пейзаж.

Тогава си признах, че нямам необходимата подготовка, за да прекося планината, а последният ми опит да направя това, бе преди повече от десет години. Ламата все пак ме увери, че няма да се наложи да положа кой знае колко усилия, тъй като пътят е лек, а склонът не е чак толкова стръмен. Тримата излязохме на поляната и тогава осъзнах, че всъщност сме стигнали до най-високата точка на върха, по който се изкачвахме по-рано с колата. Мисля, че беше част от планинската верига, която бяхме видели, тъй като беше много по-малък от останалите възвишения и бе свързан с планината посредством плитък и тесен проход.

Прекосихме поляната и се отправихме към планината, проправяйки си път през високата и мека трева, която изненадващо бе още зелена. Времето беше топло и лекият вятър разнасяше аромата на падналите листа и влажната земя. Тогава усетих първия полъх на една миризма, която ми бе твърде позната. Това бе миризмата на амбра и смирна, винаги придружаваща йидама. Реших да споделя това с Елинон и Репа Сундхи.

- Знам. Той е с нас от известно време. - отговори Репа Сундхи -
Вече се свърза с мен телепатично и скоро ще можете да видите физическата му форма.

Наистина, няколко секунди по-късно той се материализира зад ламата, точно до лявото му рамо. Забелязах, че това не е мигновен, а по-скоро бърз процес, който преминава през два или три етапа на уплътняване. Първо контурите на тялото му започнаха да се появяват, наподобявайки дифузията на водните пари в атмосферата, след което, в някои области процесът става по-интензивен и най-накрая, в последната фаза, се материализира напълно. Въпреки че вече бях виждал този процес, но в обратна посока, в къщата на Елинон, изумлението ми бе толкова голямо, колкото и тогава, само че този път се сдържах и не го изразих.

Възхитителната структура на йидама ми вдъхна едно дълбоко усещане за безопасност и вяра в положителния изход от всякакви евентуални проблеми. Все пак, това чувство не трая дълго, тъй като постепенно започнах да забелязвам един парадоксален феномен, който влезе в конфликт с всякакво логическо заключение, което умът ми можеше да направи. Това ме доведе до състояние на несигурност.

Преходът

Всички фантастични разкази и научни теории за паралелните измерения накуп не струват почти нищо в сравнение с прякото докосване до тази действителност. В този случай учудването ми беше дори по-голямо, тъй като имах възможността да видя в детайли преплитането на две реалности, без това да смущава сетивата ми по какъвто и да е било начин.

Докато вървахме през долината, забелязах как ръбовете на хоризонта отляво и отдясно, ставаха все по-тъмни и по-тъмни, "стеснявайки" зрителното ми поле. Но същевременно, сякаш балансирайки го, линията на хоризонта като че ли се отдалечаваше, "дърпайки" към себе си целия пейзаж. Мъждивата светлина създаваше усещане за полумрак, размивайки детайлите на релефа в тези области, въпреки че до този момент бяха доста ясни на дневната светлина. Това странно явление ме караше да се чувствам сякаш съм попаднал в някаква огромна яма. Измеренията на пейзажа, които до този момент бяха правилно възприемани от мозъка ми, станаха непропорционални и дори тяхната оптична проекция се обръщаше наопаки. Това, което бе далеч, изглеждаше голямо, а това, което бе близо - малко. Веднага забелязах как това доведе до състояние на объркване на ума ми, което пък генерира у мен чувство на страх. Все пак шокиращата промяна в околната среда не се случи мигновено, а по-скоро постепенно, позволявайки по този начин на способностите ми за разсъждение да се пригледят към ситуацията.

Много е странно да минаваш през определена област, имайки чувството, че обкръжаващата те действителност започва да се изменя като в анимационен филм. Тогава забелязах, че първите усещания, произхождащи от съзнанието, са тези на колебание и несигурност. Мозъкът много бързо разглежда всички възможни

обяснения, но така и не успява да намери нищо подобно в досегашните преживявания на човека. След това той се опитва сам да изгради нов модел на това, което възприема, но тази екстраполация е неуспешна, тъй като главните закони на логиката и физиката на триизмерното пространство не са спазени и именно това е самата основа на интерпретацията. Впоследствие мозъкът бързо се отказва, тъй като вече е изчерпал всички възможности. Това ново усещане, обаче, е неблагоприятно за обичайното психическо състояние на ума, тъй като той трябва винаги да бъде зает, непрестанно нуждаейки се от нещо, което да анализира. Поради това, необикновената ситуация, в която бях попаднал, предизвика у мен остро чувство на вътрешен страх, което не бе нищо друго, освен моето его, реагиращо с паника на новата действителност, която възприемах. Това до голяма степен се дължи на наследствения инстинкт за самосъхранение, който присъства у всяко живо същество и освен, че ни предпазва, ни задържа в границите на нашата реалност, карайки ни, така да се каже, "да се придържаме" към живота, към преживяванията, към външния свят.

Междувременно, докато всичко това се случваше, осъзнавах, че съвсем ясно наблюдавам чувството на страх, което ме бе обхванало и дори бях способен бързо да анализирам неговата причина и произход. Това разтърси цялото ми същество, предизвиквайки разкриването на една ситуация, която до този момент изобщо не възприемах. Тогава си зададох следния въпрос: ако аз съм този, който изживява страха и тревогата, то в такъв случай кой е онзи, който наблюдава тези емоции? Трябваше да призная, че това определено не бе отделна от мен личност. Изпитвах този страх и можех също така уверено да заявя, че аз бях този, който го наблюдаваше. Докато първото преживяване предизвикваше у мен чувство на дискомфорт, то второто ме успокояваше и издигаше, вдъхвайки ми голяма увереност и

сигурност.

Докато бях дълбоко погълнат от своите размисли, Репа Сундхи се обърна към мен, но без встъпление, така сякаш продължавахме някакъв по-ранен разговор:

- Твоите вътрешни наблюдения са правилни, но объркването все още не е изцяло отминало. Близко си до това да направиш значителен скок в съзнанието и разбирането си относно сложните взаимоотношения между това, което е реално и онова, което е лъжовно. Сега е подходящият момент да осъзнаеш, че феноменалният свят е така структуриран, че да привлича цялото човешко внимание към грешна посока на интерпретация. Това е магически акт, чудесен пример за космическа илюзия. Очевидно, никой и нищо не може да убеди човека, че реалността, в която живее, не е точно такава, каквато той я възприема. Но, както ти сам видя, това убеждение е погрешно. Всички човешки вярвания и предразсъдъци, засягащи материята и законите на класическата физика, са доказано грешни и неприложими. Проблемът е, че по време на безбройните си съществувания човешкото същество постепенно утвърждава тези лъжливи предубеждения на централно място в себе си, смятайки, че това е всъщност неговата индивидуалност.

- Не съм сигурен, че разбирам. - казах аз - Мисля, че съм това, което всъщност не съм?

- Точно така. Но не само ти, а всяко едно същество в рамките на Сътворението. Има, разбира се, различни степени на интензивност. Колкото по-голямо е невежеството, толкова повече човек се оплита в мрежата на тази илюзия, от която е изключително трудно да се избяга. Да анализираш внимателно

вътрешното преживяване, което току-що изпита, е добро начало. Би ли могъл да кажеш до коя от двете "идентичности" се почувства по-близък преди малко?

Не беше особено трудно да разбере какво искаше да каже той, затова отговорих веднага:

- Разбира се, че до тази, която ме накара да усетя страха. Усещах я много по-силна, много по-близка до мен.

- Кой е "мен"? - попита ламата - Дефинирай "мен".

Изведнъж осъзнах, че нямам ясна представа за това кой или какво съм всъщност аз. Първата ми реакция бе да се идентифицирам с тялото, но дори и аз, намиращ се едва в началото на пътя към осъзнаването на някои изначални аспекти, знаех, че подобна идея, в действителност, е една заблуда. Как бих могъл в същността си да съм това тяло, когато дори не го възприемам през цялото време? Съвсем наскоро, преди няколко дни, когато забелязах, че съм напълно прозрачен, нямах никакво усещане за своето тяло, а и не исках да имам. Дълбокото състояние на релаксация и отделяне, предизвикано у мен от ламата и йидама, ме накара да надскоча сетивата на моето тяло, които, между другото, са доста ограничени. Дори и така продължавах да осъзнавам, че съществувам, но не и като някаква материална, физическа форма.

- Потърси отговора! - пришпори ме Репа Сундхи - В това се крие същността на съществуването. Всеки път, когато възникнат конфликтни ситуации, внимателно анализирай причините, довели

до тях. Не може да има две истини в една, затова трябва правилно да разбереш в какво се състои лъжливият аспект. Основното предимство от това е, че повече няма да бъдеш подлъган да вярваш на заблуди и те повече няма да оказват каквото и да било влияние на твоето съществуване, както е било преди. Ако, например, дълбоко в себе си разбираш, че твоята истинска идентичност не е твоето тяло, а нещо много по-неуловимо, то тогава можеш да си сигурен, че повече няма да се сблъскваш с грешни и безсмислени нагласи и разбирания. Първо, постепенно ще изчезне страхът от смъртта и тогава няма да обръщаш толкова много внимание на външността на тялото. Някои надменни нагласи също ще избледнеят и така ще станеш по-малко егоистичен. Но трябва да бъдеш внимателен, тъй като това е само част от пътя към преобразяването и не бива да спиращ на този етап от анализа си. Дълбините му са неподозирани.

Докато Репа Сундхи изричаше тези думи, забелязах, че над местността, която прекосяхахме, се появяваше друга, която в началото беше като филмова прожекция, сливаща се с обитаваната от нас физическа реалност. Въпреки че проектираното изображение беше размазано, можех да видя, че е планински пейзаж, но доста по-скалист. Също така ясно виждах, че тревата и растителността, върху която стъпвах, бе характерната за планините Апусени, а същевременно върху нея се наслагваше прозрачният образ на каменист планински път, който се виеше между два склона. Спрях и разтърках очите си, за да прогоня миража. Тримата също спряха и гледаха към мен. Никой не казваше нищо и изглеждаше така, сякаш времето също бе спряло. Огледах се наоколо. Здрачът, който ни заобикаляше, бе станал още по-изразителен и се издигаше високо нагоре към зенита. Точно срещу мен, отвъд много по-ниските хребети на гористите

Апусени, към които се бяхме отправили, все по-ясна и по-ясна форма добиваше огромният връх на една скалиста планина. Преплитането на двете реалности предизвикваше у мен неясно усещане и дори чувство на несигурност, отнасящо се до земята, върху която стъпвах. С напредването на времето небето също се променяше. Синият му цвят и яркото слънце, които виждах до този момент, постепенно бяха изместени от дебел слой тъмни облаци, които все пак не успяха напълно да скрият слънцето от моето измерение. Гледката бе поразителна и същевременно великолепна. Слънчевите лъчи от моя свят проникваха през заплашителната пелена от облаци от другата реалност и се разпръскваха по планинските склонове, оформяйки прекрасни конусовидни форми. Трудно може да се изрази с думи величието на този уникален спектакъл. Бях просто поразен, но въпреки това запазих самообладание. Вместо да се впускам в отчаяни опити да разбера какво в действителност се случваше, спокойно и с интерес наблюдавах тази невероятна трансформация на релефа, или по-точно казано, на измерението, в което се намирах по това време.

"Замяната" на стария пейзаж с новата пространствена проекция на суха скалиста долина бе почти пълна. Само на места още се виждаха следи от слънцето и тук-там малко зелена растителност. Но постепенно и те изчезнаха, отстъпвайки мястото си на новата среда, която бе много по-сурова и дива. В началото бе просто едно неясно усещане, но когато преходът завърши, бях шокиран и удивен - планинският район, в който се намирахме в момента, бе онзи, който натрапчиво изникваше в съзнанието ми точно преди да се отправим на това пътуване.

- Това е важен момент в твоя живот, който ще ти помогне да разбереш, че проявата на явленията е относителна. В същото

време ще откриеш, че чрез дълбока медитация над тяхната ефирна природа, би могъл да получиш почти магически контрол над действителността, в която живееш. Тогава ще си способен, по собствена воля и ако ти е необходимо, да изменяш другите светове от Сътворението.

Репа Сундхи говореше бавно, със сериозен тон и ме гледаше в очите.

- Видях това място предната нощ. Изникна в съзнанието ми, веднага щом затворих очи. - казах аз, леко объркан - Но не знаех какво означава. И дори в момента все още не разбирам напълно.

- Било ти е помогнато, за да не бъдеш шокиран прекалено много след това. - обясни ламата - Това е област, разположена на голяма височина в една от планините на Тибет.

Погледът ми застина, вперен в далечината.

- Ние сме в Тибет? - изпелтечих аз.

- Да, преходът приключи. Но не се тревожи, процесът е напълно обратим. - увери ме ламата.

- Но все пак не разбирам. Защо е всичко това? Защо трябваше да се появим тук?

- Защото тук сме много близо до целта на нашето пътуване и защото бях посъветван да действам така.

Огледах сухия, неравен и скалист терен, след което прецених, че се намираме на повече от 1200 метра надморска височина.

Вятърът свистеше в долината, а въздухът беше студен, направо пронизващ. Не се виждаше нито пътека, нито пък каквато и да била следа от живот, с изключение на лишеите, поникнали на място, което най-вероятно е било корито на река, сега напълно пресъхнало и пълно с грапав чакъл. Тук-там се виждаха ледени блокове, а по склоновете около нас яростно духаше снежна виелица. Пред очите ни се откри гледката на два великолепни върха, наподобяващи формата на седло и целите покрити със сняг. Пейзажът бе впечатляващ, макар че бе паднала лека мъгла.

Странно, но в онзи момент усетих, че присъствието ми там бе очаквано и внезапно бях обзет от вътрешна сила, която не можех да разбера. Интуитивно свързах прекрасното чувство на решителност и воля, което напираше вътре в мен, с фината сила и неприветливост, които излъчваше тази местност. Но макар на пръв поглед условията да бяха наистина тежки и негостоприемни, забелязах, че мястото има способността да изчиства ума и сърцето, а това фино пречистване отваря пространство за едно силно вътрешно чувство на мъжественост и мощ. Тази пуста планинска местност, която първоначално помислих за неприветлива, сега ме привличаше като магнит и пораждаше у мен сърцераздирателна носталгия, чийто източник не познавах.

- Трябва да вървим.

Гласът на Репа Сундхи, дори и в тази сравнително голяма долина, звучеше странно близо и отчетливо. Стреснах се и несъзнателно се загърнах с пуловера си. Все пак температурата на въздуха бе доста по-висока отколкото би трябвало да бъде на подобна височина и при такова време. Попитах ламата как е възможно това.

- Това е един от приносите на йидама. Самият той не се нуждае от подобно умение, но реших, че така ще е по-добре за нас.

Погледнах йидама с признателност. Огромното му тяло идеално се сливаше с пейзажа и не бе трудно да повярваш, че едно божествено създание може с лекота да преодолее дори най-тежките земни условия.

- Някои места в тибетските планини са много специални, защото имат една фина, специфична атмосфера. - продължи да ми обяснява Репа Сундхи - Тези местности са изключително загадъчни, те улесняват проявата на някои особени явления, които понякога се случват спонтанно, но в нашия случай пространственият преход бе мое дело и контролирах процеса така, че да имаш достатъчно време внимателно да наблюдаваш и да свикнеш с малка част от новото обкръжение.

- И във времето ли сме се преместили? - попитах аз с нотка на загриженост в гласа, мислейки си, че ако след пространствен преход имам някакъв шанс да се прибера у дома невредим, то пътуване във времето, което евентуално не е протекло по най-добрия начин, би се оказало фатално от тази гледна точка.

- Не, не беше необходимо. - отговори Репа Сундхи - Но това не означава, че е невъзможно. - веднага добави той - Макар наглед да са различни, фините енергии на пространството и времето са взаимосвързани и определят основните характеристики на заобикалящата ни реалност. На определен етап от твоя духовен прогрес ще си способен да контролираш по своя воля тези енергии. Но това не се случва просто така, а само когато си в пълно съгласие с енергийния баланс и хармонията на съответното място във Вселената.

- Все пак, доколкото ми е известно, съвременната наука не

приема тези идеи, поне от практическа гледна точка. - казах аз.

- Това е драмата на съвременния човек на науката. - отговори ламата - Дори и да е постигнал някакъв теоретичен напредък, той е склонен да надценява своите усилия, а това е опасен навик, тъй като той ограничава свободата на съзнанието. Теоретичните резултати и хипотези могат да бъдат както мотивиращи, така и разочароващи. Тук, както и в много други случаи, това, което пречи, е заблудата за превъзходство. Човекът си мисли, че е достигнал върха, когато в действителност, той е едва в началото на пътя.

Стъпвах внимателно върху острите камъни, стараяйки се да не си срежа обувките. Вървахме през долината към двата върха пред нас.

- Често ли преминават хора през тази област? - попитах аз, нетърпелив да узная дали ще срещнем някого по пътя.

Репа Сундхи поклати глава в знак на отрицание.

- Тази планина е защитена на фино ниво. Малцина поклонници имат достъп дотук, но само с благоволенieto на някои много възвишени божества. Тези два върха пред нас не могат да бъдат изкачени. Единственият начин да достигнем от другата страна, е като преминем през един таен проход, за който едва шепва хора в света знаят. Ти си на границата между два много различни свята.

- И ние сме се отправили към това тайно място? - попитах аз, изпълнен с надежда и емоции.

- Да, но ти няма да преминеш от другата страна, поне не сега. Събитията трябва да се случат във времева последователност, за да не повлияят на хода на историята, както на съответната личност,

така и на цялото човечество. Има време за всичко и най-вероятно съвсем скоро ще опознаеш другата земя.

Бях малко разочарован и същевременно леко объркан, но все още имах някаква надежда и отново зададох няколко въпроса.

- Какво има отвъд тези два върха? Каква е тази земя и кой я обитава?

Репа Сундхи не отговори, а продължи да ходи, без да поглежда към мен. След малко отново го попитах:

- Щом няма да минаваме оттатък, не можеш ли поне да ми кажеш накъде сме за запътили сега?

Любопитството ми бе задоволено, тъй като стигнахме подножието на двата величествени върха. Височината им бе потресаваща, но още по-главозамайващ бе фактът, че скалната стена беше практически вертикална и почти напълно гладка, без никакви пукнатини. Тогавя разбрах защо Репа Сундхи ме предупреди, че върховете не могат да бъдат изкатерени. Наистина е така, тъй като те формират една непреодолима бариера.

Ламата застана пред нас и ни поведе надясно. Започнахме да се изкачваме по един лек склон, водещ към основата на гигантската скална стена. Зад нас долината, покрита от гъста мъгла и здрач, вече почти не се виждаше. Изведнъж зад един голям камък се появи отвор в масивната скална стена на планината. Аз спрях, сякаш ударен от ток. Обзе ме едно неясно, но доста силно чувство на страх, но не можех да разбера каква бе истинската причина за това. Помислих си, че може би е заради загадъчния отвор в планината. Пукнатината бе доста тясна, малко по-голяма от

ширината на раменете и изглеждаше абсолютно тъмна отвън. Височината ѝ също бе забележителна, около осем метра. Приличаше на прорез в масивното тяло на планината и предполагаше наличието на неизвестни тайни зад себе си.

Спрях на няколко метра от тъмната пукнатина в планината и попитах Репа Сундхи дали това е мястото, което води от другата страна. Той бе застанал точно на входа и се обърна към мен преди да проговори.

- Да, това е тайният проход, но вече ти казах, че това не е нещо, което ще изпиташ днес. Трябва да бъдеш търпелив и проникателен.

Йидамът се приближи до процепа и зачака Репа Сундхи. Дори той, със своята внушителна осанка, изглеждаше дребен на фона на тази величествена скална стена.

- Сега само аз и йидама ще влезем, а през това време вие двамата ще ни изчакате тук. - каза ламата - Няма да се бавим.

Изричайки тези думи, той изчезна през отвора, следван плътно от йидама. За да може да премине с широките си рамене, йидамът трябваше да влезе леко настрани. Изведнъж пейзажът около нас доби пуст, и дори заплашителен вид. Беше много тихо, даже вятърът вече не духаше.

Погледнах към Елинор. Той бе спокоен и изглежда изобщо не се безпокоеше, което предполагаше, че това не бе първият път, в който попада в подобна ситуация.

- Минавал ли си някога по този път? - попитах аз, надявайки се

да получа някаква подкрепа.

- Не, по този не. Но съм бил с Репа Сундхи на други подобни места, в Хималаите и Андите в Перу.

Гледах го безпомощно. Имах усещането, че сме изоставени тук завинаги. Шансовете ни за оцеляване не бяха особено големи в това непознато място, далеч от цивилизования свят. Паника обзе ума ми при мисълта, че може да замръзнем до смърт без храна и подслон. Нощта се спусна бързо над заснежените върхове, докато Елинон и аз чакахме в подножието на тази невероятно висока планина, без гаранция, че изобщо някога ще бъдем спасени. Дори и да можехме да оцелеем по някакъв начин, все пак щеше да се наложи да стигнем до някое тибетско селище някъде в планините, където със сигурност нямаше да открием никакви съвременни средства за комуникация и транспорт. В най-добрия случай, предполагайки, че няма да бъде хвърлен в китайски затвор, щяха да минат години преди да се прибера у дома в Румъния.

Описах на Елинон тази моя мрачна перспектива, а той се засмя искрено и каза, че най-вероятно разрежданият въздух си прави номера със съзнанието ми.

- Разбира се, на теб ти е все едно. - казах аз - Ти все още имаш две хиляди години живот, но аз бих искал да използвам по най-добрия начин малкото ми оставащо време.

Разсъждавайки трезво, все пак, осъзнах, че той е прав. Леденият

въздух, макар и разреден, изостря някои определени психични функции, които просто "избухнаха" при първия "сигнал за тревога". Този мой проблясък ми позволи да се върна към нормалното си състояние на възприемане и да оценя настоящата ситуация. Тогава казах на Елинор, че трябва да направя повече подобни пътувания, за да мога да свикна с трудностите на планинските местности.

Докато споделяхме някои впечатления по тази тема, Репа Сундхи и йидамът се появиха от тъмната пукнатина в планината и ни дадоха сигнал да се приближим. Отидохме до огромния отвор, но не можех да видя нищо в този мрак. Стените на входа бяха леко неравни и изрязани в скалата във форма на правоъгълник, чиято височина беше много по-голяма от ширината му. Обзе ме едно силно емоционално състояние, когато се приближих до скалната стена. Усещах, че там вътре има нещо загадъчно, нещо дълбоко мистериозно, за което не знаех абсолютно нищо. Репа Сундхи отправи любезен поглед към мен и каза:

- Сега ще влезеш в тази планина и ще откриеш отговорите на всичките си въпроси относно целта на това пътуване. Този момент е важен, тъй като ще създаде серия от положителни събития, които ще бъдат стартирани лавинообразно и при този процес ти ще вземеш дейно участие. Не се страхувай, ние ще бъдем с теб за известно време.

Изричайки това, Репа Сундхи хвана дясната ми ръка и ми даде знак да го последвам. С присвито сърце аз пристъпих в непрогледния мрак вътре в планината.

Тайната пещера

Йидамът и Елинор бяха точно зад нас. В момента, в който влязох в пукнатината, вече не виждах абсолютно нищо. Но след няколко секунди разбрах, че коридорът почти наподобява формата на буквата "Б". В началото завива надясно, а после наляво. Точно когато бяхме на последния завой, изведнъж видях пред себе си, на около три метра, огромен осветен отвор. Озовахме се в голяма пещера, чийто таван бе малко по-висок от процепа, през който дойдохме. Бе на около десет метра от пода на тази пещера.

Още от самото начало бях изумен от един определен аспект. Помещението бе леко осветено от много приятна бледо синя светлина, но не виждах нейния източник. Друго, което привлече вниманието ми бе температурата на въздуха. Беше сравнително топло в сравнение с времето навън. Намирах това за привлекателно. Магическият блясък на сталактитите и скалните стени създаваше приказна атмосфера, която беше силно подчертана от тихия ромон на кристално чистата вода. Проследявайки движението на това изворче, забелязах, че то тече между скалните образувания на земята и след това изчезваше под стената, която бе отдясно на мен.

Пещерата продължаваше навътре в планината на дължина не повече от 10-12 метра, след което се стесняваше малко и се превръщаше в извит наляво коридор, но от мястото, където се намирах, не можех да видя повече детайли. Това подземие излъчваше чувство на голяма чистота и известна изтънченост, което не мога да опиша по-добре от това. Цялото ми същество бе обгърнато от една фина емоция и се почувствах така, сякаш се бях издигнал до едно възвишено състояние на усещане и разбиране. Трудно ми е да опиша невероятното чувство, което усетих в дълбините на душата си, но като че ли най-подходящото сравнение

е с продължителна и много нежна вибрация, която преминава по цялото ми тяло.

Репа Сундхи ми каза да пристъпя няколко крачки напред, докато той, заедно с йидама и Елинор, останаха на входа. Отидох до една по-голяма скална формация, покрита с малко кварцови кристали, които блестяха в безброй различни цветове. Бях развълнуван, не знаех какво да очаквам. Следващите мигове ми се сториха дълги като часове. Непонятно защо ставах все по-нетърпелив. Изведнъж пулсът ми се ускори и тялото ми бе обгърнато от топлина. Съзнанието ми бе засмукано сякаш от вихър и всичко около мен изглеждаше така, като че ли се приближава, въртейки се с висока скорост. Тогава изведнъж всичко се успокои и се почувствах така, сякаш току-що се бях завърнал от дълго пътешествие, въпреки че вълнението ми не трая повече от няколко секунди. Бях спокоен, изпълнен от един дълбок вътрешен мир.

Тогава видях богинята. Тя се появи неочаквано, идваше от коридора на пещерата и бавно пристъпваше към мен. Наясно съм, че никога няма да мога да опиша напълно с думи онова, което усетих в тези необикновени мигове. Ние сме привикнали към живота в много по-ограничена реалност, която не може да ни предложи доста по-богатата и многоцветна гама от преживявания и усещания на световите, по-висши от физическия. Съзнанието на обикновения човек е толкова привързано към измерението, което обитава и към своите занимания, че когато се сблъска с реалност, надвишаваща неговите способности за разбиране, има склонността да блокира и дори да отрича това, което възприема. За щастие, вече бях преминавал през подобни етапи в предишни ситуации, така че имах известен опит, що се отнася до тези неща. Само че сега ситуацията бе малко по-различна.

За първи път в живота си срещях същество, което очевидно бе

от друг свят, свят, за който нямах ни най-малка представа. Въпреки всичко, веднага разбрах, че това е едно изключително възвишено божество. Не мога да обясня откъде знаех това. Може би имаше връзка с нейното необичайно появяване и силната емоция, която усетих, поглеждайки лицето ѝ, в комбинация с познанията ми относно пантеона на ориенталските богове и техните иконографски изображения. Някак си моето подсъзнание свърза цялата тази информация в едно точно и ясно заключение. А, може би, някаква телепатична връзка бе породила у мен това дълбоко убеждение. Без значение от причината, аз знаех, че срещу мен стои богиня.

Гледах втрещено как тя се приближава към мен. Имах усещането, че се движи бавно, сякаш ходеше по вода, въпреки че много добре виждах как стъпваше на земята. Колкото повече се приближаваше, толкова по-силен ставаше натискът, който усещах върху себе си и който едва не ме избута назад. Сърцето ми биеше лудо и чувствах как кръвта ми се движеше в тялото. Всичко около мен сякаш се разширяваше и ставаше все по-ярко, все по-ясно.

Богинята бе поразителна... Никой не би могъл да остане безразличен към зашеметяващия ѝ външен вид или пък да устои на страстния ѝ поглед. За жена беше доста висока. Мисля, че тялото ѝ бе почти два метра на височина, но все пак напълно хармонично. Никога не бях виждал нещо толкова възхитително, което просто представляваше форма на съвършенство. Дори в момента, докато пиша всичко това, образът на богинята е толкова жив в ума ми, че даже когато в мислите си се връщам назад към онези моменти, мога да видя всичко до най-малкия детайл, точно така, както го бях преживял.

Внушителният ѝ ръст бе силно подчертан от необикновено излъчване, което се виждаше почти като искрящо от нея. Бях забелязал подобно нещо и при йидама, когато видях въздухът

около него да трепти. Само че сега това загадъчно излъчване се отделяше от тялото на богинята наподобявайки лъчи, но не лъчи от светлина. Бе по-скоро фина, невидима вибрация, която поради своята дълбочина бе станала много по-пронизваща. И най-вероятно заради това, тази феноменална сила и енергия, която излъчваше тя, създаваше усещането за натиск, който сякаш ме избутваше.

Сега тя стоеше пред мен, на по-малко от два метра и половина. Бях възхитен. Вдигнах очи и погледнах лицето ѝ, но в същия този момент осъзнавах, че не мога да го направя. Нейната ослепителна, неземна красота ми взе дъха. Тези невероятни очи пронизаха душата и сърцето ми, достигайки до дълбините на моята същност. Никога не съм вярвал, че красотата на формата може да има такова въздействие върху съзнанието на един човек. Все пак, добре разбирах, че това бе комбинация от излъчването на нейната аура и формата на тялото и лицето ѝ, които бяха олицетворение на самото съвършенство. Толкова бях впечатлен от нейната несравнима красота и чистота, че буквално останах без дъх. Несъзнателно се опрях на скалната стена отляво на мен и едва накарах тялото си да спре да трепери. Дишането ми се затрудняваше и почти не можех да отворя очи, не че имаше някаква светлина, която да ме заслепява, а просто, когато погледнех лицето ѝ дъхът ми спираше и чувствах, че губя съзнание. Ето защо притворих очи и я гледах само от кръста надолу.

Знам със сигурност, че човек трябва лично да има подобно преживяване, за да може наистина да го разбере и възприеме всички негови нюанси. Описанията ми изглеждат бедни и незначителни в сравнение с емоцията, която изживях тогава. Визуалното и фино-енергийно въздействие на това неземно същество, се оказа много по-силно от моите логически

разсъждения. Дори не се запитах дали сънувам или в действителност преживявам това, или пък дали това, което виждах се вместише в границите на съвременната наука. Присъствието на богинята бе толкова ярко и завладяващо, че в ума ми просто не остана място за каквито и да било съмнения. Цялото ми същество се изпълни догоре с това несравнимо усещане за неописуема красота, не от този свят.

Знам, че моите описания не биха могли да предадат дори малка частица от онова, което изживях и че усилията ми в тази насока никога няма да бъдат достатъчни. Ще опитам, все пак, да опиша някои общи характеристики, които биха могли да ви дадат поне приблизителна представа за поразителния външен вид на богинята.

Тя не приличаше на никоя от познатите ни човешки раси, кожата ѝ бе синя, с оттенъци на тъмносиньо, изключително гладка и блестеше величествено, когато в нея се отразяваха светлината и кристалите в пещерата. Тази основна отличителна черта на нейното тяло шокира ума ми още от самото начало. Може би, ако загадките, които нейната същност криеше, приключваха с това, бих се представил много по-добре в тази среща. Но този изключително необичаен аспект на кожата ѝ бе значително подчертан от ослепително красивите черти на нейното лице, и по-специално нейните божествено небесни очи, които могат да бъдат оприличени на два бушуващи пламъка, опустошаващи всичко по пътя си. Тази част на очите, която при хората е бяла, при нея бе с яркожълт цвят, почти блестящ, а ирисът ѝ - тъмнозелен. Тази уникална комбинация от цветове предизвикваше едно прекрасно, хипнотично усещане. Яркостта на очите ѝ бе подчертана от синия оттенък на нейната кожа, а същевременно, лицето ѝ бе осветено от тяхното загадъчно, пламенно излъчване. Първоначално, усещането породено от нейните очи, бе толкова

шокиращо, като чувството на парализиращ страх, завладяващо цялото тяло. Чак тогава, докато все още имах някаква яснота за нещата, бях в състояние да осъзная дълбочината на състраданието и добротата, които нейният поглед всъщност изразяваше.

За няколко минути моята първоначална слепота не ми позволяваше да преценявам нещата реално, затова се отдадох на своите ограничаващи чувства на страх и самосъхранение. Все пак ми бе помогнато да превъзмогна този труден момент, за да мога да добия точна преценка за случващото се. Неспособен да помръдна, почти се задушавах заради влиянието, което красотата на богинята оказа върху мен. Облегнах се на огромния камък встрани от мен. Тогава тя дойде още по-близо. Като на забавен каданс забелязвах отделни детайли, които силно засегнаха моето подсъзнание.

Всичките ми сетива се бяха изострили и времето изглеждаше така, сякаш бе забавило своя ход. Имах усещането, че съм попаднал в друг свят, но въпреки това се чувствах осъзнат. Тогава усетих как ме обгръща топлината на нейното тяло, давайки ми може би най-приятното чувство на благополучие, което някога съм изпитвал. Бе като нежен полъх, който сякаш проникна в мен, неутрализирайки психо-менталните контракции, които неволно проявих. В същото време усетих аромата, носещ се от нейното тяло, и ако съм бил приятно изненадан от святото ухание на йидама, то бях абсолютно шокиран от невероятните нюанси и от изключителната чистота на нейния парфюм. Бе като букет от хиляди цветя, дори нещо повече. Беше миризмата на свещено място, на тайни, които не могат да бъдат изречени, на реалност отвъд нашия свят, която не може да бъде описана. В известен смисъл, бе някаква "интуитивна" миризма, която често се променяше, като ту напомняше добре отчетливо възвишено ухание, ту някакво съчетание от обонятелни нюанси.

Това усещане окончателно разклати всичко в мен, което бе

останало незасегнато. Не мога да си обясня как се случи това, но в тези моменти усетих, че напълно бях отдал себе си на богинята, подтикнат от неконтролируем порив на безусловна любов и неистово обожание. Божественият аромат на нейното тяло, което сега бе още по-близо до мен, събуди купища неподозирани родови спомени, фрагменти от неопределени усещания и странни образи, които не можех да идентифицирам в хода на своя живот. Сякаш експлозия от много дълбоки чувства и емоции ме приближаваше по един загадъчен и опияняващ начин до това божествено същество.

Отново надигнах очи и погледнах възхитително красивото ѝ лице. Ако трябва да направя по-уместна аналогия с нещо от нашия свят, то бих казал, че чертите на нейното лице бяха комбинация между тези на европейската и азиатската раса, но освен това имаше и още нещо, което трудно можех да определя, нещо неземно. Лицето на богинята издаваше ненадминато благородство и кралско присъствие, но не в смисъл на арогантност и високомерие, а на мъдрост и непоклатимост. Пропорциите на носа и устата ѝ бяха съвършени, а нейните червени устни излъчваха почти осезаема чувственост. Изтънчената ѝ и нежна усмивка разкриваше белотата на идеални зъби и подчертаваше нейните скули. Невероятните ѝ очи бяха големи и продълговати, а черните ѝ леко извити вежди още повече подчертаваха тяхната идеална форма. Дългата черна коса се спускаше до средата на гърба и някак вълшебно отразяваше синята светлина от пещерата. Челото ѝ бе голо, а в средата му забелязах вертикална линия, с дължина около пет сантиметра, която имаше тъмновиолетов цвят и блещукаше.

Обърнах внимание, че кожата на лицето ѝ беше светлосиня, докато съвършеният ѝ врат бе почти тъмносин. А може би само така ми се струваше заради ослепителното излъчване на нейните

очи. Богинята носеше сепъл, полупрозрачен, тъмнозелен воал, който се съчетаваше с цвета на очите и кожата ѝ по един забележителен начин. Той бе увит доста сложно около дясното ѝ рамо и вързан хлабаво, със златист конец, около кръста. Прозрачният материал, от който бе направен воалът, дискретно разкриваше превъзходната форма на гърдите ѝ и лъскавата, тъмносиня кожа на бедрата ѝ.

Богинята протегна дясната си ръка и ме докосна в основата на врата. Веднага след това тя повтори същото движение и в средата на челото ми, и върху темето. Виждах нежните ѝ пръсти, с тъмnochервените им нокти и протегнатата ѝ ръка, правеща най-естествен жест.

Разкошните златни гривни, украсени с рубини, които носеше на китката си, леко се поклащаха, издавайки шум като звън на кристал. По средата на разголената си ръка носеше друга гривна от злато, но по-широка и инкрустирана със сапфири. Глезените ѝ също бяха украсени с тънки златни гривни, но по тях нямаше скъпоценни камъни. Около врата си носеше рядко красива огърлица, направена от изумруди и бели перли, които блестяха ярко в контраст с нежната ѝ синя кожа.

В мига, в който ме докосна с пръстите си, сякаш електрически заряд прекоси тялото ми по протежение на гръбнака. Помислих си, че ще припадна, но не го направих. Все още стоях на същото място, но вече не усещах тялото си. Сякаш бях обхванат от тотална скованост, но въпреки това бях в пълно съзнание. Преобладаващото чувство, което изпитвах, бе на абсолютна свобода, като че ли се бях измъкнал от нещо. Бях дребен и същевременно много голям.

Няколко секунди след като тя докосна челото ми, усетих някакъв вътрешен вихър, който неудържимо ме обгърна и започна

да ме издига нагоре със зашеметяваща скорост. Все по-силно и по-силно чувах шума на една възвишена вибрация, която веднага грабна вниманието ми. Можех да почувствам това трептене с всеки един атом на моето същество и някак си знаех, че то представлява нещо фундаментално, някаква поддържаща среда. Искях да се потопя на секундата в този океан от звуци, който изпълваше всичко наоколо, но точно тогава богинята докосна върха на главата ми. Страховита мълния, последвана от бяла ослепителна експлозия, се появи над мен. Вече не знаех дали съм във въздуха или на земята. Виждах само една бяла светлина, сияеща като звезда над главата ми. От време на време от тази "звезда" изскачаха разноцветни искри, като дъга, губеща се в някакво неизвестно за мен пространство. Постепенно бялата светлина изчезна и аз отново можех ясно да различа детайлите на пещерата. Няколко секунди по-късно състоянието ми се нормализира, но бялата светлинка остана концентрирана в една малка точица над главата ми. Не можех да я видя, но въпреки това знаех, че е там. Чувствах присъствието ѝ като изключително приятно, хладно усещане, спускащо се надолу по врата ми.

Стоях близо до богинята и я съзерцавах, осъзнавайки, че само благодарение на нея съм в съзнание. В онзи момент тя ми проговори. Никога няма да забравя този глас и неговите свръхестествени нюанси. Има огромна разлика между гласа на йидама и това, което чух тогава. Как бих могъл най-удачно да опиша глас, който звучи като множество гласове с различни тоналности и същевременно запазва своята хармоничност? Въпреки че богинята стоеше на по-малко от метър от мен и говореше бавно, гледайки ме в очите, чувах гласа ѝ така, сякаш идваше от много далеч и едновременно от всички посоки.

След повторно премисляне на ситуацията, осъзнах, че това, което чух, не бе човешки глас. Той достигаше до ушите ми така,

сякаш всеки звук бе удвоен или утроен. Имаше известно забавяне между отделните "струпвания", които също така имаха различна тоналност, поради което цялостният ефект беше изключително странен и необичаен. Отначало се оглеждах, търсейки с поглед източника на тези гласове, които чувах, сякаш идващи от всички посоки, но скоро осъзнах, че всъщност това бе гласът на богинята. Тонът ѝ бе мек, с множество нюанси, но освен това долових и леко писклив тембър, като на пренавитата струна на китара.

Макар думите, които изричаше, да бяха на абсолютно непознат за мен език, разбихах идеално тяхното значение. Без да бъде прекалено силен, всепроникващият ѝ глас незабавно привлече вниманието ми върху нея. С удивление следях движението на устните ѝ и с цялото си същество почувствах приказното излъчване на нейното тяло. Забелязах как гърдите ѝ, едва доловимо, ритмично и бавно се движеха в унисон с дъха ѝ. Същевременно умът ми възприе точно всичко, което тя ми говореше. Каза ми, че моето идване тук има своето значение и че то е в резултат на множество комплексни причинно-следствени връзки. Тя ми обясни, че за да бъде в състояние да се справя с нейното присъствие и за да мога да чувам нейния глас, е трябвало да осъществя скок на ниво съзнание и енергия, който е бил предизвикан в момента, когато ме е докоснала.

- Това, което току-що преживя, е подготовка за специално посвещение, което скоро ще получиш. След сравнително кратък период ще се видим отново и тогава ще срещнеш други специални хора, които също са били посветени, но за разлика от теб, те изживяват всичко това, докато сънуват. Но не всички имат еднакви преживявания, тъй като те зависят от вътрешната структура на човека. Затова хората получават различни посвещения, докато сънуват. Все пак, има една допирна точка, която ви свързва и

обединява. Във вашата страна има няколко групи от хора, които са обучени и подпомогнати да се развият в тази посока. Освен това, трябва да знаеш, че този метод се прилага и при други хора, в различни краища на света.

Тялото и лицето на богинята неустойимо ме привличаха. Сякаш бях изпаднал в транс, докато гледах съвършената ѝ красота и слушах неземните ѝ слова. С тих глас и дълбоко разчувстван, аз я попитах:

- Каква всъщност е целта на всички тези подготовки? Нещата ми изглеждат доста сложни, а усилията прекалено големи. Какво се случва тук и какви са тайните планове?

Тогава забелязах как вертикалната виолетова линия в средата на челото ѝ засия и гласът ѝ ме обгърна от всички посоки:

- Когато му дойде времето, отдавна посетите дела ще започнат да дават плодове. Разбира се, това зависи най-вече от човешката воля. Винаги има много възможности, но когато става дума за велики събития, вече говорим за посоки на вероятностите. Истинската битка се състои в това да се наклони баланса на водещия сценарий в една или друга посока.

Тогава богинята погледна към тримата, които бяха зад мен, стоящи точно до входа на планината. След това си размениха няколко фрази с Репа Сундхи на език, който изобщо не разбирах, но предположих, че може би е тибетски. В този момент и тримата се обърнаха и напуснаха пещерата, оставяйки ме сам в компанията на това небесно същество. Сякаш мислите ми блокираха и исках единствено да я съзерцавам и да се наслаждавам на нейната божествена красота и величествена грация. Почувствах, че

сърцето ми прелива от вълнение, което просто не можех да контролирам. Сълзи изпълниха очите ми и започнаха да се стичат по бузите ми. Мъчех се да остана прав, въпреки че краката ми трепереха, а ръцете ми бяха отмалели.

Изведнъж забелязах как очите на богинята станаха по-ярки. Въздухът около нея засия, излъчвайки ослепителни, пулсиращи, златисти лъчи. Тя се отдалечи от мен, като ми направи дискретен знак да я последвам. На няколко метра от края на пещерата, от лявата страна на коридора, забелязах едно издълбано в стената пространство. Приличаше на огромно стъпало или ниша, с височина около метър и половина. Дълбочината му не беше повече от една трета от височината.

Богинята спря близо до мястото и ме прикани да се приближа. Върху плоския камък имаше кутия, издялана от тъмна благородна дървесина. По нейно нареждане вдигнах капака на кутийката и вътре открих навит жълто-кафяв пергамент. Взех го в ръцете си и внимателно го развих. Върху него имаше символи, нарисувани с мастило, чийто цвят бе заприличал на нещо като смес между сиво и зелено. Най-вероятно първоначалният цвят е бил черен, но с течение на времето е избледнял. Забелязах, че свитъкът бе доста стар, макар да изглеждаше в изключително добро състояние. На някои места по пергамента текстът трудно се разчиташе, заради множеството пукнатини по кожата, от която бе изработен. Писмените знаци наподобяваха санскрит, но по-скоро бях склонен да мисля, че това е текст, написан на тибетски. Погледнах въпросително богинята.

- Това е един от много свитъци, които са били скрити из цял Тибет преди много време. Всеки един от тях има своето значение и съдба. Този, който държиш в ръцете си, има съществена

стойност, не само заради своето съдържание, но и поради факта, че е бил открит. Дори и това да не означава много за теб, знай, че той ще породи поредица от действия и събития, които ще окажат много силно въздействие върху цялото човечество.

Чувствах се така, сякаш се бях озовал в някаква приказка. Въпреки това, не можех да отрека нещата, които усетих и видях. Тогава я попитах за произхода на пергамента.

- Този свитък, както и останалите, за които ти разказах, съдържат важни посвещаващи текстове и знания, предадени от Божествения Върховен Мъдрец на Трите Свята - великият Гуру Ринпоче.

В този момент гласът на богинята започна да излъчва още по-дълбока вибрация, която ме изпълни със сърцераздирателно чувство на любов.

- В безкрайното си състрадание към всички невежи хора, Божественият Мъдрец разкри някои основни учения, които бяха записани от неговите най-важни възпитаници, след което бяха скрити на определени места из Тибет. Пергаментът, който държиш сега, бе написан лично от една от най-приближените му ученички. Тя имаше основна роля в обединяването на ученията на великия духовен водач, като ги раздели на части и ги записа върху свитъци, които след това скри.

- Защо ги е скрила? Защо е постъпила така? - попитах аз, изненадан.

Очите на богинята, като два нестихващи пламъка, се спряха върху мен.

- Човечеството често преминава през различни етапи на духовно състояние. - каза тя - Настоящият период е най-мрачният и упадъчен от всички. Тези учения трябва да бъдат предадени, за да усвои човекът ново духовно познание. Времето, когато тези знания са били предадени от великия духовен учител на Тибет, е било неспокойно и те нямаше да могат да окажат значително влияние на по-голяма площ. Те са били предназначени да достигнат до настоящето, където свободната и лесна комуникация между хората вече е възможна.

Всичко това е било предвидено, до последния детайл, но за да премине всичко успешно, свитъците трябваше да бъдат съхранявани и пазени при най-добрите условия, така че да не могат да бъдат откраднати или унищожени. Гуру Ринпоче и неговите възпитаници повериха тази отговорност на определени фини същности, които не позволяват на никой да се приближи до тези места, с изключение на хората, на които им е писано да ги открият. Ужасяващият йидам, когото среща, има задачата да охранява това тайно и труднодостъпно място, което, освен всичко друго, е и врата към друга реалност.

В съзнанието си навързвах нещата със скоростта на светлината, но сърцето ми трепереше от емоциите, които предизвикаха у мен думите на богинята. По много специален начин това породя в съзнанието ми усещания и изображения от тези отдавна отминали времена, в които присъстваха дори и хората, живели тогава. В действителност, не виждах целите събития, а само отделни случки. След като ми бяха разказани от богинята, аз ги опознах и това ме изпълни с ненадминато удивление и радост. Бях убеден, без капка съмнение, че тази способност ми бе дадена от нея, за да мога да повярвам на това, което чух. Това ме накара отново да усетя онзи изблик на дълбока благодарност и любов, които

безрезервно изпитвах към нея. Гледайки ме така въодушевен, тя отново прояви ослепителната си усмивка и продължи да ми разказва:

- В бъдеще ще се сблъскаш с невъзприемчивостта на хората, техния страх от неизвестното и поемането по духовния път. Но тези проблеми не бива да се превръщат в пречки към осъществяването на твоята мисия. Ученията в този, а и в останалите текстове, до които ще получиш достъп по-късно, трябва да бъдат правилно предадени на онези, които желаят да ги получат и да ги приложат в живота си. Много хора са лениви и ленивостта им е хронична. Тя всъщност е един опасен капан на ума, който сграбчва човека и го отнася далеч от заобикалящия го свят. Ленивите хора са безпомощни, искат да имат всичко, но в действителност нямат нищо. Ако бъдат помолени да направят нещо, те се разстройват, защото се чувстват оковани от своята ленивост, като животно в клетка. Преобладаващото им усещане е, че са неспособни на нищо и затова не са заинтересовани от съществуващото извън тях. Те са пленници на собствените си умове, които, в случаи на някаква външна намеса, им повтарят: "Не мога..." "Не искам..." "Нямам време..." "Не ме интересува..."

Винаги търси онези хора, които пазят духа си жив. Възможно е у тях също да има наченки на ленивост и инертност, но скоро те ще дадат път на сърцето, което в техния случай е събудено.

- Ами останалите? - попитах аз - Защо те да не могат да се възстановят?

- Все още нямаш представа каква сила отделя ленивостта и

инертността. Това е вид деградивна енергия, която сковава човек не само на физическо ниво, но най-вече на психическо и ментално. Дълбоко в себе си ленивият всъщност е привързан към удобствата, които е открил в живота, в, често фантасмагоричните си, мисли и в предразсъдъците, от които не иска да се откаже. Той е неспособен да осъзнае своето състояние и вижда живота си като пълноценен и развиващ се съвсем нормално. Мнозина се намират в такова плачевно състояние. Тяхното време идва тогава, когато започнат да полагат чудовищни усилия, за да се освободят от тази вцепененост, в която живеят.

Сякаш бях погълнат от магическата атмосфера на пещерата. Присъствието на богинята, толкова близо до мен, опияняващият аромат, който излъчваше и нейният безсмъртен поглед предизвикаха у мен състояние, приближаващо се до почти пълно изключване на тялото и ума.

- Различни мисли изникват в съзнанието ми, както и много въпроси, чиито отговори не знам. - казах аз - Начинът, по който те срещнах, за мен е пълна загадка. Твоето присъствие е просто поразително.

От вълнение думите ми заседнаха в гърлото, а мислите ми загубиха последователност. Сякаш областта около главата ми бе в пламъци, а гърдите ми вибрираха от енергия.

- За теб това е една загадка. - каза богинята - За мен обаче, душата ти е отворена книга. За какво ти е да знаеш всички подробности около настоящата ситуация? Кармичният поток те доведе тук, без дори да осъзнаваш това. Пергаментите, съдържащи тайните текстове, продиктувани от Гуру Ринпоче, ще окажат силен ефект върху съдбата на човечеството. Много от свитъците

вече бяха открити от хора, отговарящи на определени кармични условия. Обърни се навътре към душата си и разбери значението на своята мисия.

Изричайки тези думи, богинята засия, осветявайки цялата пещера. Очите ѝ блестяха като мощни лъчи, а величието, което излъчваше, бе неописуемо. Постепенно светлината намаля и отново можех да видя ясно начина, по който тя ме гледаше - с голяма любов и доброта.

- Самият Гуру Ринпоче е идвал в тази пещера? - попитах аз, тъй като исках да си изясня някои неща, които по-рано не успях.

- Той не е, но неговата мъдра ученичка дойде, за да скрие пергамента. Това се случи преди много време. С божествените си сили тя извая каменната стена във формата, която сега виждаш и постави вътре дървената кутия. Тази пещера е от особено значение, тъй като води към друг свят. Затова текстът, който е скрит тук, е толкова важен. Отначало само шепа хора ще разберат неговото съдържание. В него е описана истинската същност на привързаностите, които приковават човека към света и пет техники за медитация, които са описани, за да помогнат в преодоляването на тези важни препятствия. И накрая, безкрайно състрадателният учител е направил някои предсказания, свързани с великата трансформация, през която човечеството ще премине. Донякъде тези пророчества засягат и твоята страна. Те, обаче, не могат да се изпълнят, ако хората не се събудят наистина за духовността.

Тежките вериги, които окоават хората, всъщност са привързаностите и егоизмът, които те самите генерират. Омразата, гневът и грешното интерпретиране на ситуациите и на реалността, добавят тегло към товара от негативни емоции.

Хората, които ги проявяват и дори подхранват, постоянно биват подложени на страдания и заблуди. Такива личности са далеч от ясната и чиста светлина на своята божествена същност. Те винаги ще се лутат в мъглата на своите отблъскващи мисли, постоянно насочени към това, което искат, но без никога да го получават. Тези хора живеят в крайности, непрестанно лутащи се между силните усещания на удоволствието и щастието и отчаянието на тежкото страдание. Те не могат да имат приятел или любовник, без силно да се привързват към него или нея и не могат да видят неприятел, без да се изпълват с гняв и омраза към него. Никога не забравяй, че истински душевен мир ще откриеш единствено в идеалния баланс между тези две крайности. Без значение дали ще е мимолетна радост, предизвикана от някаква приятна ситуация или пък яростен гняв, отприщен от накърняване на егото, това са просто илюзорни състояния, а често дори и демонични влияния, отклоняващи човека, от истинския смисъл на неговия живот.

Когато се сблъсква с илюзиите, оркестрирани от зловредните сили на Сътворението, човек прилича на питомно животно. Чувства се защитен в двора на стопанина си, ако той го храни и се грижи за него. Животното, обаче, забравя, че е само въпрос на време собственикът му да го убие и изяде. Същата ситуация се получава и когато човек се отдава на пристъпите на ярост и жестока омраза, които го карат да деградира и го водят до плачевно състояние.

Бях пленен от думите на богинята. Тяхното специфично звучене предизвика у мен едно прекрасно състояние, което ми помогна да вникна по-дълбоко в техния смисъл.

- Тогава какво е решението? - попитах аз.

- Стреми се към баланс във всичко, което правиш. - отговори

богинята - Винаги бъди в центъра. Това ще ти позволи да бъдеш по средата на случващото се и в същото време да не се привързваш към него. Бъди твърд и балансиран в добрината си към другите, без да искаш нищо в замяна. Размяната на емоции е по-лоша и от измамата. Това са необходимите предпоставки за добиване на мъдрост.

Имах чувството, че съм бил там в продължение на дни, усъвършенствайки своята духовност. Безкрайните емоции, вълнения, слабости и удивления, които изпитах, сега постепенно биваха заменени от чувство на невероятна сила и енергия, генерираща у мен състояние на перманентно вътрешно щастие. Но точно когато с голямо удоволствие осъзнах това, усетих, че срещата ми с богинята отива към своя край.

Започнах да се натъзвавам. Нямаше начин да поискам да се разделя с нея, за да се върна в нашия свят. Богинята се усмихна по нейния си завладяващ начин, след което ми проговори с леко укоряващ тон.

- Виждаш ли колко е трудно да останеш незасегнат от чувствата на тъга и радост, без значение от тяхната сила? Дори в момента, в който си помислиш, че си стигнал върха, отново се натъкваш на спектър от чувства на недоволство и страдание. Истински силният човек се научава да бъде над тези проявления. В известен смисъл, ти си привързан към моята физическа форма и към моето присъствие. Понякога са нужни хиляди години, за да изчезнат напълно следите от привързаността. За твоє щастие, ще ти кажа, че ще ме видиш отново скоро - много скоро.

Сърцето ми заби лудо.

- Ще се върна ли пак в тази пещера? - попитах аз - Ще ме повикаш ли отново? Ако наистина е скоро, бих искал изобщо да не си тръгвам. Бих желал да остана тук, а може би Елинон и Репа Сундхи също ще искат да останат с мен на това място.

След като спрях да говоря, погледнах към величествената богиня с молещи очи. Тя ми отвърна с поглед, който ме накара да избухна в сълзи. Бе практически невъзможно да устоя на притока на енергия, който тя предизвика у мен. Поразително красивото ѝ лице ме впечатли толкова много, че емоциите ми достигнаха върхната си точка и не бях в състояние да изрека дори дума. Нейното божествено хармонично тяло и нежните жестове, които правеше, предизвикаха у мен - особено, когато ме гледаше - усещане за безгранична любов и съчувствие. Сякаш древните загадки на всички води във Вселената се лееха през светлината на тези божествени очи.

- Няма нужда да оставаш тук. - каза тя - Умът и въображението ти са прекалено развълнувани сега и не можеш да мислиш логично. - добави богинята, усмихвайки се още по-широко - Няма нищо. Веднага щом напусна пещерата, ще се върнеш към нормалното си състояние, само че много по-усъвършенстван отпреди.

- Но къде другаде ще те срещна, ако не тук? - попитах аз.

Беше ми трудно да контролирам горчивината от раздялата.

- Ще се видим в твоята страна. Репа Сундхи и йидамът ще те

придружат до мястото, което великият мъдрец Гуру Ринпоче споменава в своите пророчества, описани в текста, който ти откри тук. Той говори за тези последни дни и за една земя на запад, с много вода, намираща се близо до триъгълник от планини. Тези планини крият големи тайни, които ще бъдат разкрити. Горатри е планината, на чийто връх съществува важен енергийно-импулсен фокус.

Според пророчеството на божествения учител началото на еднопосочния път към трансформацията на тази планета ще бъде белязано от необикновено откритие в планините на твоята родина. Но ти вече знаеш това. Всички неща, които ще се случат оттук насетне, са тясно свързани помежду си и са предопределени на дълбоко причинно-следствено ниво. Второто по важност събитие, предизвикано от първото, е намирането на този пергамент и постепенното му разкриване пред света, което ще стане на няколко етапа. Ти ще изиграеш важна роля в този процес, което на свой ред ще предизвика лавина от допълнителни благоприятни последици.

Изричайки тези думи, богинята започна сякаш да се отдалечава, но същевременно все още стоеше пред мен. Отново изпаднах в онова състояние на съзнанието, в което бях, когато я видях за пръв път. Имах чувството, че тя не ходи, а се носи във въздуха, въпреки че това бе просто една странна оптическа илюзия.

Усетих силен вътрешен импулс, който ме накара да подскоча. Не можех да повярвам, че тя си тръгна толкова скоро. Не биваше да ме оставя сам така бързо! Само за няколко секунди богинята изчезна надолу по коридора, в задния край на пещерата.

Без изобщо да се замислям, се втурнах в тази посока. Коридорът

бе доста тесен и добре осветен. Минах през него с голяма решителност, но след като свих вляво, останах като гръмнат. Точно след около 2-3 метра имаше стена, сякаш тунелът бе прокопан само до тази точка. Помислих си, че има някаква тайна врата или изход и започнах да се оглеждам наоколо, трескаво опипвайки стената, с надеждата, че ще открия тайния механизъм, отварящ вратата. Но съвсем скоро осъзнах, че е най-добре да се откажа, тъй като усещах, че няма да успея. Знаех, че богинята не се нуждае от тайни проходи и механизми, за да премине в друго измерение. Внезапното ѝ изчезване, обаче, почти както и нейното появяване, разтърси цялото ми същество и изпълни сърцето ми с мъчителен копнеж да я видя отново.

Тогава цялата ми енергия се концентрира в силното желание да я извикам. Моментално осъзнах колко детинско бе поведението ми и, освен това, се сетих, че не знам как да я повикам. Изведнъж отчаянието ми достигна своя апогей. В този момент чух добре познатия ѝ глас в ума си, изричайки пределно ясно името "Мачанди". Вцепених се. В следващия миг изрекох името ѝ и забелязах, с голямо удивление, че то има доста отпускащ и успокояващ ефект. Все пак, въздействието от нейното неочаквано изчезване, бе все още много силно и нямаше да отmine скоро. Единственото позитивно нещо, за което се сетях тогава, бе обещанието ѝ, че не след дълго ще се срещнем отново.

Нетърпелив да разбера от Репа Сундхи кога ще се състои тази среща, отидох до каменната ниша в стената и взех дървената кутия, съдържаща ценния пергамент. Огледах още веднъж пещерата, в която току-що бях изпитал може би най-интензивното емоционално преживяване в живота си. Тогава осъзнах, че това свято място и неговото приказно синьо сияние, хиляди години наред пазят тайния вход към един друг свят. Все пак, не ми беше писано по онова време да се запозная с неговите обитатели и

тайни. Бях сигурен, обаче, че между това загадъчно място и голямото откритие в планините Бучеджи, съществува силна връзка и се надявах да имам възможността да открия повече подробности около всичко това в недалечно бъдеще. Освен това, Репа Сундхи ми бе казал, че ще имам достъп до тези тайни, но след определено време. Тази мисъл ми вдъхваше надежда и вяра в бъдещето, тъй като мечтаех отново да срещна Мачанди и завинаги да остана край нея. В онези мигове все още не осъзнавах напълно истинското значение на това, което бях преживял в пещерата.

Притиснах кутията към гърдите си, благодарих наум на богинята за добротата ѝ и пристъпих в тъмната пукнатина в стената, за да се завърна в света, от който бях дошъл.

Четвърта глава

Тайното посвещение

Пред входа на пещерата ме чакаха Репа Сундхи, йидамът и Елинор. Студеният вятър ме прониза, връщайки ме обратно към една много по-сурова и осезаема действителност. Сенките на здрача затъмняваха още повече облаците, а скалистият пейзаж напълно допринасяше за тъгата, която изпитвах от раздялата ми с Мачанди.

Докато се връщахме назад по същия път, бях потънал в мисли, дълбоко белязан от срещата ми с богинята. Съобразявайки се със състоянието на моето съзнание, останалите също запазиха тишина и спокойствие.

Скоро, обаче, осъзнах, че не действам правилно. Преживяването, което имах, би следвало да носи радост и жизненост, а не тъга и отчаяние. Раздялата ми с богинята бе предвидима, тъй като трябваше да се върна в света, където имах за цел да приложа на практика ученията, които ми бяха предадени и да изпълня възложената ми тайна мисия. Имах само пергаментата и определени езотерични познания, но няхах ясен план и точна посока.

Разбрах, че това не е като работата в някоя фирма, където имаш определени предначертани начини и ясни критерии за постигане на желаните резултати. Ако бе така, ситуацията в живота щяха да се развиват като на автопилот, което в крайна сметка би направило "играта" предсказуема. Имах само бегла представа за това, какво трябва да направя, заедно с някои спомагателни "инструменти". Да се адаптирам и потърся ефикасни методи за разпространение на истината и духовността сред желаещите да я получат - тази част трябваше сам да разбера как да свърша.

Хората са различни. Тяхното поведение и техните схващания са различни, а също и техният характер и ниво на ментално развитие. Да им бъдат разкрити някои фундаментални истини, които могат да променят радикално живота и способностите им, е един много динамичен процес, който не се базира само на един метод. Бях наясно, че за да съм в състояние да споделям с другите тези знания и завладяващия нов мироглед, аз самият трябва да разбера в дълбочина гореспоменатите неща. За щастие, съдбата ме бе улеснила, като ме срещна с някои изключителни личности, които ми помогнаха и продължиха да ми помагат със своите знания, свързани с тайните на духовността. Една от тези личности е Репа Сундхи.

Докато се отдалечавахме от пещерата на Мачанди, забелязах, че Репа Сундхи върви до мен, но без да се намесва в мислите ми. Въпреки това, усещах самото му присъствие като безмълвно предложение да ми обясни това, което все още не разбирах.

- Знаеш ли, има някои неща свързани с Мачанди, които бих искал да си изясня. Нейното присъствие е опияняващо и трябва да ти кажа, че цялото ми същество е обзето от спомена за нея. - признах си аз.

Ламата леко се усмихна, но не каза нито дума и продължи да ходи редом с мен. Опитвах се да намеря най-подходящите думи, с които да опиша това, което чувствах.

- Отначало... - казах аз - ... шокът ме дезориентира, но някак си успях да се успокоя. Чувствах, че тя ми помагаше за това. Питам се, все пак, дали ефектът от нейния външен вид се дължи единствено на божествената ѝ форма?

Гласът на Репа Сундхи ме събуди сякаш от дълбок сън:

- Разбира се, че първо това те е впечатлило най-много от всичко, но енергийното усещане, което си изпитал е благодарение на прекрасното излъчване на нейната аура. Още доста дълго ще чувстваш ефекта от него.

- Все пак, коя е тя? Когато застанеше до мен, съвсем ясно възприемах всичко, което тя ми разказваше и се възхищавах на неописуемото ѝ величие. Но когато исках да ѝ задам въпрос, почти не можех да си събера мислите и да се съсредоточа върху тях.

Ламата веднага разреши моята дилема.

- Бил си прекалено нестабилен, за да можеш да поддържаш нормален мисловен процес. Разликата между нивото на нейното съзнание и твоето, все още е прекалено голяма. И въпреки че тя ти е помогнала да преодолееш някои препятствия, изглежда въздействието върху ума и възприятията ти е било зашеметяващо. Разбира се, Мачанди би могла да предизвика временен огромен скок на твоето съзнание, за да те доближи до нейното ниво, което обаче, би довело до опасност от "късо съединение" в ума ти. Това пък, на свой ред, ще предизвика неприятни странични ефекти и дори физически проблеми, тъй като твоята органична структура все още не е готова да издържи на толкова силно енергийно въздействие. Затова Мачанди те е издигнала до възможно най-високата граница, която би могъл да понесеш към момента.

- Тя богиня ли е? - попитах аз - Коя е тя? Дори сега, след като преминах през такова незабравимо преживяване, все още ми е

трудно да повярвам.

- Това е нещо нормално. Умствените ти предразсъдъци са все още много силни, но скоро ще започнеш да мислиш по друг начин. Да, тя е много могъща богиня, но знай, че тя също е извървяла дългия път на развитието. При нея голямата трансформация се е случила преди няколко столетия. Преди това е била небесна женска същност - дакини и е придружавала една от най-важните ученички на мъдрия Падмасамбхава от Тибет.

- Все още не съм запознат с историята на Тибет, но се чувствам привлечен от разказите за великите учители, обитавали тези земи. - казах аз, силно развълнуван - Мачанди ми говори за великия Гуру Ринпоче, чиито учения са записани в текста, който нося в себе си.

Репа Сундхи се усмихна с разбиране.

- Той и Падмасамбхава са една и съща личност. Така е известен на Запад, но в традиционните тибетски писания той е почитан и с много други имена. Той е бил духовно завършен човек, напълно променил религията на Тибет. Това се е случило преди повече от 1200 години. Пергаментът беше скрит в пещерата от една от неговите главни ученички на име Цогялма, или Йеше Цогял.

Прекъснах Репа Сундхи, за да го попитам дали тя е тази, която Мачанди е придружавала, тъй като това би обяснило присъствието ѝ в пещерата, както и връзката ѝ със скрития там свитък.

- Не, богинята е била спътничка на друга много важна възпитаничка на великия мъдрец на име Таши Кедрен. Въпреки че е била принцеса, тя решила да посвети целия си живот на

духовността. Всъщност, Таши Кедрен е била възплъщение на дакини, а Мачанди я следвала навсякъде. Богинята, която ти среща, е изключително стара. Тя идва от епоха, за която историците все още знаят твърде малко. Мачанди станала спътник на Рама и неговата прекрасна съпруга Сита, когато те се оттеглили в планинските гори. Те са живели преди толкова много време, че хората днес смятат историята им за легенда. Оттогава са минали повече от 9000 години и е съвсем нормално това, че са се появили огромни грешки в тълкуването на онази отминала действителност. Грешки, които преминали през различни цивилизации и достигнали чак до днешно време. Т. нар. легенда за Рама и Сита, която западняците знаят от индуския епос "Рамаяна", всъщност е съвсем реална история. Мога дори да кажа, че някои от събитията и фактите, с които сме се сблъсквали, имат пряка връзка с онези времена. Мачанди, която тогава обитавала земното ниво във физическата форма, която ти видя, е била една много млада дакини, напълно отдадена на тази необикновена двойка. Тя би могла да ти разкрие някои доста важни детайли, но това зависи от теб, тъй като за целта трябва да се развиеш толкова, че да се приближиш до нейното ниво. И когато стигнеш до този етап, няма да има нужда тя да ти разказва каквото и да било, защото ти ще можеш сам да виждаш и дори да преживяваш онези времена, по възможно най-реалния начин, който би могъл да си представиш.

Мисълта, че мога да остана завинаги край Мачанди ме окриляваше.

- Основният проблем е, че с течение на времето се е оформило впечатлението, че Рама и Сита напуснали територията на днешна Индия и се отправили на запад, а всъщност истината е, че Рама е управлявал района на твоята страна. - продължи да обяснява ламата - По-конкретно, мога да ти кажа, че неговата кралска

резиденция е била в областта на окръг Сълаж [6] и че в продължение на няколко години той и Сита се били оттеглили в планинските гори, намиращи се точно в долината на Апусени, която вчера прекосихме. Няма особена разлика в пейзажа от онова време и днес, освен, че тогава е имало повече растителност. Това е била епоха, в която някои божества от небесните измерения се материализирали във физическа форма и години наред живеели сред хората.

Виждайки все по-голямо удивление, изписващо се по лицето ми, Репа Сундхи продължи да ми разказва за другите невероятни особености на тези отдавна отминали времена.

- Нивото на съзнанието на тогавашното население, обитавало карпатската област, е било наистина много високо. Хората са били по-малко и са живели предимно в долините и по планинските върхове. Техният живот е бил дълбоко медитативен. Освен това, в онази епоха често са се случвали събития, които днес биха били категоризирани като удивителни божествени чудеса. Трябва да знаеш, че влиянието на тези времена на фино ниво било толкова силно, че дори днес, 9000 години по-късно, все още не е отминало напълно. Тогава се е зародила изключително важна енергийна матрица, която предстои да бъде обновена в близко бъдеще в резултат на определени циклични закони. Разбира се, има много повече какво да се каже за тези отминали векове, дори и учените да твърдят, че всичко това е плод на една фантазия. Има, обаче, някои важни доказателства, които са притежание на определени историци, както и някои забележителни проучвания, потвърждаващи истинността на това, което ти разказвам. За

съжаление, много повече са учените, които не желаят настоящата представа за развитието на света да бъде променяна. За тях това би било равносилно на катастрофа, както от финансова, така и от геополитическа гледна точка. Учудващо е, обаче, че, доколкото ми е известно, някои от историците и академиците в твоята страна водят изключително ожесточени борби срещу тези истини. Въпреки това, всичко ще се развие по такъв начин, че съвсем скоро реалността ще бъде разкрита.

След кратка пауза Репа Сундхи продължи:

- Историята на Рама и Сита е малко по-сложна от това, което е описано в Рамаяна, макар същността на посланието да е останала непроменена. Например, намесите и задкулиските борби на някои от напредналите цивилизации, които са съществували тогава, заедно с невероятните им технологии, са описани само бегло и най-често в алегоричен смисъл. Нещо повече, присъствието на Мачанди около Рама, след отвличането на Сита от Равана, умишлено е извадено от историята, за да не се създава объркване по отношение на целомъдрието на божествената двойка.

Мачанди е имала основна роля в последната победа на Рама, освен това, тя е тази, която е спасила Сита от една много неприятна ситуация по време на последния етап от войната, който включвал три атомни взрива. Тази история обаче, в очите на съвременната наука не е нищо повече от сборник с приказки. Ние не бива да обръщаме прекалено много внимание на тяхното мнение, поне що се отнася до тези въпроси, тъй като невежеството и интересите на съвременните учени водят към всичко друго, но не и към истината.

В областта на планината Апусени, откъдето дойдохме в Тибет, е бил създаден пространствено-времеви портал, който Рама често използвал, за да стига до различни места на планетата. Трябваше

само да го активирам на енергийно ниво, така че отново да заработи. По този начин ти срещна богинята.

Трупайки огромен опит, Мачанди постоянно се развива и понастоящем тя управлява голяма част от нашата галактика. И също така, заема висока позиция в йерархията на небесните същности. Знам, че за теб това е почти неразбираемо, но след като се запознаеш по-добре с особеностите на фините светове, тези неща ще ти станат много по-ясни.

Бях толкова възхитен от тайните, които ламата ми разкриваше, че вече почти не усещах студения вятър.

- Но как е възможно тя да знае всичко, което се случва в такова гигантско количество пространство и време? - попитах аз, поразен от идеята за мащаба на подобно нещо.

Репа Сундхи търпеливо обясни:

- Искаш да разбереш това чрез сегашното си ниво на възприятие и логика, но съзнанието е многоизмерно и се развива с течение на времето. Обикновеният човек е разделил живота си на части: семейство, работа, бизнес, забавление и много други. Когато желае нещо и се концентрира над някоя от тези части, той почти напълно забравя за останалите, но те продължават да съществуват. Този подход е изключително накъсан и ограничен.

Диапазонът на човешките емоции се поддържа именно от този вид раздробена визия за живота, която е в основата на грешната представа за това, кои всъщност сме ние. Човек неправилно се идентифицира с някоя от тези части на живота и чувства нужда да се привърже към нея. Това създава зависимост, която се превръща

в чувство на неудовлетвореност. На свой ред, това чувство неизбежно води до страдание. Това е верига, с която хората съвсем съзнателно се оковават за цял живот.

Ако погледнеш от по-широка перспектива, ще започнеш да възприемаш всички аспекти на своя живот като последователно свързани на причинно-следствено ниво. Освен това, от такава позиция ще можеш да разбереш всичко, което се случва около теб, дори и то да не те засяга пряко. Това е основната разлика между обикновения човек и мъдреца. При мъдрия разширяването на съзнанието може да добие такива размери, че то да включва всичко, намиращо се в неговите граници, но и да управлява, по своя воля, всичко случващо се в рамките на пространство-времето. Вярвам, че сега вече добре разбираш силата, която Мачанди има в тази вселена. Ако искаш ефективно да овладееш и контролираш високо ниво на манифестация, знай, че е необходимо ти самият да си на по-високо измерение, от това, което искаш да управляваш. Един слепец не би могъл да води друг слепец.

Разбирах това много добре, но все пак още не ми бе ясна причината за проявяването на нашите ограничени емоции, генериращи страдание. Също така, не разбирах желанието на хората да делят живота си на отделни групи от интереси и действия. Тогава Репа Сундхи хвърли светлина върху един от най-важните аспекти на живота.

- Главната причина се крие в грешната представа, която човек има относно различните части на своя живот. Въпреки че всичко около него се променя с всеки изминал момент, той е твърдо

убеден, че нещата и ситуациите могат да си останат така - непроменени. Но когато се вгледаш по-дълбоко в тази концепция, откриваш, че е напълно нереална и лишена от всякаква логика. Нищо от това, което ни заобикаля или съществува в рамките на Сътворението, не остава непроменено завинаги. Напротив, всичко се трансформира в едно непрекъснато еволюционно движение. Можеш ли честно да заявиш, че вижданията, които си имал, са останали неизменени, и че настоящите ти убеждения, никога няма да се променят? Мислиш ли, че богатствата и материалните притежания, които някои хора яростно трупат, представляват нещо стабилно и вечно? Точно обратното, само един миг е достатъчен да изгубят всичко, което са събирали цял живот. Психологическото състояние не е нещо по-стабилно. Когато бива критикуван, човек се разстройва. Когато претърпи някаква загуба, той се ядосва. Когато не получи онова, което иска, той става ревнив и завистлив. Всички тези нагласи, не са нищо друго, освен негативни емоции, които подтикват хората към определени дела. Това се "запечатва" в тяхната лична карма и предизвиква големи проблеми в бъдещите им инкарнации.

Грешната представа, че нещата и ситуациите са перманентни и никога няма да се променят, е самата основа на човешките страдания. Както вече ти казах, убежденията на човека, що се касае до тези въпроси, са напълно нереални. Истинската драма се крие в това, че макар хората безброй пъти в живота си да се сблъскват със ситуации, опровергаващи техните вярвания, те упорито продължават да държат на тази идея. В представата си, че нищо не се променя и че това, което получава, ще трае вечно, или поне докато е жив, човек все повече и повече се привързва към взаимоотношения, чувства, емоции, пари, вещи или удоволствия. Наблюдавай внимателно тази негативна психологическа проява, каквато е привързаността. Чрез примера, който твоят собствен живот ти дава, бързо ще разбереш, че тя поражда у теб различни

очаквания, изисквания и заблуждения. Повечето пъти тези неща не биват удовлетворени и така се появява страданието, което от своя страна, предизвиква негативни мисли. Това допринася за отрицателната карма на съответното лице, и т.н., като в един порочен кръг. Сега вече познаваш оковите на човешкото ограничение в Сътворението. Счупи тези окови и ще бъдеш свободен.

Много добре разбихах, че този съвет бе крайъгълният камък на моето духовно развитие.

- Все пак, не ми е особено ясно как да се отърва от фалшивата идея за перманентността на нещата.

Помолих Репа Сундхи да ме просвети по отношение на този въпрос и той каза следното:

- Всичко, което е около нас и вътре в нас, без значение дали става дума за физическия организъм или за умствените и психични процеси, постоянно се променя, макар да изглежда постоянно и неизменено. От една страна, това се дължи на липсата ни на внимание, от друга страна пък причината е в отказа на ума ни да приеме истината. Затова хората се натъжават или разстройват, когато очакванията им не се оправдаят. Проявявайки воля, достойна за много по-добри неща, те продължават да държат на грешната представа, че може би всичко ще си остане същото. В

действителност, тяхното силно желание говори за силата на привързаността, караща ги да се вкопчват отчаяно в това, което си въобразяват, че им принадлежи и не искат да загубят. Ясно е, че това е невъзможно, тъй като от самото начало е базирано на напълно погрешна идея. Но някои хора са толкова обзети от своите привързаности, че с цел да ги задържат на всяка цена, те предпочитат да си създават определени идеали, чиято природа всъщност не разбират.

Тези цели, без значение дали са свързани с любов, изкуство или професионална дейност, се използват като щит, който да скрие - от тях и от другите - тяхната собствена привързаност и ревност. Въпреки това, тази истинска психологическа и ментална "конструкция" е зловредна, защото единственото, което прави, е да пречи още повече на правилното разбиране на съответния човек, относно същността на нещата в рамките на Сътворението.

Единственият начин да бъде разрушен този порочен кръг, е чрез съзнателно наблюдаване на истинската ситуация и разбирането на нейните дълбоки механизми. Трябва да правиш този внимателен анализ по време на ежедневните си занимания, когато се сблъскваш с тези тенденции. Но също така и когато си сам, на място, където можеш да медитираш над действията си през деня, които доказват погрешността на твоите схващания. Ако с цялата си същност осъзнаеш това, корените на твоите привързаности и вътрешни конфликти постепенно ще бъдат унищожени. Привързаности, които са подхранвани толкова дълго време, че са се превърнали в навици, означава, че са се внедрили здраво в психо-менталната структура на човека. Те се отстраняват по-трудно, но методът е същия. Няма чудодейни хапчета или магически рецепти за лекуване на сериозно заболяване като привързаността. Трябва да положиш големи усилия и да разчиташ само на това, с което разполагаш. Това, което човек е завързал,

трябва сам да го развърже.

- Добре. - казах аз - Да приемем, че следвам тези съвети, какво ще излезе от това?

Репа Сундхи се усмихна любезно.

- Най-добре е сам да разбереш. Моите обяснения с нищо няма да ти помогнат. Важно е да осъзнаеш, че щом веднъж се отървеш от бремето на привързаността, свободата на духа, ума и тялото ти, ще бъде нещо несравнимо с всяка друга ситуация в твоя живот. Това ще породи у теб щастие, което не е насочено към някакъв обект, това означава, че то не зависи от нещо или от някого. Щастлив си просто защото съществуваш и всичко около теб съществува едновременно. Пряк ефект от това вътрешно осъзнаване, ще бъде желанието безвъзмездно да помагаш на онези, които имат нужда от подкрепа, и да вършиш добри дела. Разбира се, това не ти гарантира, че никога няма да се сблъскаш с проблеми и състояния на страдание по еволюционния и духовен път, по който си поел. Трябва да знаеш, че тези фактори ще продължат да изскачат за известно време, поради факта, че физическата и психо-менталната ти структура все още не е напълно прочистена. Освен това, някои кармични елементи, които са следствие от лошите дела в миналото, трябва да достигнат етапа, където вече ще бъдат изравнени.

В такива ситуации не бива да допускаш сърцето ти да бъде обхващано от отчаяние и по никакъв начин духовната ти практика не бива да бъде прекъсвана. Това е моментът, в който трябва да докажеш своята воля и постоянство, защото, какго вече ти казах, всичко е краткотрайно, дори кармичните страдания. Постепенно, в резултат на позитивните трансформации в живота ти и

правилния начин, по който мислиш и действаш, проблемите ще изчезват все повече и повече и ще получиш достъп до едно ниво на съзнанието, много по-високо от това, на което си сега.

След като каза това, Репа Сундхи спря на място, давайки ни знак и ние да направим същото. Забелязах, че се намираме в тибетската скалиста долина, където се бяхме пренесли по-рано. Тогава ламата, напълно неподвижен, затвори очи и остана така за няколко минути. Възхищавах се на неговото изражение, излъчващо дълбока концентрация и вътрешна задълбоченост. Вече почти се бе стъмнило, а планинските върхове загадъчно излъчваха разпръскваща се, фосфоресцираща, лилава светлина.

Изведнъж се почувствах завладян от някакво вътрешно напрежение, от което ми стана лошо. С голямо удивление наблюдавах как пейзажът сякаш се "извиваше" по краищата, наподобявайки бушуващи вълни. Тогава изведнъж бяхме окъпани в ярка слънчева светлина, а небето бе станало ясно. Преходът се бе случил отново и ние се бяхме върнали в планината Апусени, близо до голямото сечище на върха на хълма, който по-рано бяхме изкачили. Този път, обаче, Репа Сундхи бе осъществил преминаването директно, без онези междинни етапи, през които минахме първия път. Все пак, забелязах, че нещо не е наред. Знаех, че предишната телепортация се бе случила някъде след обяд и очаквах, че след като сме прекарвали около 4-5 часа в Тибет, сега ще бъде вечер, ако не дори и нощ. Вместо това, бе светло и топло ноемврийско утро, което доста ме озадачи. Отбелязах, че би трябвало да е съвсем различно време на деня.

- Това би било така, ако времето бе минало съобразно твоите субективни впечатления. - отговори ламата - Срещата с Мачанди обаче, включва и някои леки изменения в пространство-времето и

това, което ти се е сторило като само няколко часа, всъщност е било много повече.

- Седемнадесет часа и половина. - каза Елинор, поглеждайки часовника си и изчислявайки разликата във времето - Което означава, че имаме 12-13 часа несъответствие с обективното време.

Не знам защо, но бях доволен, когато се сблъсках с необичайното явление, свързано с изкривяването на пространство-времето. Въпреки това, попитах Репа Сундхи дали това има някакви странични ефекти за физическото тяло. Той заяви, че няма такава опасност и че подобните идеи и предположения в научните среди са погрешни и се дължат най-вече на липсата на опит в тази област.

- Единствените възможни ефекти са на психическо ниво, тъй като даден човек може да се разстрои от промяната в реалността, към която е привикнал и във физическите закони, които познава. Но дори и това бързо бива отстранено от бързо действащия самоадаптиращ се механизъм. Въпреки това, при пътуването във времето нещата са малко по-сложни.

Скоро стигнахме до колата, където закусихме леко. Преди да се отправим на пътуването обратно към дома, йидамът изчезна. Репа Сундхи все пак ме увери, че отново ще го видя след няколко дни, когато ще тръгнем към друго място в планините. Доколкото разбрах, това щеше да бъде голямо начинание. След това ламата ми даде малко повече информация, вероятно поради факта, че вече бях достигнал важен етап в развитието на способността ми

да разбирам.

- Планината Горатри, която се споменава в пророчествата на великия мъдрец Падмасамбхава, в действителност е масивът Годаану, като съвременното име е следствие на естественото преобразуване на изначалното такова, в период от хиляди години. Тази планина е изключително важна за местния енергиен баланс и също така крие някои тайни, които ще смаят света. Мачанди неслучайно избра това място.

Вече не ме изненадваше това, че ламата знае какво съм говорил с богинята, но бях много ентусиазиран от новината, че не след дълго ще я видя отново в планината, за която тя ми разказваше. Репа Сундхи ми каза, че ще заминем след една седмица. А дотогава щеше да ми продиктува превода на текста от пергаментата и да ми изясни някои други аспекти относно пътуването. Каза ми, че ще има нужда от няколко дни, за да разбере думите от свитъка, които са били засегнати от времето.

- Това е стар тибетски диалект, който не се говори от векове насам. Ще трябва да се допитам до някои тайни източници на информация. - обясни той.

На същия ден следобед, без никакви проблеми, стигнахме в Букурещ, където се разбрахме, че след четири дни ще се срещнем отново във вилата на Елинор. Прекарах това време в размисли над скорошните ми преживявания и същевременно се опитвах да приложа на практика ученията на Репа Сундхи и богинята.

Само в рамките на няколко дни видях, опознах и изживях неща,

които обикновено биха отнели години или дори няколко последователни живота, за да бъдат изпитани. По този начин, лично се убедих във валидността на поговорката, че понякога една година не може да ти донесе това, което един миг може. Това бе като допълнителен сигнал за мен, че скоро ще започне трансформация на всички нива и навсякъде по света. Но въпреки че това е добре известен факт, има опити той да бъде дискредитиран и осмян, което отслабва силата на посланието и намалява чувството на отговорност у хората, що се отнася до тези въпроси. Въпреки всичко, трябва да се гледа обективно на нещата. Никой не може да отрече сериозните проблеми, пред които човечеството е изправено в момента, но малцина разбират тайните причини и техния механизъм за разпространяване. Затова хората често прибягват само до повърхностно решение на ситуациите, като забравят, че техните лични проблеми са проблеми на човечеството и биват отразявани от него. В допълнение към това, се води яростна битка между определени окултни организации, които манипулират и контролират тенденциите и идеите сред обществото, което само усложнява нещата още повече.

Исках отговорно да поема положителна роля в тази битка, в която доброто и истината винаги възтържествуват и съм много щастлив, че до мен има хора, които умело ме насочват в правилната посока. Ето защо, когато се срещнах с Репа Сундхи, за да поработим върху превода на текста, бях много решителен в избора си да следвам пътя на духовното усъвършенстване.

- Добре е, че искаш да действаш по този начин. - каза Репа Сундхи - Но не забравяй, че преди всичко, трябва да си дълбоко запознат с някои закони и фундаментални принципи на Сътворението, без които не може да има истински напредък или трансформация на същността. Има много познавачи на духовните

аспекти, свещените текстове и езотеричните учения, но техните знания са относително сухи, защото не са подплатени от дълбоко вътрешно разбиране на това, което знаят.

Съгласих се с Репа Сундхи, тъй като аз също знаех, че силата на думите и праведността на действията идват само с практическата реализация на духовните истини.

- Всяка стъпка от духовното развитие е, всъщност, ново, по-високо ниво на разбиране за Вселената и на човека, учещ се да действа правилно на това ниво. Истинските духовни знания се придобиват с практика. - продължи да обяснява ламата - Процесът на научаване е интерактивен и човек се усъвършенства в момента, в който правилно приложи всички знания, които е събрал.

След това Репа Сундхи ми обясни подробно някои методи, с които да контролирам менталните и емоционалните си потоци и също така ми даде някои съвети, отнасящи се до воденето на поздравословен начин на живот. Той наблегна на важността на прилагането на това знание в ежедневието, защото само така то би могло истински да допринесе за нашето развитие като човешки същества.

- Не бива да разглеждаш духовните книги и текстове единствено от интелектуална гледна точка. - посъветва ме той - Хубаво е всеки ден да медитираш върху истините, които са представени в тях и след това да наблюдаваш отражението на тези истини в живота си. Много хора се губят в "сложни" анализи и безплодни аргументи, които не правят нищо друго, освен да подхранват егото на т. нар. познавачи на езотеричното. В действителност, те са се оказали в задънена улица и в известен смисъл "се напиват от вода", смятайки себе си за много важни и дори мъдри. Стават

арогантни и започват да си въобразяват, че те са единствените компетентни пазители на някакви окултни знания и загадки, противопоставяйки се, малко или много с основание, на всяко чуждо мнение по въпроса. Често имат грешни представи или не разбират важни аспекти на духовността, което е резултат или на неправилно тълкуване, или източниците им на информация са непълни, а понякога дори фалшиви.

Не се оставяй да бъдеш хванат в мрежата на подобни дискусии, които макар да ти се струват мъдри, няма да ти бъдат от никаква полза. Тези, които твърдят, че са "учени" или "интелектуалци", нерядко имат повече проблеми и отрицателни черти на характера, отколкото простият и обикновен човек, който има чисто сърце. Ето защо, повтарям, много е важно правилно да се прилагат духовните учения в ежедневиия живот, защото само по този начин човек ще прогресира и постепенно ще отстрани своята негативна карма.

В оставащите три дни до нашето отпътуване преведох от английски език тибетския текст, разчетен от Репа Сундхи. Не бе лесна задача, като се има предвид, че някои технически термини нямат аналог в румънския. Значението им вече бе приблизително предадено на английски, но ламата настоя чрез превода да постигнем, доколкото е възможно, духовните нюанси на тези изрази. С голямо търпение, ламата ми обясняваше някои дълбоки значения, като използваше примери и други подробности, за да мога да разбера за какво точно се отнася текстът и да го предам правилно. Накрая бях доволен от крайния резултат и от факта, че бях завършил този важен първи етап от своята мисия.

На седмия ден от срещата ми с Мачанди, заедно с Репа Сундхи и Елинор се отправихме към масива Годеану. Този път тръгнахме

следобед, тъй като ламата заяви, че е важно да пристигнем през нощта. Вече бях започнал да свиквам с тези пътувания и бях много щастлив, че скоро щях да срещна Мачанди отново. Седмицата, която бе изминала от раздялата ми с нея, в общи линии, бе продължение на емоционалното ми изживяване от пещерата в Тибет, само дето бе много по-ясно и дълбоко. Осъзнавах, че бях достигнал определена степен на зрялост и разбиране по отношение на удивителното преживяване, с което се бях сблъскал и знанието, което ми бе разкрито. Последните две седмици от живота ми бяха като цунами, що се отнасяше до емоционалните ми изживявания и уроци, но имах чувството, че са минали месеци, докато асимилирам значителния товар духовни познания.

Странното изкривяване на времето, което забелязах, най-вероятно бе резултат от фините действия на Репа Сундхи или на богинята, но така или иначе, никога не повдигнах този въпрос. Също така, това може да се дължи на вътрешно задълбочаване и проникване, от моя страна, в загадъчните слоеве на самосъзнанието, което е отвъд всякакво пространство и време. Може би в бъдеще щях да разбера отговора на този въпрос.

Чувствах се добре подготвен и с интерес очаквах събитията, които скоро предстояха. Както обикновено, ламата не ми разкри особено много подробности, вместо това, просто каза, че ще изкачим върха на една много важна планина, който е истински енергиен център на моята страна. Репа Сундхи сподели, че върхът се казва Гугу и че богинята ще се появи край него тази нощ. Също така ми каза, че ще срещнем и друга група от хора, отправили се към същата дестинация, като нас.

- Ще изглежда като разходка в планината, но в действителност,

ще бъде истинско посвещение във фините светове. - каза ламата.

Повече не казах нищо, предпочетох да помисля и да се приготвя за предстоящото събитие. Когато най-сетне стигнахме до подножието на планината, нощта бе започнала да се спуска. Времето бе прекрасно, но въпреки това въздухът бе малко студен. Изкачихме се с джипа по леко неравен планински път. На един кръстопът Елинор паркира колата и се отправихме пеша нагоре по склона, в перпендикулярна посока спрямо този, от който дойдохме. Тъй като усещах, че се приближавам все повече до целта на пътуването ни (срещата ми с Мачанди), умът ми се вълнуваше все повече и ставах все по-нетърпелив. Опитвах да се контролирам, но външният ми вид не можеше да заблуди Репа Сундхи.

- Нетърпението ти може да се превърне в разочарование. Не казвам, че така ще се случи, а просто посочвам една възможност. Какво ще правиш тогава? Как ще решиш проблема? Умът ти най-вероятно ще ти подхвърли поредица от обяснения, които няма да могат да те убедят. Тогава ще се опиташ да запълниш празнотата в душата си с други мисли или действия, но това на свой ред, ще предизвика нови ефекти, а след тях и още такива отвъд тях. И по този начин, това никога няма да спре.

Вървах бавно по тесния път, без да правя много усилия. Както винаги, Репа Сундхи бе разбрал вътрешното ми състояние много добре. Не знаех какво да му кажа.

- Трябва да развиеш търпението си. - продължи той - Това е качество, което малцина притежават, тъй като изисква огромен самоконтрол и умствена зрялост. Надявам се разбираш, че нямам

предвид търпението, необходимо, за да си изчакаш реда на опашката в супермаркета, или да си купиш билет. Говоря за една много по-дълбока човешка нагласа, отнасяща се до способността да контролираш някои негативни наклонности и подбуди. Една от основните разлики между обикновения човек и мъдреца е, че докато първият дава пълна свобода, често без никаква проникателност, на своите хаотични и деструктивни вътрешни наклонности, чието проявление е шумно и насилствено, мъдрецът никога не би се държал по този начин. Със своята балансирана нагласа той често успява да потуши ужасяващия гняв на хората около него.

- Е, науката психология казва, че лошите чувства трябва да бъдат пускани на свобода, иначе, в противен случай, в психо-менталната структура на човека ще се зародят разочарование и напрежение. - намесих се аз, преди внезапно да млъкна.

На по-дълбоко ниво започнах да осъзнавам, че нещо не е наред с това, което току-що казах. Мислех си, че ако някой използва този метод на "изпускане всичко навън", няма как да вярваме, че той някога ще стигне до същността на нещата. Точно обратното, той ще свикне със състоянието на ярост и гняв, които вече ще се приемат за естествени и препоръчителни, което ще породи опасни кармични вериги.

- Логиката ти е правилна. - съгласи се Репа Сундхи, след като му казах, какво мисля - Гневните прояви винаги привличат прояви на агресивност, които могат да бъдат, малко или много, очевидни. Съвременният метод на психологията е грешен, защото този, който го е разпространил, не е разбрал в дълбочина какво се случва на фините нива на ума, когато човек се разгневи, нито пък какви кармични последици привлича всеки път, когато се държи по този начин. На първо място, липсата на контрол го прави психически уязвим, дори когато той си въобразява, че

разрушавайки всичко наоколо, демонстрира сила, господство и власт. Това е наивно и егоистично убеждение. В действителност, един такъв човек, несъзнателно разбира своите слабости и затова се опитва да компенсира тези недостатъци с фалшиви подбуди. Знаеш много добре, че тези хора забравят себе си и всичко около тях, когато преживяват подобни моменти на ярост и биват напълно погълнати от това деструктивно състояние, което ги е обзело. Тогава почти изцяло губят всякакъв разсъдък и логика, нежелаяйки нищо друго, освен да наложат собствената си гледна точка на всяка цена.

Злокачествената енергия кара човека да върши зли дела и дори той да успее някак си да се овладее и да не действа по този начин, отприщаната ярост може да обезсмисли всичките усилия, които е положил до този момент в опита си да контролира тези хаотични състояния, които вредят на ума и организма.

- И за да се научиш да постигаш този контрол, се нуждаеш от много търпение и постоянство. - казах аз - Например, ясно е, че ако гневът е овладян, тогава думите и делата също ще са под контрол. Но трябва да знаеш, че аз изобщо не съм ядосан. Просто станах нетърпелив и развълнуван заради желанието си отново да видя Мачанди.

- Знам това много добре. - отговори ламата - Просто предложих тема за медитация, която може да бъде приложена във всяка ситуация. Например, от нея можеш да разбереш, че търпението е тясно свързано с постоянни усилия. Разбира се, говоря за повъзвишени аспекти на усилието, а не за такива от физическо естество. Имам предвид, усилието да бъдеш упорит, усилието да помагаш безвъзмездно на другите и т.н. И без значение колко странно може да прозвучи, нужно е най-голямо усилие, за да потънеш дълбоко в медитация.

Признах на Репа Сундхи, че с това изказване е ударил право в десетката.

- Да, това наистина е проблем. - казах аз - Опитвал съм се да го направя възможно най-добре, но е изключително трудно. Някои хора са ми казвали, че се отегчават до смърт, когато стоят неподвижни на едно и също място в продължение на няколко минути. Признавам, че това някак си ме потиска.

- Хората, които мислят така, имат слаб и много развълнуван ум. Не им обръщай прекалено много внимание, защото те не познават много от тези тайни. Не се влияй от такива хора, тъй като, в противен случай, винаги ще ставаш жертва на изкушението да поемеш по лесния, но деградивен път на невежите. Ако си непоклатим във взимането на решения, никога няма да спреш да се развиваш. Докато другите ще се борят с всякакви видове проблеми и нещастия, ти постепенно ще се превърнеш в почти недосегаем за подобни неволи, защото ще въведеш ред в живота си и ще балансираш съдбата си чрез своите позитивни дела.

- Какво наричаш позитивни дела? - попитах аз - Имам предвид, с изключение на добродетелите, известни на всички ни, например, ежедневната медитация дали влиза в тази графа? Ако е така, моля те, обясни ми защо.

С огромно внимание очаквах отговора на ламата.

- Мнозина смятат, че медитацията е загуба на време. Нещо повече, в своята безкрайна глупост, някои дори я свързват с душевно разстройство и промиване на мозъка. В действителност, медитацията, точно като молитвата, е необходима, за да се откъснеш от шума и суетата на света и да попаднеш в едно състояние на безкрайно разширяване на съзнанието, в което вселената, която обитаващ, е само една малка прашинка. Затова,

когато е правилно приложена, медитацията практически се превръща в най-позитивното и ефективно действие, тъй като тя "настройва" екзистенциалните смущения и ти помага да разбереш в дълбочина сложните особености на живота. Хората, които не знаят това и не си правят труда да погледнат на нещата от тази перспектива, живеят хаотично, на произвола на съдбата. В края на краищата, медитацията ти позволява да контролираш съдбата си. Навикът да медитира ежедневно, е единственото, от което умът се нуждае. Всички останали навици трябва да бъдат изкоренени, защото създават привързаности.

Вече бе нощ и бавно се придвижвахме нагоре край малките камъчета и скали. Обръщайки внимание на обясненията на Репа Сундхи, погледнах надолу, докато вървах. А когато надигнах очи, бях приятно изненадан да видя, че йидама вече се бе присъединил към нас. Той вървеше на няколко метра пред нас, показвайки ни правилната посока.

Можех да видя как огромната му фигура, идеално очертана на лунната светлина, изкачва неуморно каменистия връх на планината. Загледах се в далечината, над рамото на йидама и ми се стори, че видях няколко души, събрали се заедно и насядали по земята. Първоначално помислих, че си въобразявам, но след като направих няколко бързи крачки, за да се уверя, разбрах, че там наистина има група от хора, чакащи мълчаливо. Казах на Репа Сундхи, а той отговори, че е знаел за тях и че те ще ни придружат до върха.

Когато стигнахме до групата, бях изненадан да видя, че тя се състои само от млади момчета и момичета. Според мен бяха на възраст между 20 и 25 години. Докато бях близо до тях, забелязах, че всички те са красиви, добре сложени и хармонични. Веднага

осъзнах, че това не са случайни хора и че са много по-зрели, отколкото изглеждаха. Когато се приближихме те се изправиха и ни изгледаха любопитно.

- Всеки един от тях, по един или друг начин, има фина кармична връзка с тези места и е постигнал особени успехи в предишните си животи. - прошепна ми Репа Сундхи, докато Елинор им обясняваше, че ние сме тези, които очакват и че трябва да ни последват до върха - Техният ум и психика са готови за предстоящите събития, а те самите ще изиграят важна роля в невероятната трансформация на този народ. Тяхното присъствие тук се дължи на последователните посвещения, които са получили от Мачанди по време на сън. Тя е тази, която им е казала кога и къде да дойдат, но за да ги убеди, е трябвало да се явява в сънищата им неколkokратно. Рядко се прибъгва до подобни действия, но все пак това е важно.

Преброих деветнадесет души. Те вървяха зад нас на малки групички и рядко си казваха нещо помежду си, а когато го правеха, то бе кратко. Имаше нещо обаче, което ми се струваше странно. Присъствието на йидама не провокира никаква реакция у тях. И тогава се сетих, че макар аз да го виждам, той бе невидим за тези младежи. Репа Сундхи ми бе обяснил как става това още при първата ни среща в дома на Елинор. Прошепнах му своята мисъл и той потвърди.

- Сега не е нито времето, нито мястото за тях да имат подобно преживяване. Това ще ги смуги прекалено много. Трябва да запазят определено ниво на спокойствие и вътрешен баланс преди предстоящото посвещение.

Бях приятно изненадан от единството, което групата проявяваше, особено при положение, че нейните членове не се бяха срещали преди това. Останах с впечатлението, че са доста

отговорни, що се отнася до тяхната мисия. Бяха сериозни и решени да успеят, въпреки че нито един от тях не знаеше какво предстои. Докато си мислех това, забелязах тънка колона разпръскваща се светлина между дърветата, край които преминавахме. Тя се издигаше от земята към звездното небе. Светнах с фенерчето си към мястото, тъй като бе на 6-7 метра от нас, но не можах да видя нищо необичайно. Отдалечих се от групата и бързо отидох там, за да разследвам това явление. Беше много странно. Колоната от светлина, не по-широка от 5 см. в диаметър, излизаше от земята и отиваше към небето. Тъй като бе слаба и се разпръскваше, би било изключително трудно да бъде забелязана отдалеч. Когато се загледах по-внимателно, видях, че има още много светещи колони, които бяха вляво от нас, по-нагоре в планината. Настигнах Репа Сундхи и му казах за странното явление. Той ми обясни, че връх Гугу крие множество хилядолетни загадки и че някои от тях ще бъдат открити съвсем скоро. Ламата ми призна, че в подземията на планината има огромен източник на енергия, но не пожела да ми даде повече подробности. Инстинктивно погледнах към върха и точно в този момент, много студен и силен вятър ни удари отпред, карайки ни да затреперим.

Спряхме за малко, но Елинор, който познаваше района, обясни, че подобни внезапни прояви са характерни за тази планина. Въпреки това, се чувствах някак неспокойно, защото студеният вятър изглежда бе довял още нещо със себе си, нещо опасно и неприятно. Поглеждайки отново в тъмнината над върха, бях изумен да видя колко бързо бе покрит в мрак от заплашителните облаци, разстилащи се по небето с глух и далечен тътен. Последвалите мигове и явленията, свързани с тях, се появиха в съзнанието ми постепенно, но със скорост на възприемане по-ниска от нормалната. След това започнах да виждам всичко така сякаш "изключих", без да мога да обясня внезапния начин, по

който се появяваха нещата.

Макар вече да бях доста притеснен, гледайки как небето бързо бива покрито с облаци, и да очаквах всеки момент ужасяваща буря, се шокирах от изключително мощната светкавица, която дойде от тътнещите облаци и удари самия връх на планината. Тътенът бе вцепеняващ и разтърси всички ни. От този момент нататък започнах да възприемам всичко изключително бавно и внимателно. Всичките ми сетива бяха максимално изострени, а усещанията, които имах - много интензивни. Видях как ослепителният блясък, породен от огромната светкавица, се разстла по цялата страна на планината, а още по-надалеч - виолетово-червен сноп светлина създаваше странно неземно усещане. В този момент, малко по-нагоре и вдясно от нас видях кошара с животни, които нервно се движеха между загражденията. Но това, което наистина ме уплаши, докато наблюдавах този нереален пейзаж, бяха три огромни овчарски кучета, яростно спускащи се с големи скокове към нас. Тези животни бяха необичайно големи и свирепи, а огромните им зъби сякаш образуваха дяволска усмивка. Това, което ми направи най-силно впечатление, бяха невероятните скокове, които правеха. Те бяха непосилни дори за сърна. Нещо повече - височината, до която достигаха, бе немислима за обикновени кучета-пазачи, без значение колко добре тренирани са те. Не си правех никакви илюзии по отношение на намеренията на тези заплашителни привидения, но бавната скорост на техните движения, която възприемах в съзнанието си, ми позволяваше да обърна повече внимание на другите хора от групата, преди да бъда обзет от абсолютна паника.

Наблюдавах Репа Сундхи, който стоеше неподвижно, с лице към върха. Той изглеждаше напълно отделен от пейзажа, съсредоточен в съвсем различна посока. Елинор бавно се изправи и се обърна

към настъпващите кучета. В този миг йидамът направи крачка встрани, към посоката, от която идваха и протегна ръката си с отворена длан, правейки знак да спрат. Забелязах как въздухът около него започна да искри, сякаш излъчваше фосфоресцираща бяла светлина. С огромния си и застрашителен външен вид, той би изплашил всекиго. Кучетата внезапно спряха, но продължиха да лаят от разстояние около 50 метра. Те се мятаха и скимтяха, но не можеха да преминат тази граница. Яркостта на светкавицата постепенно намаляваше и създаваше причудливи сенки в долината.

Когато тъмнината отново ни заобиколи, вече не виждах нищо. Все пак, донякъде различавах контурите на кошарата високо горе в планината. Настана тежка тишина, прекъсвана само от време на време от тътена на облаците в далечината. Тогава осъзнах, че съм се върнал към нормално състояние на възприятие на случващото се около мен. Докато се изкачвахме нагоре в планината, се приближих до Репа Сундхи и му разказах накратко това, което преживях преди броени минути. Той ми каза, че съм възприемал нещата основно на фино ниво. Яростните кучета всъщност са били vyplъщения на астрални демонични същности, които са се опитали да ни нападнат, за да провокират у нас състояние на страх, с цел да предотвратят нормалното развитие на посвещението, което щеше да се състои тази нощ. Във физическата реалност деветнадесетте младежи не бяха чули и видели каквото и да е било, освен ужасяващата светкавица, която падна над връх Гугу.

Ламата ми разкри, че съм бил в състояние да възприемам тези неща, благодарение на благодатта на богинята, която щеше да се появи съвсем скоро. Междувременно, нашата група достигна до една област, където склонът ставаше все по-стръмен и каменист. Небето вече бе изцяло покрито в гъсти облаци, често пронизвани

от светкавици, които частично осветяваха пейзажа. Атмосферата беше наситена с електричество, а напрежението във въздуха бе почти осезаемо. Небето изглеждаше като казан, готов да изкипи. Две огромни мълнии удариха планинския склон, сигнализирайки отприщването на голяма буря. Започна да вали като из ведро, а буйният вятър разпръскваше дъждовните капки във всички посоки. Тогава станах свидетел на един изключителен феномен. Цялата ни група бе обгърната от някаква светлина, която напълно ни изолира от обкръжаващите ни ужасяващи атмосферни явления. Мълнията стана още по-силна и удари земята, много близо до нас. Виждах как дъждът се разбиваше в границата на тази светлина, която ни обгръщаше като защитна обвивка.

Репа Сундхи ни инструктира да седнем на земята. Тогава усетих, че нашият "щит" бе дело на йидама, който ни пазеше от гнева на природата. Около себе си можех да видя почти невероятната манифестация на атмосферната сила и енергия. Храсти прехвърчаха наоколо, водни вихри яростно се удряха в дърветата, а една заплашителна светкавица постоянно генерираше апокалиптични гърмове.

По средата на този хаос забелязах с удивление как камъкът на планината пред нас, който бе на разстояние около 20 метра, постепенно стана прозрачен, разкривайки голяма пещера в самия връх. Обгърната от приказно ярка аура, Мачанди пристъпи от вътрешността на пещерата към каменната преграда и отвъд нея. Сърцето ми почти спря от емоциите, които изпитах. Излъчването на богинята сега бе много по-силно, отколкото при първата ни среща в Тибет. Нейното величествено сияние сякаш накара бурята да спре. Гръмотевиците бяха много по-слаби, светкавиците по-малки, а вятърът като че ли изчезна, всичко се поклони пред феноменалното величие, което бликаше от Мачанди. Нейното прекрасно тяло излъчваше разноцветни лъчи светлина във всички

посоки, като дъга. Тази божествена гледка шокира всички ни. Никой не можеше да обели дори и дума, тъй като всички бяха изпаднали в екстаз и останали без дъх от тази поява. Дори аз, който вече се бях сблъсквал с подобни неща, бях напълно слисан от интензивността на всичко това. Нейната красота и божествена осанка предизвикваха в сърцето ми силно чувство на щастие, което едва понасях.

Някои от момчетата и момичетата паднаха на земята и се разплакаха. Аз все още бях привлечен от Мачанди и не обръщах внимание на случващото се около мен. Единственото, което желях, бе да съм по-близо до нея и да я придружа в света, от който бе дошла. След това забелязах, че богинята не стъпваше по земята, а се носеше във въздуха с величествена грация. Поради разликата в разположението на пещерата и мястото, където бяхме ние, тя бе едно ниво над главите ни. Богинята спря на около десетина метра от групата, защото ако се беше приближила още, може би щеше да ни ослепи с яркото си излъчване. Тя повдигна ръцете си на нивото на раменете, с длани гледащи нагоре и в този миг видях как облаците се разкъсаха, а зад тях се показва светлинен кръг, който постепенно нарасна в диаметър, докато накрая зае почти една трета от небето. Беше като изрязан в буреносните облаци, които заплашително се увиваха около него. Тази зона излъчваше розово-бяла светлина, която осветяваше облаците, предизвиквайки грандиозни ефекти на завладяващ реализъм. Като в някакъв приказан сън видях как една вълшебна светлина се спусна отгоре, покривайки нас и земята наоколо. Имаше лъчи от светлина и десетки астрални същности, бързо приближаващи се към групата. Тяхната прозрачна форма бе съвършено vyplъщение на чистота и красота. Спектакълът, който наблюдавахме, беше още по-необикновен, защото навсякъде около нас силите на природата бяха отприщени и бушуваха, създавайки много рязък контраст. Съществата сякаш не обръщаха внимание на бурята. Те също

излъчваха силна светлина, само че с различни цветове и нюанси от тази на Мачанди.

Зашеметен гледах как тези същности в човешки форми, намиращи се по-високо от богинята, се носеха около нас. Техните усмихнати и весели лица излъчваха несравнимо щастие. Забелязах, че някои от тях имаха толкова светли лица, че вместо обичайните черти, виждах единствено кръг от бяла светлина. Между техните форми непрекъснато играеха разноцветни светлини, които придаваха особена динамика на цялата тази картина. Все пак, Мачанди излъчваше най-ярката светлина. Нейният величествен блясък осветяваше зоната около нея и стигаше чак до отворената пещера в планината. Долових изключително специалния ѝ глас, който прониза ума ми с огромна чистота. Погледнах към нея, но устните ѝ не се движеха. Беше телепатична връзка, но по нищо не се различаваше от начина, по който я чувах, когато ми говореше нормално. Мога да кажа, че в някои отношения, това преживяване беше дори още по-силно и многоаспектно. Интуитивно разбрах, че богинята се беше свързала с всички от групата по същия начин, като се бе уверила, че всеки един от нас ще получи посланието, пригодно към неговия характер и индивидуалност. Тя ни предложи безценни знания относно човечеството и начина, по който трябва да действаме, с цел успешно да изпълним мисиите си.

Що се отнася до мен, посланието ѝ бе изпълнено с добросърдечност и нежност, но засега не мога да разкрия съдържанието му, което е свързано с някои събития, в които ще взема участие в близко бъдеще. Ефектът от величието, което тя излъчваше, бе поразителен и още веднъж усетих как не мога да му устоя, поради факта, че дъхът ми неволно секваше. Затворих очи и напълно изоставих себе си. В този миг богинята изглеждаше толкова красива, отвъд всякакво описание, докато се

приближаваше все повече и повече към мен. Този път успях да се справя с нейното сияние, но не можех да помръдна.

Мачанди дойде много близо до мен, също като в тибетската пещера. Тя постави ръка на главата ми. Почувствах се разтърсен из основи и се пуснах в празнотата. Нямах никаква подкрепа или знак, който да ме упъти. Всичко наоколо ми изглеждаше празно, само дето празнотата пулсираше по един неясен и загадъчен начин. Единственото, което можех да направя в това състояние, бе да съзерцавам безкрайната празнота, която ме заобикаляше. Накъдето и да погледнех, виждах само огромна безкрайна празнота. Това съзерцание, от което бях погълнат изцяло, надхвърляше всякакво ниво на концептуално мислене. Дори мисълта за присъствието на Мачанди избледня и се сля с огромната празнота, в която се намирах. Думите, с които сега опитвам да опиша това състояние, изглеждат незначителни. В средата на празнотата, бликаща от мен, внезапно се почувствах обгърнат от несравнимо щастие, което непрекъснато нарастваше, все повече и повече в сърцето ми. Тогава хоризонтът на съзнанието ми избледня, но не и преди да се почувствам така, сякаш бях докоснал вечността.

Когато се върнах и отворих очи, видях Елинор и Репа Сундхи, които бяха недалеч от мен. Те шепнеха. Огледах се наоколо, но там нямаше никого. Мачанди бе изчезнала, планинската стена отново бе станала солидна, а групата от младежи си бе тръгнала. На хоризонта можех да видя зората на новия ден, осветяваща съвършено чистото и ясно небе. Нямаше и следа от облаци, дъжд или вятър. Ако камъкът и земята не бяха все още влажни, никога нямаше да ми мине през ума, че само преди няколко часа е имало буря. Единствено мястото, което беше защитено от йидама и където бях останал аз, беше сухо и незасегнато от снощния природен гняв. Въздухът бе студен, но вече не го усещах. Изправих

се и се приближих до Елинора и Репа Сундхи. Пристъпвах бавно, сякаш идвах от друг свят.

- Мачанди ме помоли да не смушавам твоето медитативно състояние. - каза Репа Сундхи, обръщайки се към мен - Междувременно, другите си тръгнаха. Ти остана неподвижен и дълбоко съсредоточен за повече от седем часа, но това много специално преживяване ще бъде от изключителна важност за твоето духовно развитие.

Не казах нищо. Всичко ми изглеждаше толкова далечно, а думите на Репа Сундхи едва достигаха съзнанието ми. Без да бързаме, събрахме няколкото вещи, които бяхме донесли със себе си и започнахме да се спускаме обратно по планината.

На хоризонта, червеният диск на Слънцето бавно изгряваше и осветяваше нашия път обратно към света...

КРАЙ

ЕПИЛОГ

Моят американски редактор ми предложи да напиша кратък епилог към втората книга от поредицата, която свършва съвсем внезапно. Без съмнение, начинът, по който приключих книгата, се дължеше на моето психическо, умствено и духовно състояние, в което изпаднах след срещата ми с богинята Мачанди и посвещението, което получих в планината. Седмици наред се чувствах сякаш в реалност, намираща се на границата между съня и будния свят, изпитвайки силно желание отново да видя богинята, но това не се случи.

Елинор напусна страната, а аз останах в неговата луксозна вила, сред спомените за него и Репа Сундхи. След като се поуспокоих, започнах методично да анализирам невероятните събития, които преживях и ценната информация, която получих през изминалите няколко седмици. Дълбоко се замислих над тези неща и постепенно започнах да медитирам, потънал в тишината и спокойствието на прекрасната вила. Без значение колко усилено се опитвах да се съсредоточа върху тези аспекти, сияйният образ на богинята Мачанди постоянно изскачаше пред очите ми, изпълвайки ума и цялото ми същество с щастие, което обикновеният човек трудно би разбрал.

Светът на повечето хора е относително миниатюрен в сравнение с необятността на фините нива на проявление и огромното присъствие на същностите, които живеят там. Съвременният човек живее, най-общо казано, на принципа на страха и желанието, които се движат по много тесен коловоз, обикновено във връзка с преките му физически нужди. Следователно, налице е огромно разминаване между неговата представа за света и реалността, такава, каквато наистина е.

Не мога да разбера "механизма" на своята съдба, нито мога да

доловя скритата същност на плана, който ръководи събитията, които се случиха наскоро в живота ми. Това, което със сигурност знам, обаче, е, че те ме удивиха със своята интензивност и с разкритието на някои истини. Поглеждайки назад към този период с безпристрастност и разбиране, вече осъзнавам духовната тревога и възторга, които изпитвах с цялото си същество. Впоследствие, това се превърна в предпоставка за някои неочаквани промени в ситуацията; промени, които измениха коренно начина на живот, който водех дотогава. Нищо от това, което се случи в следващите години, не бе без фундаменталната подкрепа на духовността. Настоящите ми специфични дейности, също предполагат това, тъй като те са отвъд обхвата на познанията на съвременната наука. Това е територия, на границата на непознатото.

След дълъг период от време отново срещнах Репа Сундхи, но този път той бе придружен от Шин Ли, неговата чаровна асистентка. С тази среща приключи и моята мисия, дадена ми от богинята Мачанди - преводът и окончателната редакция на тайния пергамент.

Много читатели се чувстват благословени, когато четат моите книги, защото интуитивно възприемат, посредством неизвестния извор в техните сърца и души, че това, което съм изложил, е вярно и източникът му - автентичен. Други, обаче, се изпълват със съмнения, повърхностни мисли, необяснима злоба и недоверие към написаното. Лично мен не ме интересува дали хората вярват или не на това, което пиша в своите книги, защото знам много добре, че посланието достига до онези, за които е предназначено.

Знанията, които получих от Цезар, д-р Ксиен и Елинор, наистина бяха като едни духовни бижута, които коренно измениха моето съществуване. Те изключително се припокриват с някои факти и събития от физическия свят, чието описание често е

невероятно. Читателите, които настояват за "доказателства", или забравят, или не осъзнават, че подобно нещо е просто комично в настоящата ситуация! Първо, те забравят, че моите откровения не са за масова консумация и че аз не съм нищо повече от една малка брънка в огромен механизъм, който чрез една невероятна поредица от събития, ми е позволил да издам тези книги. В третата и четвъртата книга съм обяснил някои от тези аспекти и обстоятелства. Все пак, смятам, че трябва отново да повторя, че тези книги са само за хората с отворени сърца и умове.

Радуга Чинамар

декември 2010 г.

Окултни маски, проявления и алхимия

Синтез от Издателство "Паралелна Реалност" [\[7\]](#)

Бихме могли да направим условното твърдение, че в настоящето продължение от Раду Чинамар има две основни сюжетни линии, които оформят динамиката и на самата книга. Това са историята на Елинор и образа на Мачанди, които, съответно, биват споени в едно, чрез ключовия за историята свързващ персонаж - Репа Сундхи.

Именно тези две нишки ще следваме и ние в настоящия си анализ на приключенията на автора, с които току-що се запознахте. Този път това няма да се случи хронологично, а отзад напред в малко огледален маниер. Първо ще разгледаме концепциите, стоящи зад Мачанди и нейния идеен проводник в света на хората - тибетския лама, а след това ще кажем и няколко думи за историята на Елинор (която лично за нас представлява много по-голям интерес). Предприемаме такъв подход, защото конкретната линейна структура на книгата прави събитията в пещерата "по-пресни" в съзнанието на читателя, а и те са лайтмотивът на цялата история според самия Раду, чийто живот изцяло се променя след случилото се. Точно тази загадъчна среща и съпътстващата я информация съдържат по-голямото смислово ядро, което лично на нас ни позволява да видим историята без маски и да я разкодираме по начин, който да разкрие коренно различна картина на онези, които искат да видят един различен ъгъл на нещата, отвъд окултната опаковка, в която е облечена историята. Намираме за адекватно да наблегнем в коментарите си именно на тази част, защото съдържанието ѝ по необходимост ще засегне и доста други теми, които хората, запознати с нашата работа, веднага ще разпознаят като повтарящ се мотив.

Както споменахме в предговора ни към настоящата книга, историята, с която се запознахте, може да бъде възприемана през два различни филтъра. Сама по себе си или от перспективата на *"Произход и история на Империите Орион и Сириус"* и най-вече - нейния следговор. И тъй като така или иначе всеки може да възприема историята сама по себе си според собствените си езотерични вкусове, ние ще демонстрираме защо перспективата би се променила **драстично**, ако хванете конкретния ъгъл, през който да разгледате книгата.

С издаването на *"Произход и история на Империите Орион и Сириус"* трябва да са паднали много маски и илюзии относно това какво представлява окултизмът в по-популярните му форми. И макар ние самите да нямаме маниакален стремеж да прекарваме всичко през един и същ филтър, то детайлите в настоящия разказ **дотогава** припокриват вече казаното, че би било наивно да ги пренебрегнем и най-малкото намираме за интересно да ги посочим за онези, които се интересуват от нашите изследвания в книгите, които издаваме.

В известен смисъл философията във всички истории, които разказва Радуга, е прекалено представителна за това, което сме обяснявали в своите изследвания дотук, за да я подминем с лека ръка. Както много от вас досега са разбрали, когато избираме книга за публикуване, ние го правим най-вече, **не защото толкова харесваме конкретната информация в дадената книга**, а защото тя **предоставя поле за анализ и размисъл много по-широки и провокиращи от рамката, която самото съдържание задава само по себе си**. Ето защо намираме за невероятно ценно съществуването на настоящата книга, защото тя отново се явява своего рода учебник. Реално погледнато, фактът, че има толкова ясно изразени позиции от определена фракция, в крайна сметка е

в наш плюс, защото по-скоро потвърждава, че историята е истинска (поне в нейните основи). Защото никой случаен човек не може да измисли повествование, което да съвпада до невероятни детайли с една от **най-непопулярните** езотерични теории (зад които в случая стоим ние), въпреки че има претенциите да се цели в масовия вкус за духовно познание, поради тривиалните си и достъпни наглед окултни възгледи. Т.е. онези от вас, които разбират този парадокс, ще разберат и че няма начин структурата и съдържанието на тази информация да бъдат случайно подхвърлени в информационното пространство.

Както обикновено не сме нагласяли нещата по този начин, просто енергетиката на работата ни ни тласка в посока, която явно засяга едни и същи теми, без да сме го търсили умишлено, което доказва на лично ниво много неща за нас самите. Например, четохме тази книга на английски още когато излезе в САЩ през 2011 г. В онзи момент бяхме направили коренно различен прочит на историята, защото работата по *"Произход и история на Империите Орион и Сириус"* все още не бе започнала. След издаването на последната, обаче, дойде редът на настоящата книга и 3 години след първия ? прочит, вторият ? такъв разкри една съвсем различна смислова картина, която не бе регистрирана от нас преди това. **Всеки един детайл** потвърждаваше по независим начин следговора на *"Произход и история на Империите Орион и Сириус"* без това да бъде умишлено търсен ефект. Т.е. фактът, че издаваме тези книги една след друга (и именно в тази хронологична последователност), в известна степен е "съдбовен" лично за нас, защото историята на Раду Чинамар дава уникален шанс на читателя да види как информацията на Морнинг Скай може да бъде **изцяло практическа** при тълкуването на съвременната популярна окултна литература. От което, разбира се, може да има огромни ползи на вътрешен план, когато човек решава на кой точно Път да се посвети и, разбира се - да

практикува. Именно начинът, по който ползвате дадена информация, я прави работеща и респективно - безценна. [8]

За да завършим с това въведение, ще се опитаме да направим отново онова, което общо взето се опитваме да направим всеки път. А именно - да предложим балансиран критичен поглед защо нещата, които са представени в историята, са представени точно по този начин. Това няма за цел да вгълпи идеята, че методът на същностите зад тази информация е зъл. Класификацията на нещата не е наша цел. Просто по-голямата картина, както обикновено, е спестена умишлено, за да се постигне определен ефект. Защото винаги, когато има някаква цел - нещо е спестено. Просто такъв е характерът на този тип мисловни модели. Мотивациите зад това решение винаги са с полярен заряд и биха били приети различно от различни хора. Дали това е за "добро" или "лошо", обаче, обикновено е реакция на емоционалното тяло. Това е просто ефектът от дадени избори и даден път. Фактът, че в текста има безспорни истини (които обаче се интерпретират съобразно различни цели), покрай очевидните манипулации, прави нуждата да се отдръпнем и да погледнем нещата по-отвисоко още по-наложителна, ако искаме да не залитаме безвъзвратно в определена посока.

Докато четете, помнете, че проблемът на всички Светли идеологии (макар и понякога да са само привидно такива) е, че те искат да затворят опита и да го сведат до конкретни параметри, които дадени идеологически духовни йерархии смятат за "универсално правилни". По същество това не може да бъде хармонично ориентиран Път, защото природата на Източника е да позволява всичко и всички да бъдат онова, което искат да бъдат - безусловно. А "без-условно" означава без условия, ограничения и норми (от духовно естество). Навярно читателят вече е открил за себе си, че това е характерно и за дуалистичното мислене като

цяло - поляризираното съзнание отрича, правейки света си много тесен и конфликтен, докато балансираното съзнание приема, по този начин разширявайки света си и потапяйки се във вътрешния мир на безконфликтността.

Като цяло философията на книгата си позволява да има много категоричен тон, което на моменти ? придава леко комичен елемент за такива като нас, които няма как да се впечатлят от тежестта на "авторитета". Сигурни сме, че това не прави впечатление на много хора, особено онези, които сега започват да прохождат в света на духовното и сами имат нужда от наставления и търсят съзнателно такива. Откриваме тази назидателна енергия, обаче, за доста бутафорна, особено отчетливо в речите на ламата, който доста често си позволява да държи наставнически тон на автора (в повечето случаи просто защото може, а не защото има причина). Ние самите няма как да гледаме безкритично и в захлас на подобни текстове, затова, за собствено удовлетворение и с учебна цел, ще дадем на този текст малко от неговото собствено лекарство :)

Ако смятате, че с това си позволяваме твърде много и съдим твърде повърхностно, нека не забравяме факта, че самият текст е пълен със съдене на обикновените хора и квалификации колко глупави и ограничени са те (на няколко пъти). Така че ние, от позицията на съвсем обикновени хора, ще покажем простодушието на "великата философия" на ламата и "богинята" (философия, която минава за едва ли не "божествено вдъхновена") и ще демонстрираме защо един окултен текст трябва да бъде четен, освен всичко друго, и с лявото полукълбо, което, ако е намерило своето точно място, може да бъде голям помощник и балансър в онова, което иначе би ни накарало да се държим безкритично с нелепо отворени от благоговение усти.

Онези, които са чели следговора ни към *"Произход и история на Империята Орион и Сириус"* и познават подхода ни от анализа на "Седемте велики тайни на космоса" на Ръорих, ще открият, че тук доста често прибъгваме именно до този метод - цитат от оригиналния текст в курсив (като някои думи са с умишлено удебелен от нас шрифт за акцент) и отдолу - нашият коментар. Това е много визуално ефективен подход, защото прави директна връзка между авторовото твърдение и нашия анализ към него, показвайки много ясно неговите слабости. Така че очаквайте различни коментари към различни откъси от книгата, освен общите положения, които ще бъдат давани постепенно в течение на анализа ни.

Нека вече преминем към конкретиката на голямата картинка.

Разбираме много добре колко впечатляваща и катарзисна може да изглежда историята на Раду на страничния читател. В случаите, когато това е така, обикновено читателят има нужда от точно тази информация в точно този момент, за да го тласне към определени идеи и енергии, които ще изиграят конкретна роля в живота му. Тази книга ще бъде четена по един начин от човека, който сега навлиза в езотериката, ще бъде четена по друг начин от ню ейджъра, който ще види потвърждение за навлизането на женските енергии на планетата чрез образа на богинята, ще бъде четена по трети начин от нас. Всяка от изброените категории ще внесе своя валидност в историята и ще я оформи по начин, който да работи за него и нито едно от другите тълкувания не анулира смисловия контекст на останалите. Те съществуват едновременно, защото човешките преживявания им придават валидност и нещо повече - реалност. Затова имайте предвид, че макар да разглеждаме нещата от определен ъгъл, другите смислови нишки вървят паралелно с нашия анализ.

Личното ни тълкувание на историята е, че тя е показно за това как се прави спец-акция от страна на определена фракция (доста вероятно свързана с официалната на Орион), която иска контрол над Земята, като всичко това е обвито в тайнственост и окултен мистицизъм, което е редовна практика, за да се стигне до масовото съзнание. Защо?

Защото, ако нещата не са представени по този начин и бъдат показани като онова, което са, т.е., обикновена битка за власт на извънземни фракции - просто много хора ще се почувстват отблъснати от "каузата". Вече сме демонстрирали как работи това в следговора към "Произход и история на Империите Орион и Сириус" и споменатия вече анализ на текста на Рьорих, който започва от стр. 226 на въпросната книга. Текст, който минава за чисто окултен, но, както запознатият читател видя, погледнат под лупа, той е нещо друго. По подобен начин, ще видите, че нещата в конкретния случай не са много по-различни.

В този ред на мисли става напълно ясно и защо бе цялото разкритикуване на масонството и "Тъмната страна" в първата част на книгата - просто очерняне на другата фракция, която е реално на власт. Защото фракцията на Мачанди не работи по много по-различен начин и да смятаме, че структурата е същата, но моралът различен, е малко наивно... Затова нека започнем като отправим поглед именно в тази посока и да разгледаме основите, на които е положено всичко. В книгата имаме няколко ключови следи, които могат да ни насочат по пътя на осмислянето на по-голямата картина:

"Това откритие въобще не бе случайно, а експедицията, водена от Цезар, бе първият знак за настъпващите промени, засягащи не само Румъния, но и цялата планета. Причините, които ще

доведат до тези трансформации, са толкова сложни, че не могат да бъдат схванати или разбрани от обикновения човешки ум. Затова малцината, които се опитват да проправят пътя, така да се каже, често са подпомагани от ангелски същности, принадлежащи към различни йерархични категории на манифестация. В източните традиции те са наричани божества. Добре е да знаеш, че те са организирани посредством пирамидална йерархия, която до голяма степен се основава на същите принципи и структури, като в някоя фирма или промишлено предприятие в съвременното общество."

В този цитат от началото на трета глава виждаме как ламата обяснява на Раду нещо много подобно на това, което казва Ръорих, а именно, че причината зад манифестациите във физическата реалност не могат да бъдат схванати с обикновения човешки ум. Полуистина, която е удобна за тези, които изповядват философиите на различните фракции. Да, причините за случването в трета плътност наистина са много отвъд прагматичното съзнание, но съвсем не са загадъчни и толкова неуловими, колкото му се иска на някого. Казва се и в прав текст, че "факлоносците" на духовността в съвременния свят никога не са сами по себе си, а винаги имат "здрав гръб" в лицето на различни същности с различни цели. Какви са точно те - зависи от техния поляритет. Тези същности [\[9\]](#) имат йерархична принадлежност и са организирани пирамидално по начин, наподобяващ съвременните корпорации. За онези от вас, запознати с работата ни, тук нещата вече трябва да са **изключително** прозрачни, защото орионският пирамидален мотив изпъква много ярко. Разбира се, всичко това на фона, че през цялата книга се критикува именно този материалистичен

модел на обществото :)

Елиноор също казва в първа глава, че:

"При внимателен анализ можем да видим, че всичко, което се случва в този свят, следва направлявана траектория, чиято искряща светлина вече се вижда от определени човешки същества, които са способни да я разпознаят измежду много други възможности."

Колкото повече четем обаче, толкова по-уместно става да попитаме кой точно спуска тази траектория и "искрящата ? светлина", която с голяма охота се толерира от автора (и популярната езотерика като цяло днес). Защото нейните носители, в лицето на персонажите от разказа, на моменти имат доста странно поведение, реакции и морал, който отгоре на всичко противоречи пряко на собствената им философия. Това е един доста деликатен и същевременно изключително важен момент в разбирането на тяхната собствена мотивация. Както ще се убедите от многобройните примери, които ще бъдат цитирани, цялата тази "странност" е продиктувана изцяло от стремежа определени детайли да бъдат спестени от общата рамка, просто защото те при никакви условия не могат и не бива да бъдат изказвани с истинските им имена. Този подход (който между другото се наблюдава и в други текстове) разчита на директното "заклеймяване" на редица дейности, които земният елит извършва за сметка на "обикновения човек", защото просто така функционира "системата". Съвсем естествено, емоционалната човешка реакция е да застане на страната на този, който му показва "истината" и точно това се явява и търсеният ефект. Така

всичко друго остава на заден план, защото именно **емоцията е водеща** и някои уникални противоречия могат даже да не бъдат регистрирани като такива. Разбира се, тези, които мислят логично и не залагат на емоциите, по-скоро биха игнорирали цялата информация вместо да търсят причините, поради които тя е изкривена точно по този начин. А тя е представена така поради невероятно сложната специфика на истинската картина, която никоя фракция няма интерес да опише в нейната цялост. В резултат на това, основното внимание бива концентрирано към изобличаване на определени "практики" и действия на противника, като целенасочено се омаловажава фактът, че "изобличителите" практикуват същите, само че "с добри намерения". Така например, Елинор обяснява в първа глава, че:

*"Те често твърдят, че не разбират кое е нередното в това **да лъжеш**, да крадеш, **да мамии**, да вършиш мошеничества, **да фалишифицираш** неща, или дори да прибегваш до насилие - и това е така, тъй като според тяхната мисловност "така стоят нещата що се отнася до бизнеса" и "всеки го знае, но никой не го признава". Тази жалка и почти постоянна битка за пари, власт или известност е в същията си безсмислена - първо, защото всички тези неща не траят дълго; и второ, защото те създават подновени задължения към съдбата, които трябва да бъдат "платени". Изтокът нарича това "карма". Не се съмнявам, че ти много добре знаеш значението на този термин, който, грубо казано, се отнася до връзката между причина и следствие."*

Така, така... Много интересно и "поучително"! Когато всички тези неща ги прави "правилната фракция" за "правилните цели" -

разбира се - няма проблем. Най-забавното е това, че според собствените му думи, животът на Елинор преминава буквално в непрекъсната лъжа, защото трябва да мами всеки за своя произход и всичко свързано с него. Да не говорим за историята с паспортите, които са фалшифицирани - но това изведнъж е някак си ок, щом е за "добрата кауза". Всичко това е доста паянтово като изпълнение и много прилича на инициацията на Мату, когато му се казва, че трябва да лъже за всичко (защото дефакто се намира на вражеска територия и само така може да оцелее), а от друга страна, че ако лъже не когото трябва (тоест собствената си фракция) - горко му. Т.е. един морал важи за последователите на дадено учение, но изведнъж този морал се превръща в условен от дадени персонажи в схемата. Нещо, което по принцип противоречи на тезата на Светлата полярност, че има универсални ценности, които трябва да бъдат спазвани от всички и винаги.

По подобен начин материалните блага в книгата са постоянно отричани и сочени като корена на всичко зло, но това не пречи на ламата и Елинор да пътуват в луксозен джип до междупространствения портал, а Мачанди да е окичена със златни гривни с рубини и т.н...

И ако смятате, че извъртаме нещата тенденциозно и манипулативно се хващаме за дребни нелепи детайли, които са твърде непредставителни и незначителни за духа на философията, представена в книгата, нека продължим нататък.

Като цяло сюжетът на дискусиите между автора и останалите персонажи е пълен с общи приказки, особено в моментите, когато Раду се опитва да разбере повече за това, в което е въввлечен. В мига, в който той попита нещо конкретно, се забелязва явната тенденция разговорът да се насочва към някаква обща тематика, която няма нищо общо с конкретно зададените въпроси.

Например, Раду пита какви са плановите свързани с пергамента, каква е идеологията зад него и защо го крият, а богинята започва да му говори за "ленивост", очевадно прескачайки от тема в тема, в опит да избяга от подробностите, които биха хвърлили съвсем друга светлина върху цялата ситуация. На този фон особено силно впечатление прави директният укор към Раду, при опита му да узнае повече подробности относно естеството и причините за тяхната среща. Той си признава чистосърдечно, че през ума му минават прекалено много въпроси, на които няма отговори, относно всичко, което се случва пред очите му, на което обаче му се отговаря с контравъпрос, който да го накара да се почувства неудобно. Веднага след това доста йезуитски му е обяснено че "кармичният поток" го е отвел дотук - факт, който говори достатъчно красноречиво за нежеланието да се коментират някои чувствителни детайли. Текстът е пълен с подобни моменти, което в един момент просто го прави да "олекне" като стойност. По същия маниер Елинор говори за "истинските религии", без да ги назове кои са, което вместо да остави някакво чувство на загадъчност, издава по-скоро нежелание да се направи тази пряка идентификация.

Тази тенденция личи особено отчетливо, когато ламата в опита си да обясни мотивацията на неговата "мисионерска дейност", е принуден все пак да навлезе малко по-надълбоко в нещата (които до голяма степен биха разкрили същността на структурата, която стои зад него) и същевременно доста умело се стреми да не ги изрича докрай, оставайки ги за "друг път" за сметка на далеч по-маловажни теми, в които е доста по-словоохотлив.

"За да разбереш какво правя на този свят и какви са целите, които преследвам, ще трябва първо да се запознаеш с някои

окултни аспекти, но сега нямаме време да ти разкривам подобна информация. Все пак, това, което мога да ти кажа е, че най-често изпълнявам ролята на пратеник, като същевременно допринасям за правилното разбиране на предаденото съобщение."

Въпреки опита си да говори с общи приказки, на някои директно поставени въпроси той все пак дава достатъчно много "улики", които със своето количествено натрупване водят до една силно позната и анализирана от нас схема, на чиято база се гради светът, в който живеем. Може би, най-силно това проличава при въпроса на Раду "кой го изпраща на тези мисии". Точно тук ламата само с няколко изречения обрисова една картина на реалността, която е много близка до действителното положение, като същевременно успява да внедри в отговора си защитаващата от него окултна концепция за "кармата", която в случая умишлено ще спестим, за да се види по-отчетливо конкретната рамка. Той отговаря:

"Проблемът е сложен. За да разбереш неговите тънкости, ще ти е нужен солиден опит в езотериката, както от идеологическа, така и от практическа гледна точка. Посветеният в тайните на окултизма знае много добре, че човечеството не е оставено на произвола на съдбата... Има, обаче, в йерархичен смисъл светове и цивилизации, чиято задача е да поддържат определен баланс на планетата без да се пречи, доколкото е възможно, на свободната воля на хората. Това са много деликатни, сложни и трудни за разбиране аспекти на реалността... От друга страна, навсякъде из този свят има

определени окултни организации, които са много силни и изобщо не са ориентирани към положителни цели."

Ако махнем "политическата окраска" на казаното, това до голяма степен е доста адекватна формулировка, описваща "за какво иде реч", доколкото това изобщо е възможно в рамките на няколко изречения. Неслучайно на два пъти ламата повтаря колко сложен и труден за разбиране е този "проблем" (нещо, което подробно сме разисквали и в следговора на *"Произход и история на Империята Орион и Сириус"*), докато "деликатността" до голяма степен е обусловена от факта, че той трябва да формулира ситуацията през мирогледа на точно определена фракция. В това отношение той обаче е силно улеснен в голяма част от отговорите си, защото знае, че събеседникът му **няма база**, на която да стъпи и да го застраши дори и в минимална степен от някакъв вид "изобличаване". Респективно Раду винаги приема със смирение укорите към него, именно защото не е достатъчно езотерично грамотен да води дискусии (да не говорим, че целта на книгата не е да води дискусии, а просто да представи определен тип визия за нещата). Това усещане за смирение автоматично се предава и на повечето хора четящи подобен род истории, защото това е чисто психологически момент. По-голямата част от аудиторията е склонна да вярва, че щом авторът ("който е избран от по-висши сили" да преживее всички тези невероятни духовни неща) не знае, то кои сме ние читателите, че да знаем по-добре? От което критичността към всеки един подобен текст пада драстично.

Именно така работи пирамидалната структура, обаче. Всеки знае само онова, което трябва да знае, защото така има фрагментация на знанието. Никой няма цялото знание, което предотвратява в зародиш всякакви вътрешни бунтове и преоценка на ценностите. "Разделяй и владей" не е случайна фраза.

Със сигурност сте забелязали как благородството на философията на конкретната фракция е постоянно изтъквана, а мотивите на фракцията, която реално държи властта - постоянно хулена. Ще забележите също така, че въпреки предполагаемата ултимативна мощ на "Светлата полярност", нейната светлина явно не е достатъчна, за да настъпи промяна на планетарно ниво. Ако всичко е такова, каквото е представено обаче, може да възникне съвсем адекватният въпрос: защо не е достатъчно?

Подобно на случая с Ръорих, откриваме, че нищо на тази планета не може да се случи без колективното желание на хората за точно определено развитие на нещата. В трета глава четем:

"Дори и в този случай всичко се свежда до избора на човечеството. - отговори Рена Сундхи - Ангелските същности, божествата и всички онези, които помагат за "одухотворяването" на планетата, са водени от собствените си убеждения и безкористни подбуди, но тяхната помощ би могла да бъде много по-съществена, ако хората я поискат и я пожелаят напълно съзнателно. Това би било голяма крачка напред, тъй като би означавало, че те се освобождават от "парализата" и осъзнават упадъка, в който се намира човечеството. Молитвите и добрите мисли на хората биха допринесли изключително много за пречистването на земната аура. От друга страна, някои фини същности от висшите измерения на Сътворението направляват определени хора посредством учения или откровения, предадени по време на сън. Тези проявления са толкова силни и живи, че биват усвоени

от съзнанието на сънуващия дори по-добре, отколкото събитията, които преживява, когато е в будно състояние във физическия свят."

Споменава се и за прийома върху хората да се действа астрално по време на сън, когато трябва да се прати някакво послание, защото на физическо ниво това очевидно е далеч по-сложно по различни причини. Ето защо е толкова важно в коя точно окултна информация вярвате и кой път ще следвате (ако търсите колективен такъв) - защото именно чрез този тип информация се създават системи от убеждения, които се превръщат в двигателя на промяната на планетата. А ако някой контролира системите от убеждения на масово ниво - контролира и манифестациите. На същата тази човешка цивилизация, обаче, която трябва да донесе промяната, се лепят етикети като "противна и нечиста" (цитат) и ако е така, възниква още по-интересният въпрос, защо е толкова важно тази заблудена маса да "прогледне" в, забележете, **точно определена** посока и кой пише "космическия морал", който трябва да бъде прегърнат от всички.

"За съжаление, сегашното състояние на планетарната аура е доста критично. В настоящия си вид тя може да се оприличи на аурата на тежко болен човек. Естествено, в такава ситуация трябва да бъде приложено пречистващо "лечение" с цел да бъде излекувана болестта. И точно както едно човешко същество, планетата ще бъде разтърсена от "конвулсии" или ще претърпи други подобни явления, които ще бъдат приети като апокалиптични събития от хората на повърхността. В това няма нищо свръхестествено. Това е просто контра-балансиращ

ефект от натрупания отрицателен "заряд". С други думи, негативната карма на Земята е достигнала критична точка и оказва влияние върху съдбата на човечеството."

Методите, които се ползват за охарактеризиране на "обстановката на Земята" са много идентични с тези, които се ползват в книгата на Ръорих, която анализирахме в следговора на предната ни книга. Отново се говори за "замърсената аура" на планетата от негативните мисли на хората и как това пречи по някакъв начин на определената фракция и че ще има "катаклизми", за да бъде това изчистено. Нагло се заявява, че това разбира се е "естествен процес", точно както сигурно и Атлантида и Лемурия "съвсем естествено" са потънали, без намесата на каквито и да е външни сили.

Много интересно е да се отбележи, че се споменава, че все пак има хора, които работят в обратна посока за одухотворяване на планетата, но някак си се забелязва, че техните усилия не са достатъчни и, че дори те трябва да поискат помощ по един съзнателен начин от "божествата" и "ангелите", за да започнат нещата да се получават.

На този фон правят впечатления и още няколко неща. Всъщност приликите с историята на Ръорих нарастват и поради факта, че книгата е написана с почти изцяло окултна терминология - нещо напълно естествено за фракциите на Бялото братство. Всъщност, опитът за проникване в трета плътност през астралния свят (т.е. от четвърта плътност) е доста по-лесен (макар и по-ограничен като взаимодействие и по-скоро само като вариант за комуникация и косвен контрол), отколкото това да стане като опит да се атакува електронното одеяло. Също така, отново прави впечатление, че предоставящите цялото това "знание" очевидно не

са във властваща позиция, затова се атакува статуквото и, не на последно място, въпреки че се представят за много възвишени и с очевидно свръхчовешки способности и т.н., постоянно се крият да не ги хване някой и на няколко пъти се намеква, че имат доста неприятности (макар да не се влиза в детайли какви точно), като вината, разбира се, е на някакви "зли сили". Неслучаен е и фактът, че се крият, образно казано, по "пещери и паланки", за да не ги хване някой от противоположната фракция (която има доста по-адекватни похвати да се справи с тях) от която всъщност се притесняват, макар и ловко тази тема да се избягва в цялата книга. Всъщност, въпреки че авторът на няколко пъти се опитва да пита именно това - за какво точно се борят - точно тук отговорите **винаги** се избягват и се отива отново, образно казано, в "трета глуха" с обяснението, че се борят за "оухотворяване на населението". Затова и повечето от доказателства за цялата теза са по-скоро косвени, но пък имаме няколко класически изпълнения, които просто излизат на преден план, като например всичко свързано с негативната карма на планетата, което става още по-безочливо и нахално, когато в четвърта глава става ясно, че:

"Мачанди е имала основна роля в последната победа на Рама, освен това, тя е тази, която е спасила Сита от една много неприятна ситуация по време на последния етап от войната, който включвал три атомни взрива."

Т.е. извънземните фракции, които в древното минало са се борили за надмощие [10] над планетата, са се изстребвали с атомни бомби, което създава директни физически и енергийни рани по нейната повърхност, обаче, видиш ли, най-голямата заплаха е негативната карма на човечеството. Това, че планетата на няколко

пъти е полуразрушена от високотехнологичните извънземни войни, не е толкова голям фактор...

Всъщност става ясно, че въпросът за извънземните е доста "деликатен" в книгата и дори именно това е използваната от Ряду дума, когато описва зададения от него въпрос във втора глава:

"За какви светове и цивилизации говориш? Извънземни ли? - попитах аз, внимавайки да не навляза в някоя деликатна тема.

Ламата придоби сериозен вид, а тонът му се повиши.

- Каква е причината за твоето учудване и недоумение? Не си ли се изправял вече пред неоспорими доказателства в това отношение? Не си ли получавал достъп до места, които понастоящем едва неколцина човешки същества имат право да посещават? Реалността може да бъде смущаваща и невероятна на пръв поглед, но това не означава, че тя не съществува. Лудостта "извънземна инвазия" и масовата манипулация, която систематично се прилага през последните десетилетия, до голяма степен успя да дискредитира тази тема в очите и умовете на мнозина. Както и да е, надявам се ти да не си сред тях. Би било много тъжно, особено предвид факта, че вече си се докосвал до строго секретна информация в тази област."

Ламата очевидно приема нещата много навътре, когато го питат за извънземни цивилизации. На всичко отгоре повишава тон, което още повече потвърждава, че този въпрос го касае пряко. Освен всичко друго, обясненията, които дава, подсказват

фракцията, чиито интереси защитава, понеже точно другата фракция - тази на бунтовниците - обикновено пробутва номера с "извънземната инвазия", от която хората да се страхуват, докато неговата се придържа към сценария с "освобождението от тиранията на Земята". Затова той критикува техните действия, че са вид манипулация и се изнервя, че много хора приемат извънземните като "евентуална заплаха" - което в действителност е и целта на управляващата земна фракция в момента. Разбира се, по въпроса се работи на различни нива. На едни се казва директно, че могат да дойдат извънземни да завладеят планетата, което си е факт, а на други се казва, че може да дойде "астероид", който най-често е боен кораб, като си спестяват това, че **дори в момента** Земята се управлява от извънземни. Фракциите в опозиция разконспирират тези, които управляват в момента, показвайки всичките им "черни ризи", пропускайки факта, че те ще правят доста сходни неща, макар и в друга опаковка. На всичко отгоре, ако се гледа детайлно, ламата си противоречи понеже хем иска да каже, че не може да има извънземна инвазия, хем казва, че все пак има битка за "баланса на силите на Земята", а този баланс се осъществява именно чрез военни схватки и чрез приобщаване на хората към определени идеи, които са vyplътени от прилагащите ги организации. По този начин формално уж не се месят в свободната воля на хората, като под това трябва да се разбира, че самите хора се избиват едни други - само че това става на база предимно на **тяхното влияние**, което **винаги** се спестява.

Така например, в книгата доста често се засяга темата (пряко или косвено) за т. нар. "зловредни сили на сътворението". Според методологията на "кармата", която нашите герои описват в книгата, тези зловредни сили би следвало да съществуват в много мизерно състояние, защото правят "злини" от хилядолетия. Т.е. на теория, те не би следвало да могат да стъпят и на малкия пръст на "незловредните сили" в лицето на ламата и всички останали.

Интересно, обаче, защо все се получава така, че именно те им пречат да постигат целите си и "светлината да възтържествува"? Това наистина е много любопитен въпрос с повишена трудност, който често остава без отговор или следват нови поучителни клишета за "механизмите на карма", които "не могат да бъдат разбрани от простосмъртни" :)

Тактиката е избрана перфектно, защото нещата не са представени както са в действителност - че има борба за надмощие на определени фракции. Затова се получава и най-голямото противоречие - да се представят някакви "правила на Играта" посредством несъществуващи обективно концепции като карма [\[11\]](#), от което пък следва "парадоксът" тези, които най-много не спазват формулираните правила на Играта, вместо да са на дъното (според същите тези правила), да са точно толкова силни, колкото и тези, които се явяват най-големите проповедници на въпросните "правила". От което следва логичният извод, че нещата не стоят точно по описания начин... От което пък се надига въпросът как точно стоят?

Като цяло, повечето от вас са срещали тезата, че всичко в този свят е илюзия. Точно толкова голяма илюзия е и кармата, но същевременно в този холографски свят всяка една илюзия има различна степен на влияние върху съзнанието. И колкото повече изградени структури и съзнания я поддържат, толкова по-силна е тя и на ниво "Игра" тя се превръща в "закон", освен за тези, които са напълно наясно, че този "закон" може да се заобиколи по хиляди начини (просто защото не съществува реално). Освен, че са наясно чисто теоретично с това, те имат и практическия опит да го правят. Най-баналният пример в тази насока са нашите земни закони, които за дребните хора от народа обикновено важат в пълна сила и строгост, а за тези, които имат знанието и

практическият опит да ги избягват - са фиктивни като театрален реквизит. Най-интересното от цялата история е, че най-големите проповедници на формулираните правила изглежда имат интерес да ги налагат, не защото вярват в тяхната истинност, а като форма на контрол над останалите. За което се прилагат определени езотерични постановки (на хиляди години с неслучаен произход), които да придадат тежест на така формулираните правила. Защото те знаят за смазващата сила на многовековния окултен авторитет спрямо масите. Как, ако традицията повелява - всички ще следват, просто защото никой не смее да мисли самостоятелно. И ако някой оспори статуквото - самите хора ще го съсипят от критика и злоба. Това е допълнително подсилено от факта, че всички вярващи в тези догми, чрез своите мисли сформират невероятно мощен егрегор, който в един момент става по-силен от всяко отделно съзнание, което пък от своя страна много трудно може да "избяга" от него, ако няма необходимите познания. А в повечето случаи е именно така.

Откриваме загатнати същите принципи обяснени и във втора глава от самата книга, макар и в коренно различен контекст:

„Има колосална разлика между окаяното и висшето състояние на човека, която, парадоксално, обикновените хора рядко забелязват. Това се обяснява с факта, че човек, който живее в ограничена област на възприятия и знания, не е в състояние толкова лесно да разбере това, което е по-висше от него, защото той няма база за сравнение. Освен това, той забелязва, че много от неговите житейски принципи са зловредни и противопоставящи се на вселенската хармония и заедно със своите дребни предразсъдъци са пълната противоположност на поведението и визията за живота на един мъдър човек. Невежият се чувства объркан, когато, за да се трансформира, се

наложи да промени изцяло възгледите си за живота, което, поне в началото, несъмнено изисква много усилия. Често, обаче, той не е готов да положи тези усилия, дори нещо повече, стига до извода, че принципите и дълбокият духовен начин на живот на мъдреца, в действителност са грешни и трябва да бъдат заклеяени от обществото. Невежият, който вече се е озлобил, получава подкрепата на мнозинството хора, които също са слепи. Всъщност, този вид действия изразява на едно по-фино екзистенциално ниво бушуващия страх на хората. Това се отнася особено за богатите и тези от управляващия елит, които се страхуват да не загубят привилегиите, влиянието и политическата си власт, и дори своето богатство. Този вид подход се предприема най-вече срещу великите духовни реформатори на човечеството и тези, които споделят с другите своите иновативни идеи за свободата на духа, чистотата на живота, честта и божествената любов. Смятани за обществена заплаха, те бързо биват потиснати, а мнението на масите се насочва и манипулира с помощта на фалшива информация, създавайки общ фронт срещу обвиняемия. “

Тук всъщност деликатно се казва, че тези, които са пратени с мисия за инфилтрация на бунтовническата фракция - описани като "велики духовни реформатори", биват подложени на гонения, което е повече от закономерно. Никой няма да позволи властта да се смени просто за един ден... Освен това, отново се получава противоречие в опита хем да се порицаят "невежите маси", хем същевременно пък се дава пример как това "невежество" било характерно най-вече за елита (а елитът е малцинство). Но това е нормално, защото трябва да се каже как хората са заслепени, а тези, които управляват и дефакто се явяват врагът - трябва да бъдат почернени при всеки възможен случай. Отново е загадка как

"невежият елит" съумява да задържи властта вече хиляди години срещу "великата светлина на правдата".

Нека читателят не остава с погрешното впечатление, че се опитваме да защитаваме Тъмната полярност, която е на власт. Просто се опитваме да покажем и другата страна на монетата и, най-вече, защо монетата с две лица, като цяло е толкова нелепа концепция :)

И за да продължим да правим това, нека разгледаме по-подробно и самата Мачанди, която от наша гледна точка би било наивно да разглеждаме като нещо различно освен извънземна, която е пряко свързана с орионския матриархат.

Няма нито един детайл относно Мачанди, който да не пасва на нашите предишни изследвания за това какво представлява една орионска женска. Нито един! Това не може да бъде подминато като обикновено съвпадение, още повече, че открихме това след издаването на *"Произход и история на Империите Орион и Сириус"*, а не преди това.

Като за начало името ѝ започва с буквата "М", което в комбинация с това, че е "богиня" няма как да не ни наведе на вече изследваните от нас теми в тази посока. [\[12\]](#)

Главните аспекти свързани с богинята могат да бъдат сведени до една широко коментирана от нас концепция: контрола над съзнанието.

Реакциите на Раду, описани от самия него, са отчасти чисто човешки. Повече от нормално е, когато човек за първи път съзнателно срещне извънземно същество във физическата реалност, да бъде поразен и зашеметен. Колкото повече четем за начина, по който протичат двете срещи с Мачанди, обаче, толкова

повече подозрително познати детайли, свързани с естеството на орионските женски, откриваме...

Като за начало, Раду е абсолютно хипнотизиран от случващото се и почти цялото му описание е свързано не с друго, а с това да покаже в какъв режим на страхопочитание и благоговение е изпаднал. Може би това са естествените му реакции, а може би не. Какъвто и да е случаят, някои от детайлите, свързани с тази "хипноза", са интересни за нас.

"За първи път в живота си срещях същество, което очевидно бе от друг свят, свят, за който нямах ни най-малка представа. Въпреки всичко, веднага разбрах, че това е едно изключително възвишено божество. Не мога да обясня откъде знаех това. (...) А, може би, някаква телепатична връзка бе породила у мен това дълбоко убеждение. Без значение от причината, аз знаех, че срещу мен стои богиня."

Сега, макар всичко случващо се с автора да е съгласувано с нивата на неговия Висш Аз, и той да има преживяването, което смята, че (трябва да) има, то някои употребени думи и ситуации загатват, че става дума именно за внушение, а не за естествено възприятие на енергията на даденото същество. Дори самият Раду допуска, че е възможно впечатленията му да са породени от "телепатична връзка".

Нека разгледаме самата концепция. На първо място, никое **съзнание**, идващо от по-висока плътност или равнище на съществуване, няма да се представя като божество или да **оставя другите да вярват**, че то е такова, освен ако това същество не

иска нещо от тях и не се разиграва определен сценарий, в който роли за постигането на дадена цел са нужни по необходимост. Никое същество с високо съзнание няма нужда да бъде боготворено, да води други в определена посока и да "облагородява планетата" (според субективните си възгледи, разбира се). Всичко това ни казва, че зад Мачанди стои определена полярност и фракция, иначе тя нямаше да се намесва в земната Игра изначално по толкова буквален начин.

"Колкото повече се приближаваше, толкова по-силен ставаше натискът, който усещах върху себе си и който едва не ме избута назад. (...) Никой не би могъл да остане безразличен към зашеметяващия ѝ външен вид или пък да устои на страстния ѝ поглед. Вдигнах очи и погледнах лицето ѝ, но в същия този момент осъзнавах, че не мога да го направя. Нейната ослепителна, неземна красота ми взе дъха. Тези невероятни очи пронизаха душата и сърцето ми, достигайки до дълбините на моята същност. Никога не съм вярвал, че красотата на формата може да има такова въздействие върху съзнанието на един човек."

Наясно сме, че всички описани детайли могат съвсем спокойно да бъдат приети като проявления на излъчването на едно същество с много напреднало съзнание, което просто би еманирало тази аура около себе си. Същите ефекти обаче намираме и при описанието на орионските женски, които използват своя типичен чар, за да се извърши хипнотично внушение. Красотата, пронизващият поглед и влиянието им върху съзнанието на човека са само като за начало и всичките са коментирани в други

материали. Следват и по-интересните детайли, които допълват образа именно в тази посока:

"Тя не приличаше на никоя от познатите ни човешки раси, кожата ѝ бе синя, с оттенъци на тъмносиньо, изключително гладка и блестеше величествено, когато в нея се отразяваха светлината и кристалите в пещерата. (...) Тази част на очите, която при хората е бяла, при нея бе с яркожълт цвят, почти блестящ, а ирисът ѝ - тъмнозелен. Тази уникална комбинация от цветове предизвикваше едно прекрасно, хипнотично усещане. (...) В същото време усетих аромата, носещ се от нейното тяло, и ако съм бил приятно изненадан от святото ухане на йидама, то бях абсолютно шокиран от невероятните нюанси и от изключителната чистота на нейния парфюм. Бе като букет от хиляди цветя, дори нещо повече. Беше миризмата на свещено място, на тайни, които не могат да бъдат изречени, на реалност отвъд нашия свят, която не може да бъде описана. В известен смисъл, бе някаква "интуитивна" миризма, която често се променяше, като ту напомняше добре отчетливо възвишено ухане, ту някакво съчетание от обонятелни нюанси.

Това усещане окончателно разклати всичко в мен, което бе останало незасегнато. Не мога да си обясня как се случи това, но в тези моменти усетих, че напълно бях отдал себе си на богинята, подтикнат от неконтролируем порив на безусловна любов и неистово обожание."

Син цвят на кожата и зелени очи на жълт фон - една неочаквано

добра комбинация... за същество от влечугоподобен произход, обаче - образ, до който явно максимално сме се доближили по интуиция чрез визията представена на корицата на *"Произход и история на Империята Орион и Сириус"*. Разбира се, всичко това може да мине за описание на същество от т. нар. "синя раса", която е доста популярна в езотеричните кръгове по линия на индийския религиозен пантеон, но интересно какъв е произходът на тази раса и от какво са вдъхновени тези рисунки?... Дали от действителната синя раса или от техните създатели?... В тази връзка, ароматът, който излъчва "богинята" е директно коментиран в следговора ни към последната книга на Морнинг Скай [\[13\]](#) и е свързан със способността на кралските орионски женски да еманират специфична миризма от тялото си, която е форма на контрол над съзнанието и изпълнява именно такива функции. Този аромат подлудява "жертвата" и я прави тотално възприемчива откъм контрол и внушение и влечугоподобната женска се превръща в обект на боготворене и "безусловна" любов (базирана на нещо като наркотичен транс, обаче). Както виждате сами, в самия текст Радуга описва същите ефекти, напълно независимо от нашите изследвания досега. Той описва ролята на аромата като нещото "окончателно разклатило всичко в него". Т.е. забелязахме няколко "слоя" на влияние, които постепенно градира в тоталната загуба на критичния разум на преживяващия - в случая автора. Също така отново забелязваме мотива свързан с "обожанието". Още веднъж - никое висше същество няма да предизвика такъв тип религиозно обожание. Това може да бъде само изкуствено генерирано от нещо, което иска да бъде възприемано като бог. Апропо - **всеки** извънземен иска да бъде бог в очите на "нисшите форми на живот".

Когато откриваме и ключовата дума "бяла светлина" в комбинация с "богиня", нещата вече отиват в болезнено позната посока...

"Страховита мълния, последвана от бяла ослепителна експлозия, се появи над мен. Вече не знаех дали съм във въздуха или на земята. Виждах само една бяла светлина, сияеща като звезда над главата ми. От време на време от тази "звезда" изскачаха разноцветни искри, като дъга, губеща се в някакво неизвестно за мен пространство. Постепенно бялата светлина изчезна и аз отново можех ясно да различа детайлите на пещерата. Няколко секунди по-късно състоянието ми се нормализира, но бялата светлинна остана концентрирана в една малка точица над главата ми. Не можех да я видя, но въпреки това знаех, че е там.

Чувствах присъствието ѝ като изключително приятно, хладно усещане, спускащо се надолу по врата ми."

Т.е. в няколко страници откриваме всички фактори характерни за "арсенала" на една орионска женска, с която тя е способна да влияе върху съзнанието на онези, които би искала да я боготворят и това е интересно "съвпадение" за нас. Все пак... какъв е теоретичният шанс за това?

Отново, наясно сме как звучат всички детайли в една интересно разказана история. Звучи като величествено и разтърсващо вътрешно преживяване, каквото на едно равнище несъмнено е било. От това следват съответните емоции и човек спира да анализира текста, потапяйки се изцяло в сюжета и общата рамка на случващото се. От което се губят детайлите. Отначало за съзнанието е трудно да разпознава онова, което вече знае като теория в един действителен разказ, точно както доста често е

трудно да уловим дадени окултни абстрактни идеи и умишлено поставени символи в някои от съвременните популярни филми. Идеи и символи, които иначе сами по себе си разбираме много добре.

Случилото се на Раду безспорно е разтърсило самия него и като всички останали лични преживявания по принцип, то не подлежи на обществено окончателно категоризиране, просто защото това е нещо, което само той разбира в контекста на личната си перспектива. Ние **не осъждаме** и **не етиктираме** начина, по който той мисли за това преживяване. Просто показваме, че има и други гледни точки и подходи към него, които си заслужават да бъдат разгледани, без да казваме, че нещата са се случили именно по този начин и ние разбираме тези преживявания по-добре от самия автор (което би било абсурдно и нахално). Перспективата, която предлагаме обаче, определено е интересна заради всичките елементи, които си пасват с много от нещата, за които вече сме ви разказвали.

Разбира се в историята от всичко това следва "приятно усещане зад врата" :) За нас обаче следва завишено внимание.

"Тялото и лицето на богинята неустойимо ме привличаха. Сякаш бях изпаднал в транс, докато гледах съвършената ѝ красота и слушах неземните ѝ слова."

Изобщо, човекът си признава, че са го докарали до състояние на транс. Разликата, обаче е, че на него му харесва, докато за страничния наблюдател това безспорно би изглеждало по доста по-различен начин. Точно както в сериала "V" [\[14\]](#) Кралицата на

Орион дарява със своето блаженство (което по същността си представлява еманираща от нея бяла светлина) всички свои поданици и те изпадат в тотална "хармония и щастие". В момента на получаването на блаженството те не могат да разберат, че това е форма на контрол над съзнанието. Може да го види само страничният наблюдател, който е запазил разсъдък си и не е под влияние на хипнозата.

Всички тези ефекти могат да бъдат постигнати както с технология (която дори може да остане незабелязана от човека), така и със силата на мисълта. Не забравяйте, че способността на едно същество да прави чудеса, без значение технологично или по естествен път, нямат **никаква връзка** с това на какво ниво на съзнание е това същество. Т.е., ако можете да влизате в съседните измерения с мисълта си и да преструктурирате материя с поглед, не означава автоматично, че вие имате високо духовно ниво на развитие. Много често е точно обратното...

И ако са останали някакви съмнения, че Мачанди може да бъде същество от друго измерение и дори нематериална същност идваща от Вътрешната земя (например), нека хвърлим поглед към навярно едни от най-дегизиращите фрази в четвърта глава, а може би и цялата книга, които ни дават да разберем какъв е произходът на "богинята" и нейната роля в по-голямата схема.

"Трупайки огромен опит, Мачанди постоянно се развива и понастоящем тя управлява голяма част от нашата галактика. И също така, заема висока позиция в йерархията на небесните същности."

Вярваме, че след всичко казано дотук и тези последни изречения, вече никой не изпитва затруднения да разпознае архетипа на Кралицата на Орион в лицето на "богинята" от сюжета на книгата. Разбира се, конкретното същество е по всяка вероятност местен женски администратор на световите или най-много някоя от Принцесите. И тъй като и администраторите, и Принцесите представляват пълната власт на Кралицата и са пълно нейно vyplъщение на даден колониален свят, местната окултна група вярва, че именно Мачанди е големият играч, който управлява този сектор на галактиката, бивайки "най-високо в йерархията". Вече виждаме все по-ясно какво точно същество е синята "богиня", че тя има място в галактическата Игра и управлява всичко "наоколо", което по необходимост я прави предимно физическо създание. И тъй като персонажът, който vyplъщава всички тези изброени досега идеи е само един - всичко пасва по-добре, отколкото, ако се бяхме опитали да го нагласим сами...

Самият лама казва:

"Вярвам, че сега вече добре разбираш силата, която Мачанди има в тази вселена."

И, разбира се, риторичният въпрос тук отново е: ако Мачанди има толкова голям контрол над самата вселена [15], защо тогава се крие по пещери и планински върхове и защо пропагандата се случва сред малки избрани окултни групички, вместо в центъра на Букурещ, където всички наведнъж могат да видят "истината" (разбирайте - бялата светлина) и да усетят "божествения ѝ аромат" вкупом. Елементарен отговор - единствената причина, поради

която има локален, а не масов контрол над съзнанието е, защото официалната орионска фракция не е управляващата на Земята и тя е в немилост. Ако тя се опита да направи публична акция, ще бъде толкова безмилостно напляскана, че няма да може да възстанови структурите си поне 100 години линейно време.

Сега, замислете се за миг що за парадокс е изобщо **самото твърдение**, да управляваш цялата галактика (от която - последния път, когато проверихме - Земята е част), но да нямаш дори елементарни позиции в масовото съзнание на хората на планетата. **Очевидно е**, че **нещо** в това твърдение не е наред и ситуацията не е точно такава, каквато се представя. А се представя именно по този начин, защото не могат да си позволят да го покажат по начина, по който е (по множество причини). Ето защо и, както вече споменахме, на няколко пъти, когато Радуга пита и ламата и Мачанди за подробности около неговата мисия, му се казва нещо от рода на:

"За какво ти е да знаеш всички подробности около настоящата ситуация?"

Т.е. тонът директно се сменя и се упреква този, който пита за обстоятелствата, в които в крайна сметка той самият е въввлечен без каквито и да е обяснения, изисквайки се безусловно доверие (само, за да не бъде казано "подчинение" в прав текст). Ще забележите, че Полярностите в **повечето случаи** намират хора, без каквито и да е преживявания на ниво Дух, за да могат на база тази *tabula rasa* да оформят такава философия у човека, която с времето да бъде считана за абсолютна и единствено правилна. Защото този човек няма база за сравнение, няма критично

настроено съзнание. Точно какъвто е случая с Радуга, който от скептик бива изграден, чрез "точните преживявания" до онова, в което виждаме, че се превръща.[\[16\]](#)

Разбира се, за да бъде подплатено цялото това константно неадекватно поведение в стил "не ти трябва да знаеш" с нещо смислено, се изобретява всякакъв окултен фолклор, с който тези действия да бъдат оправдани и се начетохте на такъв из цялата книга. "Кармата на хората пречи", "трябва да поискате промяната" и вечните клиширани припявания, които слушаме от десетилетия из различни ченълинги, но никога не виждаме действия и резултати от тези "възнесени учители" (говорители на различните фракции), които не спират да говорят и наставляват. В същото време, само допреди 10 000 години, когато "боговете" все още са се разхождали сред хората и когато, дори чисто статистически е имало много повече войни и смърт - и между хора, и между извънземни - не е имало проблеми да има преки намеси. Не е имало проблем цялата планета да бъде унищожена и тераформирана наново. Но сега именно кармата е това, което пречело, видиш ли... И, разбира се, смазващата окултна традиция, която ще размаха критично пръст след подобни "греховни" размисли, осмеляващи се да оспорват статуквото (окултното статукво е не по-малко закостеняло от научното такова) и ще каже назидателно: "не си дорасъл да разбереш висшите принципи, по които се случват нещата във вселената"... Ама разбира се... Забравихме, че за да имаме право на мнение, трябва да имаме дълга бяла брада или да материализираме ориз в дланите си...

Колкото повече научава човек, за съжаление, открива, че нещата и мотивите зад тях са **толкова** посредствени, че веднъж, щом човек ги види, му става **наистина** тъжно, защото деформациите лъсват по един неприятен за окото начин.

Ако искаме допълнително да задълбаем в същността на образа, който стои зад Мачанди, нека разгледаме етимологията на нейното име, защото зад вибрацията на дадено име винаги стоят определени архетипи.

Както става ясно от някои индийски текстове, самото име на богинята всъщност е "Чанди", а "Ма" е самата титла за богиня. Чанди бива описвана като първичната енергия, която е отговорна за сътворението, поддръжката и унищожението на цялата вселена. Тя е сумата от всички енергии на всички същества в тази вселена и е спасител на своите деца на Земята като ги пази от всяко зло (нещо, което ще бъде разгледано подробно малко по-надолу в още по-интересен контекст). Случайно тази претенция да ви звучи позната отнякъде? Описанието обаче продължава - Тя има абсолютно всемогъщество, което е агресивно и стремително. Богинята има множество ръце, които държат различни оръжия, емблеми, скъпоценни камъни и орнаменти. Със своето златно тяло, което блести със силата на хиляди слънца, тя стои върху своя лъв (в някои изображения се ползват и други представители на семейство котки), който използва за придвижване. Така (Ма)Чанди е описвана като една от най-впечатляващите персонификации на "космическата енергия". Всъщност "Чанди" или "Чандика" е името, с което "Върховната Богиня" бива описвана в "Devī Mahatmya" - индуистки религиозен текст, който се превежда като "Триумфът на Богинята". В светлината на описаното в текста превъзходство е потресаваш фактът, че думата "Чандика" на практика не се споменава по-рано на санскрит. Няма почти никакви данни за нея във ведическата литература. Епосите "Рамаяна" и "Махабхарата" също са безплодни в това отношение, въпреки че в един от химните, който е въведен на по-късен етап, Чанда и Чанди са споменати във връзка с божество, което е почитано. Наименованието Чанди или Чандика обаче е използвано 29 пъти в текста "Триумфът на Богинята", за който много учени считат, че произхожда от Бенгал. В този религиозен текст се използват още два синонима обозначаващи същия персонаж - Амбика и Дурга.

Произходът на богинята е описан във втора глава на споменатия

текст. Великата богиня била родена от енергиите на мъжките божества, когато боговете станали импотентни в дългите си битки с азуриите. Всички енергии на боговете се събрали и се превърнали в свръхнова, изпускайки пламъци във всички посоки, след което тази уникална светлина се обединила в едно и приела **женска форма**. Богинята има две форми - отмъстителна и милосърдна. В своята отмъстителна форма - тя унищожава демони. Въпреки това за нея се казва, че дори когато унищожава, в този акт може също да бъде видяна светлината на сияйната "регенерация". Тази нейна черта формира състрадателната ѝ част като "Майка на Вселената".

Безспорно, за мнозина читатели горното описание силно напомня на това, дадено от Морнинг Скай, особено в частта за състрадателната и едновременно с това агресивна природа на богинята. Въпреки това, никога не трябва да се забравя, че **всяка една** идентификация на определена фракция с конкретна институция, организация, държава, военен съюз, религия, секта, тайно общество или имена на конкретни богове и богини специално на Земята, е меко казано временно явление, защото те постоянно биват подменяни според конкретните интереси и признание за това има в няколко окултни текста. По този начин една и съща организация или персонификация на дадено божество може да служи за абсолютно различни цели и на различни фракции в отделните времеви периоди, а политическата окраска, стояща на заден план в повечето случаи, може да се види само след внимателен анализ на всички обстоятелства за дадено събитие. Подобни обстоятелства в повечето случаи няма как да бъдат налични за обикновения човек, освен ако умишлено не са предоставени от някоя фракция в опит да спечели позиции, разчитайки на емоционалната природа на хората.

За щастие, линията на сюжета в книгата ни предлага не толкова интересната втора групова прожекция с "богинята", която още веднъж надгражда образа ѝ и по някои детайли доста напомня на тази във Фатима (макар тук мащабът да е значително по-камерен), продължавайки да затвърждава вече предложената теза. На събраните им се казва, че имат специална мисия, че от тях зависи бъдещето, че те са специални и, че са получили посланието да дойдат тук чрез сънища. Въпреки всичките недомлъвки относно тези мисии, все пак се споменава за някаква "битка", но с кого и за какво - разбира се, няма никакви подробности. Единственият жокер, който хвърля светлина на архетипно ниво, са огромните "кучета", които представляват вражеската фракция и по някаква "космическа случайност" отново попадат в десетката на всичко описано от нас в следговора на последната ни книга. Описан е и специалният телепатичен глас, който идва от "богинята" и е слушан от мнозинството - точно като при Фатима. Като цяло почеркът на представлението е един и същ и интересното е, че подобни видения презентирани от "кралицата на вселената" има и на други места през годините. Така например, между 1937-ма и 1945 г. същество, идентифицирало себе си именно като "кралицата на вселената" се явило повече от 100 пъти на 4 млади момичета в малкото германско селце Хееле. Тези видения започнали през ноември 1937 г. и продължили по време на войната, което очевидно е някакъв опит на някоя от официалните фракции на Орион да пробият именно в периода на ВСВ. Всъщност, самата ВСВ била "обещана" от Дева Мария още при нейното появяване във Фатима през 1917 г., ако хората не се вслушат в нейните послания. Така на първи ноември 1937 г., точно когато преминават през мемориала, посветен на Първата световна война, момичетата неочаквано виждат много красива жена окъпана в светлина, с бебе в ръцете си. Двете същества носели ослепителни корони на главите си. **Красотата** на жената била поразяваща, а тя се усмихнала на

момичетата, които **автоматично** я възприели като божията майка с младенеца.

Въпреки огромната си красота, при повечето появявания нейното лице било доста сурово и строго, а понякога се прокрадвали и сълзи.

Първоначално тяхното твърдение било посрещнато с доста скептицизъм и известно време местният пастор и селяните отказвали да им повярват. Виденията обаче продължават и момичетата коренно променят своето поведение и вместо обичайните забавления, те се отдават на дълги и страстни молитви, чакайки с нетърпение следващото небесно видение. Новината бързо се разпространява в целия регион и само след няколко дни над 7000 души вече придружават момичетата на мястото, а няколко църковни служители също успяват да видят "девата", която се появява както със сина си, така и без него. Тя говори, обаче, само и единствено с момичетата, задавайки им въпроси и пращайки послания чрез тях.

Посланията от Хееде са много сходни с тези от Фатима. Тя им показва видения на бъдещи катастрофи и ги предупреждава за конкретно ужасяващо събитие, описано като "Малкият Съд" и че всички трябва горещо да се молят, защото "светът е на косъм от това да пие от утайката на божествения гняв". На 5 април 1939 г. едно от децата пита "девата" как е най-правилно да се обръщат към нея, на което следва отговорът: **"Като кралицата на вселената"**.

При започването на ВСВ, обаче, Гестапо се намесва и забранява поклонничеството пред тези видения, а четирите момичета са затворени в психиатрично отделение в една болница. Те са освободени след около месец, като официалната версия е, че това се случва заради напора на местната общност, която била силно

разгневена. Доколко Гестапо се влияе от "селския натиск" е аспект, върху който ще си спестим коментара, както и ще избегнем да спекулираме относно възможно допълнително въздействие в "болницата", но е факт, че малко по-късно четирите момичета се присъединяват към немската армия като медицински сестри. Година по-късно те се връщат и продължават да приемат виденията. На 19 октомври 1940 г. "девата" предава на момичетата **специално послание**, което трябва да остане тайна и същевременно да бъде предадено на папата в Рим. Съобщението е поставено в запечатан от тях плик и е занесено на папата посредством един епископ. На 3.11. същата година "девата" официално се сбогува с четирите момичета като дава на всяко едно от тях тайно послание, след което добавя, че се отправя към "рая". Чак през 1945 г., тя отново се появява на една от тях, но образът ѝ вече е скрит и се чува единствено само гласът ѝ. За сметка на това посланията вече идват от "нейния син", който е с образ на зрял мъж за разлика отпреди. Те имат същият и твърде познат критикуващ стил. "Божият син" упреква човечеството, че не е чуло гласа на неговата "свята майка", че ситуацията е много сериозна, че човечеството е в по-лошо състояние, отколкото е било **преди потопа**, че всички живеят в голяма тъмнина и че това е дело на "дявола". Освен това се казва, че хората се задушават в грях и трябва да се молят най-вече с католическата молитва "Короната на розата" (чиято последна съставна част има култовото заглавие "*Hail Holy Queen*"), така че гневът на бог да бъде омилоститвен.

През годините подобни "мероприятия" има на практика по целия свят, като особено интересно в контекста на книгата са 56-те появи на "светата дева" в периода между 1945-а и 1959 г. в Амстердам. Посланията са доставени до Ида Пеердеман по доста

необикновен начин. Жената била поставена в някаква форма на екстаз (донякъде сравним с този описан в книгата) и не можела да откъсне очи от смазващата красота на девата, но в същото време можела да комуникира с останалите хора, които били заедно с нея, които записвали дословно дума по дума предоставената информация. Още по-интересен в това отношение е и фактът, че Римската католическа църква след 40 години ожесточени дебати дава **официално признание** на холандския "феномен".

Във всички "видения" Ида наблюдава девата като централна фигура изкарана на преден план, и на заден фон можела да види различни сцени, карти и други образи, които били използвани за илюстрация на посланията. Почти всички пророчества заявени от девата впоследствие се потвърждават, с изключение на може би най-важното - а именно - **всеобщото ѝ признаване и почитане в целия свят**. [17] По време на своето 28-мо появяване през 1951 г. "девата" инструктира Ида да запомни абсолютно всичко, което вижда и чува и да го предаде на хората, а една определена картина трябвало да бъде показана в точност до най-малкия детайл. Всъщност самата картина и обясненията, които "девата" дава за нея, са **изключително показателни** за намеренията, стоящи зад целия маскарад!

de Vrouwe van alle Volkeren

Виждаме типичния женски образ застанал върху земното кълбо (в други земни изображения на Кралицата на Орион сме показвали как Земята е алюзирана просто като сфера). Под нея са овцете, които дори в оригиналната трактовка на тази картина са представени като метафора за човечеството, което трябва да бъде водено. Т.е. - в случая дори не се прави опит това да бъде прикрито и е казано в прав текст.

Този конкретен образ идва с много ясни указания как трябва да бъде пропагандиран. Точните думи са следните:

*"Ще ти дам картина, която трябва да разпространяваш, заедно с една молитва, която трябва да бъде преведена на много езици. Не може да се разбере пълното значение на всичко това... Аз желая да бъда назовавана като **"Дамата на Всички Нации"**. И искам всичко това да стане в тези времена СЕГА! Затова искам картината заедно с молитвата да бъдат разпространени на езиците, които най-много се използват, а молитвата да бъде произнасяна всеки ден.*

*Ще ви кажа защо се представям в тази форма. Аз съм дамата, която стои пред кръста. Главата, ръцете и краката са подобни на тези на хората, но останалата част от тялото показва свидетелства за Светия Дух. Сега е времето, в което Светият Дух трябва да дойде в света... Аз стоя върху земното кълбо, **ЗАЩОТО ТОВА ЗАСЯГА ЦЕЛИЯ СВЯТ.***

Духът на лъжата се е инфилтрирал толкова дълбоко, че е много спешно и наложително да се направи това, което казвам. Целият свят се е отдал на покварата. Затова "синът" изпраща мен - Дамата на Всички Нации, която преди беше Мария.

Аз желая да бъда Дамата на Всички Нации... не само на един определен народ, а на всички хора. Слушайте, защото искам да обясня значението на всичко това. Опитайте се да разберете съдържанието на посланието.

Защо се представям по този начин? Тялото ми беше отведено надалеч, както това на сина ми. Сега аз стоя пред кръста, който олицетворява жертвоприношението, защото аз страдах много заедно с моя син. Страдах духовно, но също така и телесно. Тази догма ще бъде силно оспорвана! Разпространи я, дете мое. Това ще бъде моята последна догма. Новата догма ще бъде тази на Съ-Спасителката. Вече казах достатъчно колко спорове ще донесе тази догма на света. Въпреки това Римската църква, която дълго се бори за тази кауза, най-накрая ще ѝ даде гласност! Римската църква ще се изправи срещу опозицията. Това, което аз искам и очаквам, е да се окаже натиск на църквата и теолозите да се отдадат на битката! Аз бях избрана да дам спасителя на света. Сега Бащата, Синът и Светият Дух желаят да се върна в ролята на Съ-Спасителка и защитничка...

Светът е в състояние на поквара. Става все по-повърхностен. Вече не знае накъде върви. Заради това Бащата ме праща, да обявя идването на Светия Дух. Светът ще се промени - уверявам, ви в това!"

Наистина теолозите ще видят доста "зор" с обяснението защо "светата дева" иска така пламенно да изझे ролята на своя "син" и да се превърне в централната фигура, която всички да почитат - нещо, което "Документите Тера" и особено следговора на "Произход и история на Империиите Орион и Сириус", обаче, обясняват много добре, включително изключително важното значение на титлата "майка", която почти всички хора автоматично приемат в буквалния смисъл. Фактът, че тя се обявява за "съ-спасителка" и защитничка, е особено показателен, предвид абсолютно същата претенция характерна за богинята Чанди, която приема ролята на "спасител на своите деца на Земята"! Това послание е изключително интересно за анализ предвид друга нейна характеристика, според която "тя е отговорна за сътворението, поддръжката и унищожението на цялата вселена", от което следва резонният въпрос: при това положение от кого точно спасява и закриля хората на Земята, предвид тази огромна доминация? [18] Обикновено на това се отговаря с факта, че на хората е дадена безусловна свободна воля и сами сме се докарали до етап, в който имаме нужда да "бъдем спасени", едва ли не от самите себе си... Ако свободата наистина е безусловна, обаче, то защо сега следва пряка намеса?! "Безусловно" означава без условия, а не "свобода" в определени параметри, последвана от "корекции" на определен етап!

В случая с "холандския феномен", обаче, имаме допълнителна специфика. Неслучайно се казва, че тази нова догма ще бъде силно оспорвана, защото официалната християнска религия ясно посочва кой е "спасителят". Затова в случая е избран терминът "съ-спасителка", целящ да се избегнат евентуални конфликти с радикално настроени християни. Въобще, поместеният откъс е толкова очевиден в своите намерения, че даже не се нуждае от по-нататъшен коментар...

Интересен детайл е, че през 2005 г. католическата църква изисква един точно определен израз от молитвата, която е дадена на Ида, да бъде изваден от нея и заменен с друг израз.

Става дума за фразата *"нека Дамата на Всички Нации, която преди беше Мария, бъде наш защитник"*. Тя се заменя с *"нека Дамата на Всички Нации, Светата Дева Мария бъде наш защитник"*. Тази тънка разлика вероятно няма да бъде схваната от много хора, но всъщност е очевиден опит да се измени съдържанието на оригинала, което в първоначалния си вид свидетелства за определени исторически събития и техния резултат, на чиято база нещо е било променено и сега очевидно вече не е факт. Ключовият израз е *"която преди беше"*, а очевидно сега не е! Защото "Мария" е титла (Мери/Изида), а тя може да бъде носена само от персонаж от управляващата фракция. Думата "беше" очевидно е доста неудобна и в определена степен издайническа и точно затова този израз е премахнат.

Като цяло, някои автори, които се занимават задълбочено с изследвания на НЛО, като Бил Купър например, се досещат за какво всъщност става въпрос още преди години. Така Купър директно заявява, че феноменът във Фатима е дело на извънземни и даже посочва, че неговите автори впоследствие са срещнали сериозен отпор в лицето на другата фракция, която пък го дискредитира по безброй начини, включително със собствени "прожекции", които имат за цел да симулират същия образ, но с малко "по-различно" послание. В повечето случаи всички тези "видения" са дефакто някакъв вид електромагнитна холограма, а чудодейните изцеления се дължат на свръхтехнологична медицина, базирана вероятно на определен вид електромагнитни лъчи. Без съмнение, обаче, митологичният образ на "богинята-майка" набира все по-голяма популярност и именно на база

множеството срещи с "девата" в различни части на света през годините, се дължи първенството на образа на Дева Мария в католическия свят днес - нещо, което също сме коментирали в последната ни книга и статиите си.

В тази връзка проф. Жак Вале прави подробен компютърен анализ на много истории, свързани със същия феномен, състояли се след 1890 г. От анализа става ясно, че повечето от "децата-контактъори" обикновено докладват среща с извънземни от женски пол. Проф. Вале намира 44 сходства, отнасящи се до образ, изказ и други детайли, които могат да се видят при контактите на децата и чудесата, които се приписват на Дева Мария в католическите страни. Къде на шега, къде не, Вале дори заявява, че феноменът НЛО и Светата Дева са идентични. Девата най-често се явява на деца [\[19\]](#), независимо от факта дали идва с "космически кораб" или от "небесата". Обикновено тя е заобиколена от бляскава бяла светлина и има способността да се противопостави на законите на физиката пред големи тълпи.

Всичко това трябва да дава по-добра представа какво представляват масовите прожекции от подобен тип, което ни връща и на настоящата такава в историята на Раду. Както споменахме и по-рано, в последната глава става ясно, че има и други хора, които са подложени на подобна промивка, но повечето от тях я получават по време на сън! Това е много интересно, защото е типичният похват, който се използва за тези, които почитат богинята Кибела, за която сме писали подробно в последната ни книга. Нейните последователи получават своите "напътствия" по време на сън и биват ръководени да отиват на определени места за допълнителна "обработка", както всъщност става и тук при втората групова среща, където, освен героите от книгата, има и доста младежи.

Влиянието, без съмнение, е комбинация от технологично и астрално такова и за това има множество подсказки, които прозорливият читател може да открие за себе си, ако смята, че в тази посока на разсъждения има легитимност. Факт е обаче, че след едно такова преживяване човек вече никога не може да бъде същият... Самият Раду споделя:

"Вълнението от моите скорошни преживявания, хората, които срещнах и събитията, в които взех участие, ми показват, че съм на правилния и светъл път на духовното развитие. Това генерира у мен едно чувство на спокойствие и вътрешна радост, което винаги ме съпътства, поради което съм напълно убеден, че съм подкрепян и подпомаган в прогреса си по пътя на познанието. Сега вече знам точно накъде трябва да гледам, без да бъда привличан от лъжливи изкушения."

Това изявление е интересно за анализ на няколко нива, защото авторът до известна степен е прав. От една страна Раду вероятно усеща връзката с Висшия си Аз, като по този начин се чувства подкрепян, защото преживявания от подобен калибър няма как да не бъдат предварително синхронизирани на прединкарнационно ниво. Т.е. този път е точно **неговият** път и той го върви с цялото си сърце, защото ще му даде необходимата опитност, от която **той** има нужда, без значение какво е нашето мнение за тази му опитност.

От друга страна, "подкрепата" е налице и той я чувства толкова силно, защото зад него застава определена фракция с цялата ѝ мощ, възлагайки му "мисия" (както става ясно накрая). Така че двете неща лесно могат да бъдат объркани, просто защото те

вървят едновременно. По същия начин се чувства и всеки човек, когато се присъедини към дадена организация, независимо дали тя е явна или тайна. Колкото по-мощна и значима е тя - толкова по-силен се чувства и човекът, осланяйки се на самата организация и егрегора зад нея. По същия начин се чувстват и хората в тайните общества в момента, в който осъзнаят, че почти всички останали същества на тази планета си нямат понятие за какво иде реч, което ги кара да се чувстват още по-силни, стоейки зад авторитета на организацията, към която са се присъединили, без да осъзнават, че в даден момент те просто ще бъдат употребени за "нейното благо".

Ето как дадена фракция създава своите трубадури и определена философия започва да превзема съзнанието, вкарвайки го в крайности, готово да създава "революции" по сигнал. Отново и отново, един и същ сценарий, откакто планетата бива населена, откакто съществува човешкото съзнание, което е **толкова лесно** да бъде контролирано, предлагайки му различни залъгалки... Същността никога не се променя, само маската е различна, изпълнението, декорът.

Ако трябва да обобщим частта с Мачанди и Репа Сундхи, имаме демонстрация как един човек бива вербуван за дадена кауза. Ако към това добавим и споменатия просто между другото факт, че Репа Сундхи е всъщност д-р Ксиен от първата част на историята, то ще видим, как дадена окултна фракция дърпа точно определени струни, които във времето водят до създаването на обстоятелства, които могат да работят в нейна полза. Т.е. виждаме как дадени персонажи биват инфилтрирани на правителствено ниво, за да дадат импулс на определени личности, които с времето да оформят дадена идеология, което - както видяхме от "Подземните

тайни на румънския сфинкс" - може да промени политическата съдба на цяла една държава. Да, това е дългосрочна игра, но за пратеник като Репа Сундхи, който сам казва, че с помощта на специални практики и билки може да спре да бъде подвластен на времето на физическо ниво, това е игра, която заслужава своята инвестиция, защото поне на този план - риск не съществува. Когато започне да бере плодовете си, той ще бъде със същата жизненост, като в момента, в който е засял семената на тези събития. Т.е., един, на практика, безсмъртен човек разсъждава по съвсем различен начин и действа по различен начин. Предполагаме, вече започвате да разбирате каква е ролята на всичко това и каква сила съдържа като потенциал в себе си самата идея.

Не е ли странен и самият начин, по който ламата "вербува" Раду? За човек, който може едва ли не да отваря междупространствени портали с мисълта си, е доста странно първоначалният контакт да става по телефона, при това настойчиво с множество разминавания и чрез трети човек, когато едва ли би представлявало трудност авторът просто да бъде директно локализиран психично, а след това и физически и с него просто да бъде говорено. Т.е. отново имаме елемента, в който Раду трябва **сам да пожелае** да се закачи за тази енергетика, защото така не биват нарушавани правилата на Играта.

В целия този процес Раду Чинамар има свои собствени духовни прозрения, които така или иначе са част от неговия духовен Път, но този Път е оформен от сили, които са външни на него и това е предварително съгласувано.

Разглеждайки нещата през призмата на количественото натрупване, имаме персонаж попадащ в окултна структура с практическа насоченост, за която се казва, че е с пирамидална йерархия и на върха си има "божество" от женски пол. Това

божество има всичките характеристики на орионската женска - хипнотичния поглед, излъчване и чар, аромата, бялата светлина, възможност за имплантиране на мисли и сънища. Тя е описана като притежаваща контрол над цялата галактика, което ни насочва към познати вече идеи и от всичко това можем спокойно да заключим, че един от аспектите на тази история сочи най-вероятно към официалната фракция на Орион.

Поради извънземния привкус на цялата история, не е изненада, че имаме налице и персонажа на Елинор, който по някаква линия е част от динамиката на тази енергия, защото той самият е представител на друга извънземна традиция пренесена на Земята.

Самият Елинор е странен персонаж, чиято роля във всичко това остава неясна, затова и няма как да кажем нещо в по-голяма дълбочина за самия него и можем да коментираме само традицията, на която той е представител. За съжаление той не се появява нито в трета, нито в четвърта част от историята и не научаваме нищо повече за него, макар лично за нас да е, може би, най-интересният герой от всички появяващи се в поредицата.

Алхимията е навярно една от най-забулените в тайна окултни науки, които и до днес остават загадка дори за тези, занимаващи се с духовното. И макар до днес да са останали запазени много алхимични трудове от древността, това не помага за внасянето на яснота по въпроса, поради тяхната силно метафорична и абстрактна природа, заради което тази дисциплина не може да получи и нещо по-различно от метафорични и абстрактни тълкувания, най-известните от които е направил Юнг през миналия век.

Наблюдава се тенденция съвременните изследователи да разглеждат алхимията единствено като метафора за пътуването на душата (или Егото) през различните етапи на земното

преживяване и макар тя **определено** да съдържа тази изключително важна абстракция в себе си, нещата **със сигурност** не свършват дотам. Хилядите хора, които са загинали от погълнатите от тях смеси в опит да изпробват своя "еликсир на вечността", е нещо, което историята помни и ни разказва, за да ни докаже, че много хора, включително императори и крале, са взимали изключително насериозно тези занимания и не са ги разглеждали като никаква метафора.

Ева Уонг посочва, че към края на Южните династии в Китай (около 580 г.) даоистите-алхимици започват да се съмняват в ефекта от приемането на вещества, съставени от олово, живак, цинобър[20] и сулфати. Много алхимици и техни покровители умират от поглъщането на отровни вещества, представяни за еликсир на безсмъртието. Съмнението, че може да се приготви

такъв еликсир, проличава в използването на осъдени на смърт затворници като опитни свинчета при алхимичните експерименти. Неуспехът в подобни опити показва нуждата от преразглеждане на методите на външната алхимия и преоценка на теоретичната основа на цялото начинание. Всичко това се отразява върху развитието на алхимията по времето на династия Тан.

С възцаряването на династия Тан Китай навлиза в период на политическа стабилност и просперитет. Част от най-великите произведения в китайската поезия, калиграфия и други изкуства се раждат през тази епоха. Страната установява търговски и дипломатически контакти с редица райони от Япония на изток до Средна Азия, Индия и Европа на запад. Танските императори силно вярват в еликсира на безсмъртието. От отровни минерали през тази епоха умират повече императори, отколкото по времето на която и да е друга династия.

В началото на Танската епоха са налице всички условия за възраждането на външната алхимия след нейния упадък към края на Южните династии. Императорите и аристократите са обсебени от идеята за безсмъртие, даоистите-алхимици съзнават необходимостта от преоценка на своите изследвания и теория, а даоизмът е популярен сред всички обществени слоеве. Еликсирът на безсмъртието става важен елемент от социалния живот по времето на династия Тан. Поети като Ли Бо и Бо Дзюи възпяват изкуството на безсмъртието, а изследванията и практиката в областта на външната алхимия достигат нови върхове.

Под влиянието на императорите-меценати възниква нова категория алхимици, които се занимават единствено с проучването и приготвянето на еликсира на безсмъртието. Преди династия Тан даоистите, които експериментират с чудодейни лекарства, практикуват и други методи за постигане на дълголетие. Някои от тях, като Гъ Хун, са еkleктици, занимаващи се едновременно с външна алхимия, природна медицина, талисманна магия, гимнастика, регулиране на дишането и медитация. Други, като Уей Боян, практикуват смесица от външна и вътрешна алхимия и сексуални методи. Едва през епохата Тан нараства броят на даоистите, занимаващи се само с външна алхимия. Възобновеният интерес към нея ражда няколко нови идеи. Танските алхимици различават два вида еликсир. Първият се създава по естествен път и се съдържа в минералите, в които се концентрират космическите субстанции Ин и Ян. Смята се, че след като абсорбират необходимото количество слънчева и лунна светлина в продължение на 4320 години, оловото, живакът и други вещества се превръщат в цинобър [21], който накрая кристализира в чудодейно лекарство със златист цвят. Който погълне от него, става безсмъртен. Разбира се, еликсирът, създаден в подобни естествени условия, се среща много рядко, затова алхимиците са принудени да търсят начини за приготвянето на чудодейни

лекарства по изкуствен път. Смята се, че ако топлината (Ян) и охлаждането (Ин) се предизвикат в лабораторни условия, може да се създаде еликсир на безсмъртието чрез процес, направляван от човека. По тази причина голяма част от изследванията в областта на външната алхимия по времето на династия Тан са свързани с изработването на пещ и котел по образец на "природната лаборатория" на небето и земята, което е чисто херметичен подход.

При приготвянето на еликсира огънят на пещта се регулира в синхрон с движението на Слънцето, Луната и звездите. За да бъде успешен алхимичният процес, нагряването трябва да е съобразено с нарастването и отслабването на слънчевия Ян и лунната Ин. Затова пещта се пали през единадесетия месец [\[22\]](#) и температурата в нея се регулира в критични моменти през годината. Смята се, че ако спази тези изисквания, алхимикът ще успее да създаде лабораторни условия, близки до природните.

Освен това, съставките се подбират и смесват със същата прецизност, както билките в медицината. В едно авторитетно съчинение от тази епоха са изброени 27 вещества: олово, живак, цинк, никел, натриев сулфат, каменна сол, живачен сулфид, сребро, циновър, различни видове малахит, арсениеви окиси и други. От пръв поглед се вижда, че повечето от тях са отровни. Въсъщност, алхимиците признават, че неправилната дозировка може да доведе до смърт.

Наистина има много случаи на отравяне. Веществата, смятани за еликсир на безсмъртието, предизвикват бавно натравяне поразяващо черния дроб и далака. Други фатални последствия са разстройство на нервната система и психиката. След три века неуспешни опити настъпва упадък на външната алхимия. През късната Танска епоха даоистите започват да се съмняват дали изобщо е възможно да се постигне безсмъртие. Това води до

преосмисляне на представата за безсмъртието. Едно от определенията е повлияно от будизма: безсмъртието е избавление от безкрайния цикъл на прережданията. Според друго определение, то се отъждествява с дълъг здравословен живот. Хората, посветили се на изкуството на безсмъртието, постепенно се насочват към медитацията, масажа, гимнастиката и системи от пози за култивиране на жизнените сили. Към края на Танската епоха външната алхимия започва да запада.

Всичко свързано с тази окултна наука е много по-дълбоко като история и метафори, но е невъзможно в толкова малко страници да кажем всичко, което искаме по този изключително комплексен въпрос. Затова и темата навярно ще бъде засягана и за в бъдеще на сайта на Издателството под формата на статии и изследвания, защото алхимията (особено западната, която е по-близко до нашата мисловност) е една от най-добрите езотерични архетипни аналогии създавани някога от ума за това, какво е дуалната платформа и какво се предполага, че трябва да се роди вследствие на земното преживяване.

Определението на алхимичните занимания като "метафора" не е съвсем адекватно и по отношение на крайния продукт, който олицетворява цялата съвкупност от езотерични знания и тяхното точно приложение в лицето на "философския камък". Макар в различните окултни текстове да има разминавания какво наистина представлява той, най-честото му описание е като физическа субстанция, която има множество необичайни свойства. Тази субстанция бива придобивана с помощта на истинската алхимия, която, за разлика от обикновената химия, използва допълнително различни етерни и астрални енергии, с които успява да стартира реакции, способни да реструктурират материята на квантово ниво. В тази връзка, ако можем да дадем

няква адекватна аналогия или сравнение между двете, то бихме представили химията като квадрат, а алхимията като куб - т.е. при нея има допълнително "измерение".

Алхимията днес често е възприемана като предшественик на съвременната химия и в много отношения това безспорно е вярно. Средновековният алхимик и неговият приемник от времето на Ренесанса обаче, не се самовъзприемат като химици в сегашния смисъл на думата. Ако им бяха достъпни разбиранията за психологията от 20 век, те щяха да се самовъзприемат, както Юнг показва това, като духовно ориентирани психолози, които са свои клиенти и пациенти. С други думи, щяха да се самовъзприемат като хора, заели се с изпълнението на програма за самоусъвършенстване и за извисяване на собствената си личност, при която външният алхимичен експеримент е просто "сверяване", огледално отражение [\[23\]](#) във външния свят на процес или състояние, развили се в собствената им личност. Така, както скулпторите говорят за "освобождаването" на латентната форма от каменния къс, в който тя е "скрита", много алхимици смятат, че "освобождават" латентни сили в обкръжаващия ги свят, съставен от елементи и минерали. В тази връзка научната дисциплина, която средновековните и ренесансовите алхимици най-често възприемат като своя, е ботаниката.

Ботаниката създава у алхимиците точно усещане за работата, с която са се заели - работа, по-скоро свързана непосредствено с природата и с живите организми, отколкото с изкуството на механиката, и при това изискваща голямо внимание. Алхимичната лаборатория цели да възпроизведе процесите в самата природа, да ги подпомогне и улесни, а не да ги изопачава и изкривява с натиск и насилие. Алхимиците често определят самите себе си като ботаници, занимаващи се с метали или минерали, които трябва да бъдат подхранени и гледани, за да дадат органични плодове.

Подобно на ботаниката, и алхимичният процес изисква голямо търпение и от него се очаква да даде плодове. Както и при ботаниката, и при него трябва да се действа много внимателно. Така е трябвало - защото, крайният субект и обект на алхимичния експеримент е самият алхимик. Какво имаме предвид? Може би това ще бъде разбрано най-добре чрез сравнителна метафора на два типа мисловност.

Нека да разгледаме подхода на един съвременен учен, например. Имайте предвид, че този учен може да бъде всеки един от нас или всички ние взети заедно, провеждащи експерименти в лабораторията на нашия индивидуален или колективен живот. Може да бъде и западната цивилизация като цяло, провеждаща в лабораторията си човешкия експеримент, известен като "история" или "култура".

Съвременният учен полага всички възможни усилия да остане незасегнат от собствения си експеримент. Иска да контролира и насочва неговия ход отдалеч, без да има непосредствен допир с него. Стреми се да упражнява абсолютен контрол, като в същото време самият той остане незасегнат и непроменен. От тази отдалечена позиция може да си въобрази, че е в състояние да упражни насилие върху съставките на своя експеримент и дори да използва "противоестествени" процедури с цел да ги видоизмени според желанието си. Без да обръща внимание на напрежението, което натрапва на реалността, ще я подчини на своята воля даже с цената на неестествени действия. Ще пренебрегне и дори ще наруши херметичния принцип на хармоничната взаимоотнообвързаност. Тъй като се държи на безопасно разстояние от собствения си експеримент, може да храни илюзията, че стихии и силите, които използва или освобождава, няма да го засегнат лично.

По този начин изобретяваме машини - не толкова, за да спестяваме време, колкото за да съхраним "достойнството" си, да не си изцапаме ръцете, да се изолираме от това, което Йейтс нарича "тинята и кръвта" на човешкото преживяване. Така се отнасяме и към технологиите - държим една потенциално застрашителна реалност на безопасно разстояние от нас и същевременно се изолираме от нея. Склонни сме да пренебрегнем факта, че устройствата, които изобретяваме, за да ни защитят, същевременно ни изолират. Наподобяваме магьосници, призоваващи със заклинания стихии, но укрили се зад обезопасяващата преграда на вълшебния кръг начертан с тебешир на земята. Докато е цял, той може действително да задържа на безопасно разстояние от нас призованите стихии. Той обаче е същевременно и наш затвор, тъй като ограничава възможностите ни да взаимодействаме със света отвъд него. Като се опитваме да избягваме рисковете, ние се подлагаме на най-големия риск - да изгубим собствената си човечност.

Алхимикът от своя страна, напротив, се стреми да се превърне едновременно в субект и обект на собствения си експеримент. Имайте предвид, че той може да използва техниките на, условно казано, както "бялата", така и на "черната" магия [\[24\]](#). Наблюдаван отвън, процесът може да изглежда един и същ. Наблюдава ли се отвътре, обаче, различията в динамиката на използваните техники веднага проличават.

Алхимикът се старее да се потопи в процеса, да го изживее отвътре. Да позволи на експеримента си да се превърне в огледало на личното му преобразуване и обратно. Вместо да се опитва да господства над нещата като стои извън тях, той се опитва да ги направлява отвътре, да се превърне в такава съществена съставка на собствения си експеримент, че когато се придвижи, и експериментът да се придвижи заедно с него. Готов е да се

подложи на промени, независимо от рисковете, които крие това. Тъй като е едновременно обект и субект на собствения си експеримент, ще избягва насилието, силата и противоестественото. Както вече бе отбелязано, ренесансовият маг сравнява собствената си дейност с тази на ботаника или градинаря, действащ в рамките на естествения ред. Той помага на природата в нейното дело, ласкае я, полага грижи за нея, за да може тя сама да задейства потенциалните си възможности. Ако трябва да цитираме Парацелз: "Алхимикът извлича това, което съществува в скрит вид в природата". Или иначе казано - проявите на алхимията не са нищо друго освен прояви на природата, на която алхимията е старателен слуга. Както и при обработката на земята, природата е тази, която ражда житото и зеленчуците, но Умението подготвя тяхното появяване.

Как може тези метафори да се предадат с достъпната ни психологическа терминология? Поне частичен отговор на този въпрос може да даде концепцията за това, което сме свикнали да назоваваме индивидуално "израстване" или "съзряване". Какво точно трябва да разбираме под "израстване" и "съзряване"? На практика човек може да "израсне" и да се развие по два възможни начина и няма да е излишно читателят да завиши вниманието си за следващите два абзаца, защото ги намираме за ключови.

Според това, което условно нарекохме "черна магия", човек може да расте чрез натрупване. С други думи неговата личност, неговото собствено "аз", поначало остава непроменено и запазва своята конфигурация неизменна. То просто поема повече и повече: количество сексуални завоевания, количество посетени страни и градове, количество преживени приключения, количество придобити вещи и имоти. Чрез такова натрупване собственото его, образно казано, става все по-голямо и раздуто, но

запазва началната си конфигурация, тази, към която нагажда своя опит. Общо взето, това са основите на подхода и мисловните модели на нашата западна цивилизация.

От друга страна, възможно е не да поглъщаш опита, а да позволиш да бъдеш погълнат от него, което е по-източно по природа. В такъв случай човек, вместо да "колекционира" сексуални завоевания и посетени места, позволява да бъде видоизменен или преобразен от всяко едно от тях. Всяко изживяване или приключение става част от вътрешното "аз" на човека, така че неговата основна конфигурация непрестанно мутира, непрестанно променя формата си, непрестанно се приспособява към обстоятелствата или контекста, в които се разгръща. Обемът и количествата стават по-малко важни от преобразуванията. Така туристът се превръща в "алхимик" на метафизичното, трансмутирайки вселената на своя микрокосмос. Той се превръща в активен почитател на земното преживяване и неговите аспекти, а не в негов сортирован обусловен от собствения си чиновнически стерелитет, който може единствено да класифицира тези аспекти, но не и да ги разбира многоспектърно.

Ако трябва да пренесем тази метафора на техническо равнище, алхимичните постижения се базират на успешното придобиване, концентриране и умножаване на конкретна етерна и астрална енергия, които могат да бъдат част от схемата **само и единствено**, ако алхимикът е **част** от процеса и присъства в него. Когато тази енергия достигне някакъв критичен праг, тя подчинява "нормалните" закони на физиката и позволява да се случват процеси, които изглеждат като чудеса. Алхимиците улавят тази фина енергия директно или индиректно. За да направят това, те

използват субстанция, която вече е заредена на доста високо ниво или пък намират нещо способно да я абсорбира, когато бъде изложено на нейните вибрации. Тук съществена разлика с обикновената химия е, че етерните и астралните енергии на самия алхимик играят **значителна роля** при неговата работа и могат да подсилят крайния резултат от неговата дейност. По този начин става ясно, че не всеки би могъл да получи едни и същи резултати, независимо от факта, че следва "правилната технология" или чисто химична формула. Алхимията в известна степен е зависима от състоянието на нейния "оператор" и концентрацията на локалните етерни енергии. Точно затова в много текстове алхимиците биват наставлявани да се съобразяват с редица фактори свързани както с моментното им душевно състояние, така и с различни астрологични положения. Това прави алхимията отворена система, при която нивото на "наблюдателя" играе важна роля.

Светът, който виждаме около нас, е в общи линии един сбор от субатомни частици, чиито индивидуални квантови движения не са видими за хората. Тези частици регулярно извършват абсолютно непредвидими "скокове" като телепортация, билोकация и се намират в състояние на квантова суперпозиция. Това е фундаментален принцип, при който един електрон, например, съществува частично във **всичките** си теоретично възможни състояния едновременно, но когато се измерва или наблюдава, дава резултат кореспондиращ само на една възможна конфигурация. Вероятността случайно и без външна намеса да настъпи достатъчно голяма координация и последователност при тези частици, така че те да се манифестират пред нас в определена "чудодейна форма" е **екстремно ниска**! Точно тук се намесва алхимията, която с помощта на етерна и астрална енергия

успява да промени вероятността или шанса нещо конкретно да се случи, като по този начин "изкривява" законите на термодинамиката, гравитацията и на самата химия. Тези закони **не са абсолютни** априори! Те са просто най-вероятният начин, по който енергията и материята се държат. Физическите закони могат да бъдат изменени. Алхимията не нарушава физическите закони, а по-скоро ги "огъва", когато е нужно.

Ако трябва да се върнем обаче на въпроса за "философския камък" и разшифроването на неговата същност, на пръв поглед ще се сблъскаме с множество версии, които привидно си противоречат. Това важи с особена сила за знака на равенство, който много често бива поставян между философския камък и еликсира на живота. До голяма степен част от объркването идва от факта, че самата субстанция, която най-често бива идентифицирана с "еликсира", претърпява множество трансформации и при всеки един отделен етап този еликсир притежава напълно различни качества и свойства, които могат да бъдат използвани по напълно различен начин и респективно - тези "фази" имат различни наименования. Това кара някои изследователи на материята да говорят за **различни видове** или форми на философския камък, като една от неговите най-известни разновидности е така нареченият "червен камък". В тази книга имаме разграничение по този въпрос, тъй като еликсирът на живота и философския камък не са поставени на равни начала, но определено се отбелязва, че за постигането на крайната цел несъмнено трябва да се премине през добиване на "еликсира на живота":

"Той все пак признаваше, че вече бил добил еликсира на живота"

преди да получи философския камък - етап, който по естествен начин предхожда крайното осъществяване на Великото алхимично дело. Той разкриваше, че еликсирът на живота представлява течност с рубиненочервен цвят, която - когато бива приемана от тялото с прецизна вещина - позволява удължаването на неговия живот с три до четири пъти повече в сравнение с ефекта на предмета направен от мистериозната сплав."

Въпросната течност с рубиненочервен цвят, която има няколко пъти по-голям ефект върху жизнените функции на човека в сравнение с артефакта на Елинор, всъщност до голяма степен съвпада с класическото описание на "червения камък", който от своя страна бива класифициран като форма на "философския камък". За да бъде постигнат, крайният резултат трябва да представлява плътен камък, който е червен на цвят и полупрозрачен като рубин, разтворим във вода (което показва че може да се ползва и като течност) и топящ се като восък. Освен това, при стапяне трябва да може да плува като живак, да не изгаря при никаква температура и същевременно да се изпарява, когато бъде хвърлен в горещия метал, който цели да "трансмутира". Това е физическа субстанция, която е преситена с етерна енергия и в нея е заложен вибрационният отпечатък на златото. Когато е стрит на прах, смесен с пчелен восък и хвърлен в стопено олово, той преобразува определено количество от оловото в злато. По същия начин може да преобразува и живак. Колкото по-високо е качеството на "камъка", толкова повече олово и живак може да превърне в злато. Това се получава в крайна сметка именно защото оловото е разтворено на квантово ниво, а вибрацията на златото го реконфигурира. Естеството на трансмутацията се съдържа в това архетипната сигнатура на един

елемент да бъде енергийно "шампована" върху друг такъв. След като неговото архетипно ядро бива променено, елементът вече не може да остане същият.

Докато е още в своята първа фаза на "мултипликация", може да се вземе миниатюрна част от "камъка", която да бъде поглъщана разтворена във вода или вино ежедневно. Николас Колет [\[25\]](#) описва подробно този "еликсир на живота" като субстанция, която дава голяма енергия на етерното и астралното тяло. По този начин физическото тяло е в много по-малка степен засегнато от ентропията и може да обърне процеса на стареене. В допълнение започват да се проявяват и различни пси-способности като функция на увеличения етерен и астрален енергиен поток. Неслучайно обаче, и в книгата се говори, че субстанцията трябва да се приема с "прецизна вещина", защото буквално може да доведе до лудост един недобре подготвен за това човек. Счита се, че при седмата или осмата "мултипликация" камъкът започва да свети физически доста ярко. Когато мултипликациите преминат отвъд определена точка, камъкът може буквално да преминава през стъкло и дори да експлодира, което го прави много опасен и същевременно може да бъде използван като форма на оръжие.

Всъщност, ако погледнем от малко по-глобална гледна точка, с помощта на алхимията може да се произведе всякакъв вид "окултна технология", особено когато на едно място бъдат концентрирани необходимите ресурси, съчетани с определени познания. Така стигаме и до концепцията, която стои зад това определени извънземни структури (с милиони години натрупан опит в тази сфера) да могат да реконфигурират и препрограмират още на квантово ниво всички функции, които стоят в основата на нашата физическа реалност. На фона на техните възможности всички проведени експерименти в Монтоук (например), изглеждат като детска игра. Същевременно, именно поради сложната

специфика на земната Игра (която е описвана в много наши материали), директната намеса в много случаи е невъзможна и винаги трябва да е съпътствана от пряката воля и желание на земното население да участва в това. Точно затова именно проекти като Монтоук се явяват, от една страна, своеобразен **троянски кон**, чрез който различните извънземни структури индиректно получават милиони нови възможности за влияние на земно ниво, а от друга страна, генерират безброй удобни случаи за **уникални** преживявания на земното население и най-вече на тези, които в конкретни свои инкарнации имат директен достъп до тези проекти. Интересна подробност е, че именно с помощта на алхимията може да бъде произведен артефакт, който е до такава степен зареден с етерна и астрална енергия, че сам по себе си може да "разгражда" и преобразува света на базата на сложната решетка от архетипи, които са програмирани в него. Подобни творения на окултната технология могат да бъдат сведени до съвсем минимални размери и същевременно да притежават огромна мощ. Неслучайно в почти всяка втора "приказка" можете да срещнете описание на подобен артефакт, който буквално може да се носи в ръка и притежава невиджана сила - несъмнен отзвук от древното знание, което стига до нас по пътя на най-малката съпротива, представено просто като "измислена история". До голяма степен те изпълняват абсолютно същата роля, както при описаната преди малко схема, придавайки едновременно лостове за влияние и контрол на определени структури и разширявайки възможностите за различни земни преживявания за тези, които имат досег с тях. Затова и много често те идват под формата на "подарък", какъвто е случаят с "дарът от Орион" - чинтамани (дискутиран подробно в следговора на "Произход и история на Империите Орион и Сириус") или пък технологията по направата бива услужливо доставена от "боговете", както е подсказано в представената от книгата история.

Несъмнено една от най-големите тайни в алхимията е свързана с приготвянето на така наречения "универсален разтворител", известен още като "тайният огън", който стои в основата на добиване на еликсира на живота. В различните древни текстове той е наричан с хиляди различни имена, които имат за цел да криптират узнаването на неговото естество. Кодови имена, обаче, се използват и за обозначаване на различните компоненти при приготвяне на субстанцията, макар те да са далеч по-лесно разпознаваеми. Така например, според една от традиционните трактовки на този въпрос, "солта" е свързвана с физическия компонент, основата, матрицата, котвата или физическия съд, който трябва да приюти в себе си останалите нефизически компоненти. "Живакът" от своя страна е етерният елемент и представлява динамичните витални и трансмутиращи енергии в субстанцията. "Сярата" пък обозначава архетипната идентичност на чистата вибрационна есенция, която е аналогична на човешкото астрално тяло, тъй като съдържа "идеята", която е уникална за тази субстанция. По този начин в алхимията елементи като златото, например, биват възприемани в техните три различни аспекта. Ето защо и в текстовете съществуват термини като "солта на златото", "живакът на златото" и "сярата на златото", които обозначават неговия физически, етерен и астрален аспект. Това се отнася и за други химични елементи използвания в алхимията, които също имат своите "сол", "живак" и "сяра".

Златото очевидно е другият съществен елемент, който в комбинация с "универсалния разтворител" формира първия етап по приготвянето на "елексира на живота". То обаче, не се разтваря по обичайния химически начин, а по-скоро се разлага на атомно ниво поради етерната сила на "разтворителя". Интересното в

случая е, че самият "разтворител" има своята "суха" и "течна" форма, което предлага различни пътища, по които да бъде смесен със златото. Според много алхимични текстове продуктът, който се получава при смесването на разтворителя със златото, се явява "нов вид злато", което е изключително чисто по своята природа. Така алхимикът от 17 век Филалет описва продукта като "камък" заради неговата твърда природа и способността му да се противопостави на въздействието на огъня, както всеки друг камък, но същевременно казва, че, в крайна сметка, това е особена разновидност на златото в неговия най-чист вид. Огнеупорно е като камък, но изглежда като много **фин прах**! Както е видно от редица други източници, цветът на този прах, който има дузина необикновени свойства, е **бял**. Нещата обаче, придобиват още по-интересна завръзка, тъй като някои определени текстове посочват, че при неговата допълнителна алхимична обработка белият прах се превръща в **кърваво червен**! Този момент ни връща към описанието на "червения камък", който твърде силно напомня на "рубинената течност" представена в историята и ни навежда най-вече към извода, че "бялото" и "червеното злато" са именно различни форми на "еликсира на живота" в различни етапи от неговото производство.

"Свещеният бял прах" е описан в много древни текстове, които му приписват чудодейни сили като левитация, трансмутация и телепортация. Освен това, за него се казва, че може да произведе много силна светлина и смъртоносни лъчи и в същото време е ключ към физическото дълголетие. Има дори сведения, че египетските царе са приемали вътрешно бялата златна манна 3 хил. години пр. н.е. Тайното знание за нейната направа обаче, било поверено само на "металургичните адепти" от мистерийните училища, които били ръководени от върховния жрец на Мемфис,

който държал титлата "велик майстор". Изглежда в библията също има директна препратка по този въпрос, а някои детайли са направо изумителни, съпоставени с алхимичната рецепта за производство на "еликсира на живота". Така например, в историята свързана със "златния телец" ставаме свидетели на нещо много странно. Мойсей е разгневен от това, че брат му Аарон се е поддал на натиска на тълпата и е направил златен бик от техните пръстени - идол на поклонничество. Мойсей, обаче, взима "златния телец", след което го изгаря с огън, трансформирайки го на прах, който после кара израилтяните да погълнат заедно с вода. Тази история дълго време смайва теолозите поради простия факт, че нагриването на златото с обикновен огън, разбира се, не произвежда прах, а просто стопено злато. Не така стои обаче въпросът с "универсалния разтворител" или "тайния огън", който може да превърне обикновеното злато във фин бял прах. На по-късен етап в библията става ясно, че от този бял прах може да се прави "хляб". В някои египетски текстове този специален хляб е асоцииран с фараона, който търси финално просвещение преди да умре. Този факт е още по-интересен предвид твърдението, че златният бял прах има силно въздействие върху финото тяло на човек, което, разбира се, продължава да живее след смъртта на физическото. В древен Вавилон пък енигматичният бял прах бил познат като - "ан-па", което означавало "огнен камък". Когато бил правен като пита с конична форма, името вече било "шемана", което звучи много подобно на манната на израилтяните. Освен това, други шумерски записи подсказват, че "камъкът" изобщо не е камък в истинския смисъл на думата, а е бил направен от "бляскав метал". И в това, разбира се, няма нищо чудно, предвид може би най-древното алхимично правило, което гласи, че за да сътвориш злато, задължително преди това трябва да имаш злато!

Друг стар алхимичен текст, свързан с притчата за пътешествието на Александър Велики в рая, дава изключително интересни подробности за "огнения камък" описан в текста като "райски камък". Освен различните магически качества, които притежавал, той имал и още едно особено свойство свързано с неговото тегло. В зависимост от различните си състояния той можел да надвишава в пъти теглото на златото за същия обем, но превърнато на прах, същото количество било по-леко дори от перо. Всъщност, именно променящото се тегло е една от **най-ключовите** характеристики на белия златен прах. Чрез различни процедури (някои от тях свързани със силно загряване или охлаждане), неговото тегло може да се покачва със стотици проценти или да спада до абсолютна нула едновременно с това изчезвайки от физическия поглед на човек. Освен това, субстанцията може да предава своето тегло на съда, в който е поставена, правейки го много тежък или пък свръхлек до степен, при която може да левитира. На този фон историята, която Ал Биелек разказва, относно намереното злато на Марс от екип, който бил изпратен под шапката на проекта Монтоук, придобива още по-голям смисъл. Откритото злато било почти 5 пъти по-тежко от обикновеното земно такова и от всичко казано досега лесно можем да се досетим, че то е било в някой от началните етапи на своята алхимична обработка, което автоматично го натоварва и с други "необикновени" свойства отвъд голямата му плътност.

Особено интересен поглед върху тази проблематика можем да срещнем в различни трудове на английския изследовател Лорънс Гарднър, който приживе бе избран за официален говорител на някои тайни общества и получи достъп до техните библиотеки. Поради това - в голяма степен той бе разпознат в своята сфера и

от много свои колеги като умишлен дезинформатор, но въпреки това интересните факти, които той изнася, не са малко и не могат да бъдат отхвърлени лековато. В момента за нас са интересни най-вече изследванията във връзка с разликата между червеното и бялото злато, които авторът свързва в малко по-различна перспектива, която до голяма степен има отношение към "вътрешната алхимия". Гарднър стига до извода, че и двата "продукта" имат много мощно влияние върху човешкото тяло, и двата са "дар" от извънземната раса колонизирала планетата, но са коренно различни по своя състав и произход. Той твърди, че в тези отдавна отминали времена "металите на алхимиците" нямали абсолютно нищо общо с обикновените метали, а били дефакто живи есенции, а древните мистерии имали чисто физическа, а не метафизична природа. Самата дума "тайна" ("secret") била свързана с тайното познание, чийто "секрет" се олицетворявал от секрециите, идващи от някои определени жлези в тялото. Науката свързана с "живите субстанции" била усъвършенствана до своята най-висша форма, а най-важната субстанция можела да бъде извлечена само от менструалната кръв на женски представител на кралската династия - от "богиня" (а това вече трябва да е позната за нашите читатели тема). Тази субстанция била позната като "звезден огън" и служела за лечение на абсолютно всичко. Тя била "червеното злато" на боговете, а кралете и принцовете от управляващата династия поемали ежедневно от тази "благодат". Този ритуал бил пренесен по-късно в Египет и Средиземноморието, където менструалната кръв била ритуално събирана от девствени жрици като своеобразна имитация на извънземната практика, без обаче реално да носела същия ефект, защото ценната субстанция можела да се произведе само от "кралска женска". Както повечето читатели знаят, до голяма степен екзотеричната християнска църква прилага подобен ритуал без изобщо да разбира произхода на неговите корени, предлагайки ви вино, за което ви се казва че е "кръвта на

спасителя". Всъщност, логиката, която стои зад факта, че само женски представител на кралската династия в лицето на НИН-ХУР-САГ може да предоставя ценната субстанция на "кралете", вероятно се дължи на орионското потекло, което всяка такава представителка задължително има, а кръвта ѝ я съдържа поради факта, че всички орионски принцеси са хранени със S-MA, макар в далеч по-разредена форма от тази, която приема Кралицата на Орион.

Според Гарднър обаче, умишлено бил създаден много силен и в известна степен синтетичен наркотик, който трябвало да измести "червеното злато" и същевременно трябвало да може да се използва много по-масово. Въпреки това, неговият ефект не можел да се мери с това, което истинското червено злато предоставяло. Този наркотик бил именно белият златен прах - бялото злато, чиято рецепта за приготвяне била спусната и към различни представители на тайните общества на Земята. Основната разлика между двете субстанции в крайна сметка била в това, че бялото злато въздействало най-вече върху хипофизната жлеза, докато червеното оказвало влияние на епифизата.

В миналото многократно сме говорили за значимостта на златото в човешките и извънземните култури. То има множество свойства, както на канализатор на съзнанието, така и на порталност. Алхимията също разпознава това и неслучайно висшето постижение е да се постигне "злато", което носи в себе си множество смисли.

И тъй като самите алхимици работят на ниво архетипи (макар не всички да съзнават това в началото на своята работа), то не можем да разберем защо постигането на злато е толкова важно,

без да разберем самото злато на едно по-дълбоко от популярното езотерично равнище.

Най-общо казано, съществува изключително специфична енергия, която обгръща златото и с която то е "напоено". Това е една от причините, поради които нашата цивилизация е толкова силно привлечена от него без да разбираме "защо" априори (освен всички други ритуални, извънземни и окултни аспекти свързани с този метал, които вече сме обсъждали малко или много на други места).

Това търсене не се създава защото златото е "рядко", а по-скоро заради идеята, която то vyplъщава и енергията, която канализира. Даден аспект на това е свързан с концепцията, че златото, което съществува днес, е златото, което е съществувало винаги. То никога не корозира, което на фона на другите метали му придава ореол на непреходност, с която то започва да бъде свързвано на подсъзнателно и архетипно ниво. А не корозира именно заради аурата си. Не е случаен фактът, че в повечето езици думата "аура" ("aura") е свързана пряко със златото (за което колективното съзнание е избрало химическото обозначение "Au").

Можем да изследваме тази идея като кажем, че съществува определен вид енергия около златото (аура), която може да бъде извлечена и рафинирана от него. Ако наситите своята аура с тази енергия, човешкото тяло може да остане вечно младо и физически неостаряващо. Тази енергия е представителна за онова, което според нашите системи от убеждения, можем да наречем "креативна енергия" и разбира се, отговаря на съответната чакра в човешката енергетика, която в случая е 2-ра и е свързана с долния дан-тиен в китайските традиции на вътрешната алхимия [\[26\]](#).

От чисто инженерна гледна точка, много извънземни раси

използват златото като основен компонент на устройството контролиращо междуизмерната матрица на корабите им - честотния преобразувател, който създава "мост" между вибрационните несъответствия, породени от превключването на един енергиен операционен режим в друг. Златото придава определен тип стаза на енергията, което позволява на корабът привидно да се "изключи" от потока на случването в останалата вселена и да си придаде статичност спрямо нея. Той създава в своето поле своя собствена време-пространствена примка, закачвайки се за едно "вечно сега". Отчасти идеята на златото е, че то се самоотпечатва в полето на кораба и го щампова със собствения си архетип на вечно съществуваща идея, която не се изменя (метафорично - "не корозира"). Това е физически и нефизически процес едновременно. Златото е транслятор и атрактор, то е магнит и батерия за тази енергия. Това вечно пребиваване в настоящето, в което нещата продължават да се случват в своята вътрешна динамика, но същевременно отвън изглеждат статични, е основната идея и на постигането на Баланс на ниво земна Игра. Ето защо на множество места казваме, че най-представителният цвят на Баланса е златният (и респективно използването на златна светлина е нещо ултимативно и носи вибрацията на самия метал злато и обратно). Балансът, разбира се, винаги е центриран в настоящия момент за разлика от полярностите, които никога не са удовлетворени от настоящето и винаги живеят в някаква утопия украсена в зависимост от собствения си заряд (+/-).

Подсъзнателно (а в последните етапи на "Великото дело" - съвсем съзнателно) алхимиците разпознават тази латентна идея, съдържаща се в златото и оживяващия го архетип, в контекста на безсмъртието. В този символичен смисъл рафинирането на душата от всичко "нечисто" (т.е. дуално) е необходимо за постигането на злато. Виждате как една и съща метафора има

равнища на смисъл, всички от които работят едно с друго - всички, от които сте срещали под една или друга форма тук и там, но сега биват поставени в една обща рамка, която на свой ред подбива необходимостта от рамка изобщо.

Това е причината златото да бъде "кралски" метал и да се носи е широко разпознаваем репер за знатност и богатство (но не изобилие от материално естество - нещо, чийто смисъл е изгубен през вековете на масово ниво). Днес се залага на количественото кичене с него, вместо качественото му разбиране.[\[27\]](#) Като цяло, не е необходимо да носите (много) злато.[\[28\]](#) Ако смятате, че това е интересно за вас, можете да извличате тази вибрация от него [\[29\]](#), доколкото ви е необходимо, повишавайки интензитета ѝ чрез кристали. Това работи особено добре, защото ще резонира с генетичната ви памет за това как този процес се е случвал в Атлантида.

Вече започваме да разбираме по-добре защо в миналото златото е било физически поглъщано от крале и императори. Като отзвук от нещо отдавна изгубено в опит да се попие тази вибрация с търсения ефект. Някои нисши влечугоподобни касти продължават да правят това и до днес, защото нямат достъп до моноатомното злато и S-MA, които са за ползване само на кралското семейство. Макар златото само по себе си да е достатъчно, отчаяният и жаден за безсмъртие извънземен ум е започнал да го приема физически, като смята, че така ще се приближи до самата идея и респективно - ефект. И макар златото да съдържа вече разгледаните нефизически свойства, помнете, че то си остава физическа субстанция и не можете да направите контакт с енергийните му аспекти, ако нямате съзнанието за това. Ако оперирате на вибрации, много по-ниски от необходимите за да се осъществи една "архетипна среща" между Au-компонента и самото съзнание, което е в контакт с него - няма да има никакъв

ефект. Както бе казано и по-рано - не всеки ще получи един и същ алхимичен ефект от едно и също нещо, дори да има точната формула, защото това е процес, който отива отвъд физическите закони. Личността стояща зад експеримента е по-важна от компонентите на самия експеримент. Защо? Защото както стана ясно - личността е самият експеримент. Той не е нещо външно, той е вътрешно обусловен процес, който просто има външно проявление, което обаче не е истинският краен резултат и този "резултат" не може да бъде разглеждан холиетично извън самия човек. Това би създадо само още фрагментация, конфликт и дуалност, които са именно изначалният обект на алхимичната трансмутация. Еликсирът на вечността и философският камък могат да бъдат постигнати само и единствено индивидуално (точно както излизането от Играта е индивидуално) и те ще имат само индивидуален ефект, който би бил почти нулев в посока "безсмъртие", ако друг човек поеме същите субстанции. Да не говорим, че могат да възникнат и отрицателни последици и това да бъде доста опасно поради флукуациите, които ще се генерират от енергията на субстанцията и тази на приемащия я лаик. Ето защо предшественикът на Елинор създава артефакта според личните параметри на последния. Изкуство, което стария алхимик вече е постигнал и познавайки принципите - може да създаде подобен ансамбъл за друг човек от генетичната му линия.

Сами виждате как без особени усилия от наша страна всички изследвани от нас теми се срещат отново и отново постоянно - пряко и косвено - изграждайки една все по-разбираема и работеща картина (която разбира се, обаче, повдига милиони други въпроси). Отделните аспекти на нещата сякаш се търсят и намират сами, което доказва, че са част от една и съща архетипна група.

За да останем все пак в контекста на книгата, обаче, нека се съсредоточим върху разказа на Елинон, който лично ние сме склонни да приемем за автентичен. Румънският алхимик е живото доказателство, че тази много тайнствена и изключително специфична традиция е все още жива в различни части на света. Това навярно е и най-подробната лична история в световен мащаб на механизмите зад това как се става алхимик, защото имаме на разположение "детайли от кухнята", които не могат да бъдат открити другаде, освен в приказките, което я прави наистина единствена по рода си. Разбира се, на български език няма почти никаква качествена литература за алхимия, за да може читателят да оцени този разказ, но сведения от вътрешния живот на алхимиците, подобни на тези, които дава Елинон - почти не съществуват (още повече, че това се смята за изгубена наука)... Последното свидетелство от алхимик в съвременната ни епоха навярно е от Фулканели, от началото на миналия век. Ценността на едно съвременно алхимично сведение идва от това, че да практикуваш алхимия днес и през 13 век, очевидно са две доста различни неща... Първо, от технологична гледна точка и второ - от обстоятелствена. Самият Елинон описва с колко трудности е принуден да се сблъсква в съвременното общество, което много по-лесно може да му създаде проблеми свързани с аномалията на това какво представлява животът на един алхимик, отколкото преди 1000 години. Днес идентифицирането на личността на Елинон е осъществимо много по-бързо и лесно, отколкото в древността, когато не е имало нито документи за самоличност, нито международни бази данни, които вече съдържат информация за интересите и местоположението за, на практика, почти всяко едно човешко същество на планетата. Той самият казва, че различни тайни общества отдавна знаят за него и неговата традиция и искат тайните му, което добавя изцяло нов нюанс към

разбирането ни за това какво представлява животът на един носител на тази окултна потомствена линия.

Алхимията съществува като традиция от древността на почти всички континенти. От гледна точка на историята ни като раса, можем да кажем, че съществуват точки по света, където една и съща идея възниква независимо в различни култури, което, разбира се, може да бъде тълкувано по няколко различни начина, всички от които - еднакво верни. Ето защо съществуват известни трудности, ако трябва да кажем конкретно какво точно е алхимията като цялостна идея, защото тя е както резултат от търсенията на колективното несъзнателно на човечеството, така и резултат от навлизането на дадени енергии и идеи в определен времеви период, които намират проявление по конкретен начин на различни места (с местни модификации, разбира се). Факт е обаче, че имаме алхимични традиции в Египет, Индия, Тибет, целия арабски свят (откъдето се предполага, че произхожда цялата идея и самата дума "алхимия") и Европа, както и в Китай, като на последното място тя може би достига своята кулминация на множество равнища в лицето на различни даоистки школи (съществуващи и до днес).

Алхимията е била идеалното проявление за определени търсения в период на няколко века и е отговаряла на спецификата на онзи времеви период. Днес същите търсения няма да намерят своето най-адекватно отражение именно в алхимията, а по-скоро по други модифицирани [\[30\]](#), а доста често и изцяло различни пътища, но това е част от "софтуера" на Играта.

Разглеждайки широко познатите клиширани идеи на алхимията, обаче - постигането на безсмъртие на тялото и превръщането на всички метали в злато - няма как да не възникнат мисли, че това е

една традиция с доста характерни за последователно инкарниращите се Висши Аз мисловни модели. Запознатите с нашите изследвания вече знаят много добре, кой иска да живее вечно точно в спрягания контекст и да се къпе в злато. Тези две идеи не са много различни една от друга, макар да изглежда точно така на пръв поглед. Алхимията **определено** съдържа извънземен елемент в себе си, поне като априорни идеи, заложили в нея и навярно именно това е нейният изначален произход на Земята. Това предлага и друго доста правдоподобно обяснение за нейното едновременно възникване из различни точки на планетата. Тя просто е "посята" като идея и, по всяка вероятност - изпълнение (на чисто техническо равнище). Дали това е останало като древна традиция запазена още от времената когато "боговете" са били на Земята и са учили "зверовете" на своята наука или е било подсилвано като мисловен модел от разстояние в определени времеви периоди - няма как да знаем със сигурност. По всяка вероятност е комбинация и от двете. Вторият вариант е много вероятен, защото този начин на действие е характерен именно поради природата на тези същества и отношението им спрямо планетата. Изключително представително за техния менталитет е да имплантират определени идеи на масово ниво, за да бъде наблюдавано как те ще бъдат възприемани от колективното съзнание на човечеството и какви проявления като плод ще дадат те. Това е форма на битката за умовете на планетата. А както знаете, извънземните групи, борещи се за контрол и определени манифестации на Земята, не са само 2 или 3, от което следва и ситуацията, която неведнъж сме оприличавали на едно огромно и неразплетимо кълбо прежда. В случая, очевидно, се набляга на оформянето на мисловните модели на онези съзнания, които са готови да направят личностния скок и да се впуснат в дебрите на окултното. И тъй като, когато това става за пръв път, това съзнание е много сугестируемо и обикновено първоначалната посока остава единствена [\[31\]](#) - особено в миналото, когато е

нямало богата палитра от информация и тези неща са се случвали или като част от някаква религиозна общност или затворена такава тип тайно общество. Човек не е можел да избира, просто защото не е имал избор. Той е ставал сляп последовател на непосредствено наличното. И когато си дадем сметка, че именно хората на окултното днес управляват света, ще разберете как акции, подобни на описаната в тази книга, са от **огромно значение** за оформянето на настроенията и типа **система** в света. Твърдим, че именно поради множеството подобни акции спрямо определени ключови личности в историята ни, днес сме именно там, където сме. В ерата на забвението.

Ако трябва да изследваме извънземния елемент в случая с Елинор докрай, имаме **директно признание** от него на 2 пъти в първа глава, че традицията му има преки и косвени връзки със същества, които не са от тази планета:

*"Изглежда тайната за това как да се получи тази сплав, идва от **незапомнени времена, от преддинастичен Египет, като била предложена на великите жреци на онова време от боговете, които слезли на Земята.**"*

Или казано накратко - точно описаната току-що от нас схема.

С това се прокрадва идеята откъде всъщност произхожда и идеята за артефакта - който може и да е форма на камъка чинтамани, макар и вероятно с по-специфични функции, и вероятно артефакти от подобен клас съществуват много и

различни, като всеки е фокусиран върху определена функция. Така, едни служат за комуникация, предаване на данни и т.н., а други акцентират върху жизнените полета на притежателя му.

По описанията, дадени от Елиноор, нашият художник нарисова предполагаема графика на това как би трябвало да изглежда артефактът. Можете да я откриете на страници 72-73 от книгата. Описаното от алхимика е измислено грамотно от окултна гледна точка и със сигурност можем да кажем, че който е писал тази част от книгата, или се е интересувал сериозно от материята, или наистина е видял това, което описва.

Във всеки случай, ако ние трябваше да създаваме подобен ансамбъл, щяхме да го направим по много сходен начин, защото разбираме архетипните идеи, заложиени зад тези Платонови тела (плюс сферата).

В известната алхимична книга от началото на 17 век "Atalanta Fugiens" (която впоследствие оказва голямо влияние върху алхимичните експерименти на Нютон [\[32\]](#)) под емблемата вдясно се казва:

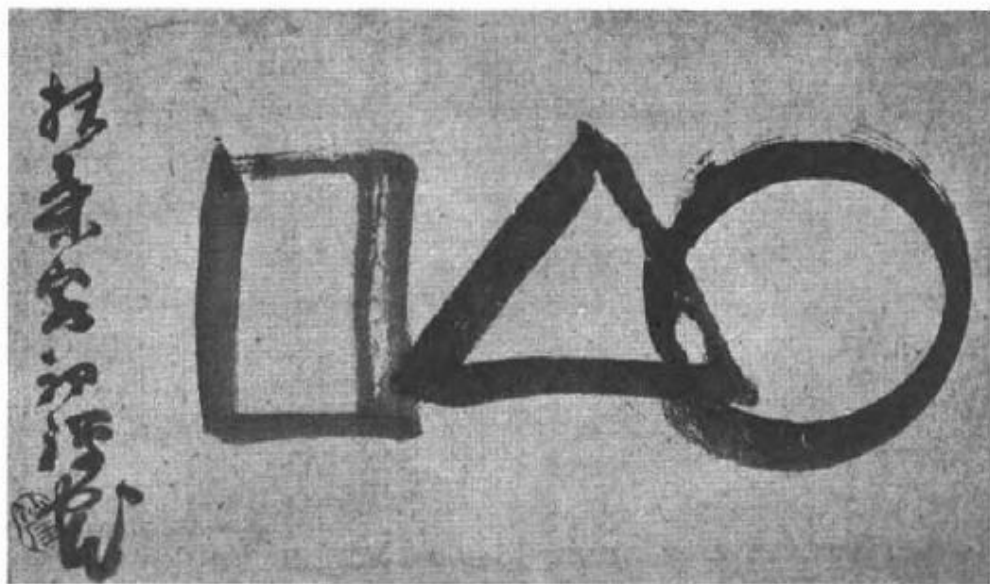

"От мъжа и жената направи кръг; после квадрат и триъгълник; накрая кръг и ще добиеш Философския камък. Така е създаден камъкът, който не ще откриеш, освен ако чрез усърдие не се научиш да разбираш геометричното учение."

От това разбираме, че тези три форми (и респективно, тяхната обемна триизмерна проекция като куб, пирамида и сфера) са от

съществено значение за постигането на онова, което на жаргона на тази наука се нарича "философски камък". Не е случайно, че виждаме точно тях в ансамбъла на Елинор, чието описание досега не сме срещали другаде.

Тези форми се явяват нещо като компресирани архетипи, които в комбинация, бивайки изградени от определени сплави и в точно определени пропорции (различни за различния човек), постигат вибрационния ефект, за който вече прочетохте. Можем да открием тази репрезентация на идеята и в източния свят в, може би, най-известната и енигматична картина на дзен-монаха Сенгай (1750-1837) от школата риндзай, която със сигурност сте срещали из различни книги.

Той оставя тази картина без име, отваряйки я към множество спекулации, макар с времето тя да е станала популярна с името "Вселената" и да се смята, че демонстрира "сътворението". Макар да сме почти сигурни, че Сенгай изобщо не е имал предвид това (дзен не дава 5 пари как е била създадена вселената, камо ли да

оставя "следи" за методиката, по която се е случило), то при детайлно вглеждане може да се забележи градацията на неговата идея. По дебелината и наситеността на туша, например, можем да видим, че кръгът е нарисуван първи с едно рязко движение на четката, което по някакъв начин алюзира неговото първенство, безусловност и ултимативна реалност като архетип. След това е триъгълникът, който влиза в кръга, превръщайки се в точката на достъп на индивида към тази реалност, давайки му възможността за холистичен поглед над иначе рамкираната си реалност. Накрая имаме квадрата, който е значително по-блед, защото материалното е проявление на предните две идеи и технически погледнато е само в "лек" контакт с човека (на рисунката - триъгълника), макар умът да го кара да изглежда по друг начин в самата физическа реалност. Казано в прав текст, по усещане кръгът представлява духа (безформеното или непроявеното), триъгълникът - съзнанието (или човека), а квадратът - материалната вселена. Тази компресия на смисъл придобива съвсем различно значение, ако разгледаме допълнителната идея, че между тях трябва да има хармония, за да се постигне освобождение или осъществяване. Т.е. трите елемента, поставени в идеалния баланс един спрямо друг, могат да внесат нови измерения и качества в рамката на цялата картина, което смислово представлява и алхимичния артефакт на Елинор, който се опитва да отрази тези идеи чрез форма. Тъй като разбирането на това е безкрайно абстрактно и не-ментално (а какво остава за вербално) обаче, то остава напълно скрито за лаика и не може да бъде разбрано, дори ако бъде обяснено и демонстрирано в прав текст. Би било сметнато за наивно и освободено от конкретика, което автоматично го лишава и от функционалност в практическия свят. Именно така разсъждава блокираният от собствената си обусловеност прагматичен ум. Разбира се, това отношение е добре дошло за алхимията и именно този подход към нея я запазва като това, което е и днес - тайна наука. Именно в

осъзнаването на тези аспекти и тяхното манифестиране под формата на отражение чрез изкуството за разбирането на металите и химичните смеси, е онова, което наричаме "Великото дело" известно като "Magnum Opus" на латински.[\[33\]](#)

Във връзка с външния вид на този артефакт имаме и една много любопитна история, свързана с метода представен в края "Подземните тайни на румънския сфинкс". Става дума за практиката remote viewing и една сляпа цел, която наша позната прави на тема "философския камък" преди около половин година [\[34\]](#). Време, в което работата по тази книга изобщо не бе започнала, а целта бе случайно избрана от трети човек. Нашата позната имаше само координати на целта, без да знае какво "гледа" и без изобщо да знае за настоящата книга и нейната история. В крайна сметка тя нарисува куб, сфера и пирамида вписани едни в други, от което ние бяхме просто втрещени, защото видяхме, че е право в целта. За голямо наше съжаление тези рисунки бяха изгубени и не можем да ги приложим към настоящия анализ, но това бе едно независимо доказателство на лично ниво за това, че матрицата на колективното несъзнателно (с което методът на remote viewing свързва човека, изпълняващ координатите) прави връзка между онова, което наричаме "философския камък" и въпросния ансамбъл, което на персонално ниво е достатъчно.

Второто доказателство за извънземната връзка в алхимичната традиция на Елинор идва, когато той разказва за своя предтеча:

"(...) Моят прадядо казваше, че тези аспекти му станали ясни, докато бил в Австралия, когато по окултни канали с него се

свързали представителите на една по-висша цивилизация и йерархия по отношение нашата планета. Той не можеше да спомене нищо друго относно това, но доколкото аз бих бил заинтересован от материята и ако следвам неговите инструкции, **щяло да дойде време, когато съм щял да науча всички подробности.**"

Това пряко ни показва, че хората, следващи тази изключително специфична традиция, биват наблюдавани от извънземни и в правилния момент по някакви причини следва намеса, която канализира нещата в определена посока - точно както обяснихме по-рано. Очевидно такъв момент ще настъпи и в живота на Елинор, но за това е все още "рано" по думите на предшественика му.

Алхимията е изключително интересна окултна наука и Висшите Аз на Земята, които избират да се занимават с нея, определено са изключително любопитни и готови на рискове. Да живееш хиляди години на Земята като една личност е доста близо до онова, което всички преди това сме изживели на множество последователни планети, но въпреки всичко, перспективата на едно земно тяло и дух към всичко това биха били доста различни. Трябва да се има предвид, че всяка една извънземна идея на Земята **по правило** се видоизменя и накрая се превръща в нещо друго - това е естеството на експеримента. Просто вибрацията на самата Игра тук е толкова различна, че нищо не работи със същата ефективност и скорост, както би проработило на друго колониално място. Това е и красотата на земното преживяване и нелепостта на извънземните опити то да бъде радикално изменено, което по някакви причини

не се случва вече хиляди години (но с количествено натрупване - все пак ще се случи).

Алхимията на Земята е обогатена от вибрацията и опита на земното преживяване, като в един момент, виждайки метафорите ѝ, можем да кажем, че я е трансформирало почти изцяло. Идеята вече става не просто да дадеш продължителност на тялото, а да хармонизираш всички аспекти на Творението в себе си, което да те издигне до едно различно ниво на съзнание. Осъществяването и преживяването на макрокосмоса в микрокосмоса, обогатявайки по този начин първия. Идеи, които можем да открием в западната алхимия, идеи, които са развити докрай и в китайската външна и вътрешна алхимия, като съществуването на някои определени форми на последната, е просто поредното доказателство как нещо може да бъде взето и приспособено към специфичния път на земното преживяване напук на целия контрол.

С това нашият анализ върви към своя край...

В книгата има и други детайли, които са интересни и читателят може да проучи по-подробно сам.

Йидамът, например, със сигурност е забавно астрално същество, което изглежда е доста често манифестирано за различни цели в Тибет. Повече за него можете да прочетете в книгите на Александра Дейвид-Нийл. Тя самата е правила такава същество във форма на монах, но съществото започнало да си прави здрави шегички с нея и други хора и се наложило да го унищожи. Така че техниката със сигурност си има специфики и навярно има много начини, по които да бъде постигнат резултат.

Начинът, по който мадам Дейвид-Нийл узнава за

съществуването на подобна техника сам по себе си също е много интересен. Докато прави лагер на едно тибетско плато, е посетена от млад художник, който тя бегло познавала от предишен престой в Лхаса. Мъжът бил направо обсебен в мислите си от едно от тибетските божества. С години наред той медитирал всекидневно, молейки се на божеството и го рисувал при всеки удобен случай. Когато дошъл в лагера ѝ, Дейвид-Нийл можела да се закълне, че видяла мъгливо изображение на "божеството", което кръжало зад него. Тя била толкова силно заинтригувана от този феномен, че започнала да изучава специалните тибетски техники, които се базират на мощната концентрация на мисълта с цел да създаде подобно същество за себе си. За да постигне това, тя започнала да визуализира същество, което трябвало да представлява жизнерадостен монах по подобие на персонажа от легендата за Робин Худ. След седмици наред усилия образът на монаха станал толкова жив в нейното съзнание, че изобщо не се различавал от този на обикновен човек във физическо тяло. Точно в този момент се случило нещо, която тя изобщо не очаквала. "Монахът" започнал да се появява и в моменти, когато тя изобщо не се и опитвала да го визуализира. Нещо повече - неговият образ започнал да се променя - станал много по слаб на вид, за разлика от заоблената му първоначална форма и добил лукаво изражение. Когато обаче и други хора от лагера ѝ започнали ясно да виждат съществото и да питат за "странния малък лама", Дейвид-Нийл решила че е време да унищожи своето творение. След няколкоседмични "битки", в крайна сметка тя успяла да се справи.

Макар в историята на Дейвид-Нийл да не става въпрос за класическа направа на йидам, то принципът на неговото създаване несъмнено е много сходен, макар да крие в себе си допълнителни специфики. И понеже този следговор е базиран до голяма степен на мотото за различната гледна точка, няма да

пропуснем да дадем такава и по отношение на смисъла на изграждане на едно подобно същество.

В описанието на йидама от книгата на няколко места прозира отчетливо неговото сравнение с "божество", а ламата директно заявява, че неговата функция е на наставник и учител от най-висш ранг. Дали тази формулировка не е поредната полуистина представена от ламата? Самата практика наистина е свързана с търсенето на водач, но нейната крайна цел изглежда е малко по-различна от представената в книгата.

Както знаете, в Тибет много младежи, подбуждани от духовни търсения, искат да бъдат обучавани от един единствен "гуру" вместо да следват традиционния монашески път. Малцината, които покажат необходимите качества, в един момент стигат точката, в която техният учител сам признава, че няма повече на какво да ги научи. Ако те искат да продължат напред, им е необходим доста по-напреднал "водач". За тази цел техният наставник ги съветва да медитират върху създаването на йидам и да изучават неговия образ в "свещените текстове". Тези картини обикновено показвали същество, което има доста страховит и почти демоничен аспект. Когато ученикът изучи подробно всички текстове относно йидама, бива изпращан в отдалечена и усамотена пещера, в която с помощта на тебешир създава така наречения магически кръг, използван често и в западните магически практики. Целта на кръга е да насърчи появата на йидама в него. За да постигне целта си, ученикът е инструктиран да визуализира йидама в самия кръг. В продължение на седмици и дори месеци ученикът трябва да се упражнява, докато не стане свидетел на пълномащабната поява на йидама. Когато това стане факт, му се казва, че "божеството" очевидно е благосклонно към него. Следващата стъпка, обаче, е да го накара да излезе от кръга. Този процес обикновено отнема още няколко месеца, като в

крайна сметка ученикът докладва на наставника си своя успех. Той бива поздравен, след което му се дава нова задача, при която трябва да накара йидама да започне да му говори. След нейното изпълнение следва нова "цел". Този път ученикът трябва да получи "благословията" на йидама, която се изразява с поставянето на неговите ръце върху главата на ученика. След изпълнението и на последната задача, на ученика му се казва, че остава само още една стъпка. Йидамът все още е ограничен да се движи само на територията на пещерата. За да го превърне в свой истински водач и наставник, ученикът трябвало да убеди йидама да напусне пещерата и да го следва навсякъде, където отидел. И тук следва може би най-интересната подробност.

Оказва се, че цялата тази процедура всъщност е един своеобразен тест, който има за цел да покаже на ученика естеството на света, в който живее. След като ученикът се справи успешно и с последната си задача, неговият учител му казва, че техните взаимоотношения са приключили, защото той вече има възможно най-мъдрият и могъщ учител в света. Но ако ученикът приеме тази констатация, е обречен на пълен провал, защото няма да разбере същината на упражнението. Ако обаче ученикът проявявал съмнение във факта, че йидамът наистина е бог, наставникът му продължавал маскарада и с гневен тон го изпращал отново в пещерата, за да удвои усилията си и да изгони своите съмнения. Ако съмненията на ученика продължат, тогава неговият учител изваждал "тежката артилерия" и директно започвал да го напада с въпроси: *"Не видя ли своя бог? Не чу ли своя бог? Не усети ли неговото присъствие, когато той положи ръце на главата ти? Не е ли точно толкова истински, колкото и величествените Хималаи?"* Тогава ученикът се съгласява, че вижда, чува и усеща съществуването. Съгласява се, че то е толкова реално и солидно, колкото и Хималаите, но въпреки това съмненията остават. В този момент учителят му разкрива капана,

който му е заложил. Преживяването по създаването на йидам не е просто обикновен урок по сътворение и материализация. Светът, в който живеем и който познаваме, е **илюзия** по своята структура и създаването на йидама трябва да докаже на ученика точно това. Няма по-добър начин той да го разбере, от това да го изживее и усети на практика. **Никакво** теоретично знание не може да се сравни с този безценен опит и пътя, през който ученикът преминава, достигайки до своята истина, която в крайна сметка би могла да го извади и от самата Игра на концептуално ниво.

Както виждате, настоящата книга предлага множество нови интересни идеи и метафори за размисъл, които, ако бъдат осмислени дълбоко, в комбинация с настоящия следговор, могат да доведат и до преосмисляне на всички системи от убеждения свързани с окултизма като цяло...

Радваме се, че имаме възможността да разгледаме всички тези аспекти заедно с вас за пореден път :)

Издателство "Паралелна Реалност"

ОЧАКВАЙТЕ..

Трета част от поредицата на Раду Чинамар, в която сюжетът ни връща в комплекса в румънските планини Бучеджи и ни представя навярно най-интересната информация от всички 4 книги. Раду и Цезар изследват тунела, водещ до Египет, заедно с международен специален екип съставен от интересни членове. Те се озовават под известния на всички ни сфинкс на платото Риза, където откриват холографски записи на галактическата история,

оставени от загадъчна и могъща извънземна раса, която сякаш предшества всичко познато. Намерената технология е отвъд всякакви представи и чрез разказа на Раду получаваме визия за множество други аспекти, свързани с вече представената интрига.

MONTRAK REVISITED

ADVENTURES IN SYNCHRONICITY

**PRESTON B. NICHOLS
& PETER MOON**

**BOOK 2
OF THE MONTRAK
SERIES**

В изключителното продължение на сагата за "Проектът Монтоук? Престън Никълс и Питър Муун ни разкриват нови

удивителни детайли около мистериозните събития, разиграли се в подземната база на Лонг Айленд, Ню Йорк. Книгата набляга на окултните елементи и енергии, които витаят около проекта и издига на ново ниво разбирането ни за това, какво са синхроничност и магия. В тази втора част Престън възвръща все повече спомените си за случилото се, а в историята се намесват и нови персонажи, които обогатяват представата за това, какво са представлявали тайните пътувания във времето. В сюжета са намесени ЦРУ и няколко тайни общества, всички от които искат косвено да контролират онова, което проектът Монтоук представлява по своята същност. Питър Муун изследва и открива архетипни връзки между Алистър Кроули, Джак Парсънс и А. Рон Хъбърд, които са неделима част от цялата динамика на неговото проучване. Престън Никълс пък разкрива извънземните корени на технологията, стояща зад днешния транзистор, който всички използваме. Това е книга, която демаскира в още по-голяма степен сценария, стоящ зад първата част и ни представя палитра от нова смайваща информация.

12 zile: o initiere secreta in taramul tainic al zeilor © 2006 by Radu Cinamar First printed in Romania by Misterium Publicatii srl.

Посвещение в древната страна на боговете:

12 дни из дебрите на алхимията и тибетския мистицизъм

Раду Чинамар

Румънска

Първо издание на български език

Сравнителен превод от английски и румънски: Александър
Тодоров Под взаимната редакция на: Жана Симеонова и
Издателство "Паралелна Реалност"

Художник на корицата: Панайот Панайотов

Издателство "Паралелна Реалност"

2014 г.

ISBN 978-954-92354-5-6

Бележки

[<1]

"Viitor si cap de morf" е настоящето румънско заглавие на първата книга на Раду Чинамар. В превод на български това заглавие звучи странно: "Бъдеще с гпава на мъртвец" (като книгата първоначално бива издавана под името "Врагът отвътре: в тайните коридори на властта"). За англезичната версия на книгата е избрано името "Transylvanian Sunrise" ("Трансилвански изгрев"), а българското издание, което е прекият предшественик на настоящата книга, както вече знаете, се нарича "Подземните тайни на румънския сфинкс: из окултните архиви на Департамент Нула". Изброените заглавия са различните издания на една и съща книга. Оттук нататък, когато Сорин и Раду правят препратка към първата книга, то тя ще бъде споменавана с българското заглавие, с което тя е позната на родната публика.

[<2]

"Елинор" е популярно мъжко име в Румъния. - бел. ред.

[<3]

Орадя е румънски град с четвърт милионно население, който се намира в северозападна Трансилвания. Част от бившата територия на Унгария, Орадя лежи на границата с Румъния и е бил присъден на нея след Първата световна война. - бел. ред.

[<4]

Тетраедърът е триизмерна четиристенна геометрична

фигура. - бел. пр.

[<5]

Западнорумънски планини, самостоятелна част от Карпатската планинска система. - бел. ред.

[<6]

Окръг в областта Трансилвания, в северозападната част на Румъния. - бел. ред.

[<7]

Изследванията, поместени оттук нататък, нямат **никаква** връзка с Раду Чинамар в контекста на мнението изразено в тях. Това, което ще прочетете, не бива да се свързва по **какъвто и да било начин** с автора и неговото отношение към развитите теми. Те са писани **специално** от издателите на българското издание на книгата и не фигурират нито в румънския оригинал, нито в американския превод. Философията и гледната точка на Раду Чинамар може да бъде открита в самата книга, към която следващите страници **не принадлежат**. Те само я **изследват**, в контекста на общата картина.

[<8]

С всичко това искаме да кажем, че едва ли ще разберете първата половина на настоящия следговор, ако не сте прочели и разбрали "Произход и история на Империите Орион и Сириус" защото анализът ще бъде направен през перспективата на информацията дадена именно в тази книга.

[<9]

Фактът, че ги описват като "божества", е просто допълнителна екстра, която работи в полза на нашето тълкувание.

[<10]

Тук, косвено покрай фракциите, искаме да коментираме междупространствения портал, който Репа Сундхи отваря, защото той също е любопитна част от текста, още повече, че става ясно, че съществува от хилядолетия и може да бъде активиран от онези, които знаят как. Дали това е естествен портал, който по някакъв начин е фиксиран честотно, за да бъде постоянен такъв, или е изцяло изкуствено изграден в астрала с технология - за съжаление не става ясно. Това подсказва обаче, че този тунел няма как да бъде изолиран случай и подобни древни портали се ползват от различни окултни фракции из цялата планета по разнообразни причини. Със сигурност за контрола над тях периодично възникват конфликти, които много често на масово ниво протичат под формата на войни за пред обществото. Една такава война бе тази в Ирак, отчасти заради комплекса в Багдад за който се споменава и в първата част на настоящата поредица.

[<11]

Които са валидни единствено за онези, които вярват в тях, просто защото така е построен светът, но важат и за определени групи, които не вярват в тях, най-вече на принципа на привличането и колективно споделената реалност. В този контекст, ако се гледа от по-високо ниво на тези казуси, те са напълно валидни за доста астрални светове

около Земята, но в трета плътност нещата са малко по-различни поради много други фактори и спецификата на земния експеримент. Навярно онова, което би било балансираният подход в случая, е да се каже, че е описан път, който е базиран главно на постепенно развиване и "еволюиране" на съзнанието чрез последователно инкарниране (но знаем, че има и други пътища освен този и умишленото тласкане на нещата в тази посока е тенденциозно и с очевидна мотивация). Както е описано и в самата книга, на определено ниво това става отвъд волята на съществото и то просто автоматично се инкарнира независимо от желанието си и тук е ясно, че тази автоматика никак не е случайна, а е съвсем умишлена. Много статии в сайта на Издателството засягат именно тези въпроси.

[<12]

Повече информация за значимостта на този факт можете да откриете на стр. 200-201 от "Произход и история на Империите Орион и Сириус

[<13]

Индианецът споменава за този аромат за пръв път на стр. 82, а впоследствие е дадена още информация от нас на стр. 204 и 219 (бележка номер 2).

[<14]

Анализ на 1-ви сезон на сериала можете да откриете в следговора на Документите Тера", а на 2-ри сезон - в сайта на Издателството в секция "Кратки анализи".

[<15]

Което отново е високомерно твърдение, защото дори Източника, от който произлиза цялото Творение, не "разсъждава" по начин, свързан с "контрол над нещата" или други подобни концепции от ума и Егото - нещата просто са оставени да се случват - само Полярностите говорят за контрол.

[<16]

Същият случай имаме и когато дадена духовна фракция избира човек за ченълинг или дадена извънземна група среща някой земен жител, който да бъде техен говорител. Човекът не трябва никога преди това да е имал подобни опитности, които да бъдат независими от опита, който ще му бъде представен и не трябва да може да мисли самостоятелно. Така от скептик, той става "вярващ" в "правилната философия", когато започне да става свидетел на онова, което от неговата перспектива са "извънземни чудеса".

[<17]

Забележете отново момента с изискването за почит.

[<18]

Точно както случая с Ръорих, когато се говори за "Майката на Света", която обаче, видиш ли, има врагове :)) Това е логически неиздържано. Как е възможно някой, претендиращ за Абсолютен Създател - да има врагове? :)

[<19]

Забележете, че посланията от "девата" винаги биват получавани от момичета или жени, което цели да сугестира

тяхната предполагаема чистота и, респективно, в контекста на бъдещата религия - тяхното върховенство, което, ако бъде прегърнато от човечеството, ще измъкне света от "греха".

[<20]

Живачен сулфид - минерал с червен цвят.

[<21]

Щом като цинобър може да се получи и от олово, явно това е условен термин, който не се отнася само за живачния сулфид.

[<22]

По лунния календар.

[<23]

Принципът на огледалността и отражението е силно застъпен в алхимичните разбирания за света, защото западната алхимия е изцяло повлияна от херметизма, който разглежда света като цялостност, а не посредством фрагментирани елементи. Поради този подход на алхимията, понякога тя е описвана като "земна астрология", а по-често като "Кралското изкуство" или просто "Изкуството". Този термин предполага превъзходство над всички останали изкуства. Алхимията е основана върху същата сложна система от херметични съответствия, която лежи в основата на астрологията, както и много други дисциплини. Така например, астрологичните знаци, обозначаващи седемте планети - Слънцето, Луната, Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн - се използват и за обозначаване на

металите, съответстващи на всяка една от тях. За средновековната мисловност тези знаци отразяват взаимовръзки, граничещи с невъзможното, но се вписват в херметичната постановка за макрокосмоса и микрокосмоса. В астрологията, например, се смята, че класическият бог на войната Марс бди над кръвта и кръвообръщението. Марс се възприема и описва като "червената планета" и червеният цвят се използва за негово астрологическо кодово обозначение. В алхимията Марс се отъждествява с желязото, което в алхимичните лаборатории се използва обикновено във вид на железен окис, т.е. на ръжда с червеникав цвят. Както знаете, именно предимно на присъствието на желязо дължим червеният цвят на кръвта си. Всичко това идва да покаже, че алхимията (под)съзнателно работи на едно много дълбоко архетипно ниво - на границата между енергийните шаблони на реалността и техните проявления във физическия свят.

[<24]

Една илюстрация на аспектите на т. нар. "черна алхимия", можете да видите в прекрасния френски филм от 2001 г. "УШосср.

[<25]

Съвременен алхимик.

[<26]

Ето защо и много даоистки школи правят директна връзка между запазването на семенната течност при сексуален акт и постигането на дълголетие чрез методите на ней-дан и се говори за "златен еликсир на безсмъртието". Метафорите и

крайният резултат са едни и същи - начините му за постигане - множество.

[<27]

Най-масовата и популярна връхна точка на това в новата ни история може би е т. нар. "златна треска" в Аляска в края на 19 век. Тя е нещо като колективния нов рестарт на тези мисловни модели. Днес "златната треска" не е просто нещо, за което си спомняме, а е присъстващ фактор в нашето общество, защото, метафорично казано, материалното злато се е превърнало в ултимативна цел на по-голямата част от човечеството. Това съдържа в себе си известен парадокс. От една страна, тази златна треска се дължи на това, че на определено равнище ние можем да разпознаем **истинската** идея стояща зад златото, която ни кара да се стремим към него по рождение, защото тя е достъпна за всички ни. От друга страна, сегрегацията на съзнанието е толкова голяма, че вместо златото да засилва идеята за интеграция, то засилва идеята за фрагментация. Така превръщаме света си в един огромен Клондайк, в който хищничеството отдавна е водещ и определящ съществото ни принцип.

[<28]

Интересен и дори забавен е фактът, че дори нещо толкова малко и наглед елементарно, като златна коронка в устата, би могла да има различен балансиращ ефект върху вашата аура и също така би могло да ви помогне при **разпознаването** на различни дисбаланси във вашето поле. То би могло да функционира като сензор за тези дисбаланси и в този смисъл - да ги облекчи - нещо, което, разбира се, зависи **изцяло** от идеята доколко

ще позволите на тази енергия да ви служи. А това е тясно свързано с вашето въображение (което като енергетика идва пряко от вашия Висш Аз). В случая златото не може да се намеси пряко като енергия (енергията на Баланса (която стои зад архетипа на златото) никога не се намесва - помнете смисловите нива на метафората и че тя е валидна на всички нива), но да му позволите да разкрие пред вас тези дисбаланси е вече половината работа. Оттук нататък вече е избор, ако не направите нищо по въпроса. Балансът не взима избори вместо вас. Той само ви посочва, че има и друг начин.

[<29]

В случая формата, която значително ще подсили тези процеси, е сферата.

[<30]

Така например, една от съвременните модификации на алхимията, която е намерила широко проявление в съвременното ни общество, е хомеопатията, която лежи на много подобни архетипни принципи, които не се разбират масово. На теория, един съвременен хомеопат може да достигне до същите прозрения касаещи алхимията, до които са стигали алхимиците преди няколко века, ако успее да прозре отвъд булото на самата хомеопатия и лекуването на пациентите като единствено нейно проявление. Доколко, разбира се, това се случва на практика днес - не е ясно, но може да бъде направено закономерното предположение, че хората, достигнали тези нива, са малцина.

[<31]

Вече обяснихме механизма с живия пример на Радуга.

[<32]

Малко известен факт е, че считаният за баща на съвременната наука Нютон, всъщност прекарва много малка част от живота си в научни експерименти, за сметка на своите алхимични експерименти и херметични търсения, които заемат доста по-голяма част от житието му. През 1936 г. потомците на Нютон разпродават неговите непубликувани трудове на търг. Оказва се, че 121 от тях са посветени на алхимията и херметичното учение. Чак тогава учените за пръв път получават представа за мащабите на интереса на Нютон към окултното. Факт, който за съвременните рационалисти е доста неудобен и се избягва упорито в академичните среди, защото се смята за "срамен" и оставящ петно върху стожера на съвременната наука, а оттук - пряко и върху самата нея, защото фундаментите ѝ са разклатени. Затова можете на места да срещнете крилатата фраза, че Нютон не е представител на века на разума, а е последният маг.

[<33]

А е наречено "Велико дело", защото комплексността на алхимичната работа е свързана с това, че процеса се случва на няколко различни нива: физическото боравене със субстанциите, манипулацията на етерните сили зад тях, както и вътрешната работа, която разбира се е водеща. Ето защо външния аспект на алхимията може да продължи с векове, ако няма вътрешен напредък в разбирането на душата (това е и причината метафорите в алхимичните трактати да са толкова абстрактни и неразбираеми - защото непосветения в тези занимания не може да се ориентира за кой аспект на работата

се говори точно). Именно това изисква и наличието на артефакта (на Елинора), който да поддържа тялото, докато алхимика е способен да създаде еликсира собственоръчно.

[<34]

От момента на писането на този следговор.